ISSN 1725-5074

Úřední věstník L 27

Evropské unie

České vydání

Právní předpisy

Svazek 53

30. ledna 2010

Obsah

IV *Akty přijaté před 1. prosincem 2009 podle Smlouvy o ES, Smlouvy o EU a Smlouvy o Euratomu*

★ **Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 66/2010 ze dne 25. listopadu 2009 o ekoznačce EU** (1) 1

★ **Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 67/2010 ze dne 30. listopadu 2009, kterým se stanoví obecná pravidla pro poskytování finanční pomoci Společenství v oblasti transevropských sítí** 20

★ **Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/144/ES ze dne 30. listopadu 2009 o určitých konstrukčních částech a vlastnostech kolových zemědělských a lesnických traktorů** (1) 33

(1) Text s významem pro EHP

Cena: 8 EUR

CS

Akty, jejichž název není vytištěn tučně, se vztahují ke každodennímu řízení záležitostí v zemědělství a obecně platí po omezenou dobu.

Názvy všech ostatních aktů jsou vytištěny tučně a předchází jim hvězdička.

IV

(Akty přijaté před 1. prosincem 2009 podle Smlouvy o ES, Smlouvy o EU a Smlouvy o Euratomu)

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 66/2010

ze dne 25. listopadu 2009

o ekoznačce EU

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 175 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

s ohledem na stanovisko Výboru regionů [2],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Cílem nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1980/2000 ze dne 17. července 2000 o revidovaném systému Společenství pro udělování ekoznačky [4] bylo vytvořit dobrovolný systém pro udělování ekoznačky sloužící k propagování produktů s menším dopadem na životní prostředí během celého jejich životního cyklu a k poskytování přesných, neklamavých a vědecky podložených informací spotřebitelům o dopadech produktů na životní prostředí.

(2) Zkušenosti získané v průběhu provádění nařízení (ES) č. 1980/2000 ukazují potřebu upravit tento systém ekoznačky, aby se zvýšila jeho účinnost a zjednodušilo jeho fungování.

(3) Upravený systém (dále jen „systém ekoznačky EU“) by měl být prováděn v souladu s ustanoveními Smluv, zejména se zásadou obezřetnosti stanovenou v čl. 174 odst. 2 Smlouvy o ES.

(4) Je nezbytné zajistit koordinaci mezi systémem ekoznačky EU a určováním požadavků ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/125/ES ze dne 21. října 2009 o stanovení rámce pro určení požadavků na ekodesign energetických spotřebičů [5].

(5) Systém ekoznačky EU je součástí politiky Společenství v oblasti udržitelné spotřeby a produkce, jejímž cílem je snížit nepříznivý dopad spotřeby a produkce na životní prostředí, zdraví, podnebí a přírodní zdroje. Tímto systémem mají být používáním ekoznačky EU propagovány produkty, které vykazují vysoký stupeň environmentálního profilu. Je proto vhodné vyžadovat, aby se kritéria, která produkty musí splňovat, chtějí-li obdržet ekoznačku EU, zakládala na nejlepším environmentálním profilu, jehož produkty na trhu Společenství dosáhly. Tato kritéria by měla být jasně srozumitelná a jednoduše použitelná a měla by být založena na vědeckých důkazech a zohledňovat nejnovější technologický vývoj. Tato kriteria by měla být tržně orientovaná a měla by se omezovat na nejvýznamnější dopady produktů na životní prostředí během celého jejich životního cyklu.

(6) Aby se zamezilo nekontrolovanému šíření systémů ekoznaček a podpořilo se dosahování lepšího environmentálního profilu ve všech odvětvích, v nichž dopad na životní prostředí působí na volbu spotřebitele, měla by být rozšířena možnost používání ekoznačky EU. Pro skupiny

[1] Úř. věst. C 120, 28.5.2009, s. 56.

[2] Úř. věst. C 218, 11.9.2009, s. 50.

[3] Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 2. dubna 2009 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 26. října 2009.

[4] Úř. věst. L 237, 21.9.2000, s. 1.

[5] Úř. věst. L 285, 31.10.2009, s. 10.

potravin a krmiv by ovšem měla být vypracována studie s cílem zajistit, aby kritéria byla dosažitelná a aby byla zaručena jejich přidaná hodnota. Pro potraviny a krmiva i pro nezpracované zemědělské produkty, které spadají do oblasti působnosti nařízení Rady (ES) č. 834/2007 ze dne 28. června 2007 o ekologické produkci a označování ekologických produktů [1], by měla být zvážena možnost udělit ekoznačku EU pouze produktům, které získaly osvědčení jako ekologické, aby se předešlo vyvolání nebezpečí záměny u spotřebitelů.

(7) Cílem ekoznačky EU by mělo být nahrazení nebezpečných látek bezpečnějšími látkami, je-li to z technického hlediska možné.

(8) Aby systém pro udělování ekoznačky EU přijala široká veřejnost, je nezbytné, aby nevládní ekologické organizace a organizace spotřebitelů hrály významnou úlohu při vypracovávání a stanovování kritérií ekoznaček EU a aby byly do tohoto procesu aktivně zapojeny.

(9) Je vhodné, aby všechny zúčastněné strany mohly vypracovávat nebo revidovat kritéria ekoznačky EU za podmínky, že jsou dodržována společná procedurální pravidla a že tento postup koordinuje Komise. Aby bylo možné zajistit celkovou soudržnost činnosti Společenství, je rovněž vhodné požadovat, aby byly při vypracovávání nebo revizi kritérií ekoznačky EU zohledněny nejnovější strategické cíle Společenství v oblasti životního prostředí, jako např. akční programy pro životní prostředí, strategie udržitelného rozvoje a programy týkající se změny klimatu.

(10) Za účelem zjednodušení systému ekoznačky EU a snížení administrativní zátěže v souvislosti s jejím používáním by měly být postupy posuzování a ověřování zefektivněny.

(11) Je vhodné stanovit podmínky používání ekoznačky EU a v zájmu zajištění dodržování těchto podmínek vyžadovat od příslušných subjektů, aby prováděly ověření a zakázaly používání ekoznačky EU, nejsou-li podmínky používání splněny. Dále je vhodné vyžadovat od členských států, aby stanovily pravidla týkající se sankcí použitelných v případě porušení tohoto nařízení a aby zajistily jejich uplatňování.

(12) S cílem rozšířit používání ekoznačky EU a podpořit ty, jejichž produkty splňují kritéria ekoznačky EU, by měly být sníženy náklady na používání ekoznačky EU.

(13) Je nezbytné informovat veřejnost a zvyšovat její informovanost o ekoznačce EU propagačními akcemi, informačními a vzdělávacími kampaněmi na místní a celostátní úrovni i na úrovni Společenství, aby si spotřebitelé lépe uvědomovali význam ekoznačky EU a aby byli schopni rozhodovat se s plnou znalostí věci. Je to nezbytné rovněž k tomu, aby se systém stal přitažlivějším pro producenty a maloobchodníky.

(14) Členské státy by při vypracovávání svých akčních plánů zelených veřejných zakázek měly brát v úvahu pokyny a mohly by zvážit stanovení cílů pro veřejné nákupy produktů šetrných k životnímu prostředí.

(15) Ve snaze usnadnit uvádění produktů opatřených ekoznačkou na trh na vnitrostátní úrovni a na úrovni Společenství, nepřidávat práci společnostem, zejména malým a středním podnikům, a zabránit vyvolání nebezpečí záměny u spotřebitelů, je rovněž nezbytné zlepšit soudržnost a podporovat sladění mezi systémem ekoznačky EU a vnitrostátními systémy ekoznaček ve Společenství.

(16) V zájmu zajištění jednotného uplatňování systému udělování ekoznačky EU a dozoru nad trhem a kontroly používání ekoznačky EU v celém Společenství by si příslušné subjekty měly vyměňovat informace a zkušenosti.

(17) Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi [2].

(18) Zejména je třeba zmocnit Komisi ke stanovení kritérií, která musí splnit produkty, chtějí-li získat ekoznačku EU, a ke změně příloh k tomuto nařízení. Jelikož tato opatření mají obecný význam a jejich účelem je změna jiných než podstatných prvků tohoto nařízení, včetně jeho doplněním o nové jiné než podstatné prvky, musí být přijata regulativním postupem s kontrolou stanoveným v článku 5a rozhodnutí 1999/468/ES.

(19) Z důvodu srozumitelnosti a právní jistoty by nařízení (ES) č. 1980/2000 mělo být nahrazeno tímto nařízením.

(20) Je třeba stanovit přiměřená přechodná ustanovení, aby byl zajištěn plynulý přechod z nařízení (ES) č. 1980/2000 na toto nařízení,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví pravidla pro zřízení a uplatňování dobrovolného systému ekoznačky EU.

[1] Úř. věst. L 189, 20.7.2007, s. 1.

[2] Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na veškeré zboží nebo služby dodávané na trh Společenství za účelem distribuce, spotřeby nebo používání, a to buď za úplatu nebo bezplatně (dále jen „produkty“).

2. Toto nařízení se nevztahuje na humánní léčivé přípravky, jak jsou definovány ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků [1], ani na veterinární léčivé přípravky, jak jsou definovány ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/82/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se veterinárních léčivých přípravků [2], ani na jakýkoli druh zdravotnických prostředků.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1) „skupinou produktů“ řada produktů používaných pro stejné účely, jež jsou rovnocenné z hlediska používání, nebo mají stejné funkční vlastnosti a jsou rovnocenné z hlediska vnímání spotřebitelem;

2) „hospodářským subjektem“ jakýkoli producent, výrobce, dovozce, poskytovatel služeb, velkoobchodník nebo maloobchodník;

3) „dopadem na životní prostředí“ jakákoli změna životního prostředí způsobená plně nebo částečně produktem během celého jeho životního cyklu;

4) „environmentálním profilem“ výsledek řízení těch vlastností produktu, které vyvolávají dopad na životní prostředí, výrobcem;

5) „ověřením“ postup, jehož účelem je osvědčit, že produkt splňuje stanovená kritéria ekoznačky EU.

Článek 4

Příslušné subjekty

1. Každý členský stát určí v rámci ústřední státní správy nebo mimo ni subjekt nebo subjekty příslušné pro plnění úkolů stanovených tímto nařízením („příslušný subjekt“ nebo „příslušné subjekty“) a zajistí jejich fungování. Je-li určen více než jeden příslušný subjekt, vymezí členský stát pravomoci těchto subjektů a stanoví pro ně požadavky na koordinaci.

2. Složení příslušných subjektů musí zaručit jejich nezávislost a neutralitu a jejich procedurální pravidla musí zajistit transparentnost při provádění jejich činností a zapojení všech zúčastněných stran.

3. Členské státy zajistí, aby příslušné subjekty splňovaly požadavky stanovené v příloze V.

4. Příslušné subjekty zajistí, aby ověření prováděla osoba nezávislá na ověřovaném hospodářském subjektu a aby toto ověření bylo prováděno důsledně, nestranně a spolehlivě na základě mezinárodních, evropských nebo vnitrostátních norem a postupů týkajících se subjektů provozujících systémy certifikace produktů.

Článek 5

Výbor pro ekoznačku Evropské unie

1. Komise zřídí Výbor pro ekoznačku Evropské unie (dále jen „výbor pro ekoznačku EU“) složený ze zástupců příslušných subjektů uvedených v článku 4 ze všech členských států a jiných zúčastněných stran. Výbor pro ekoznačku EU volí svého předsedu v souladu se svým jednacím řádem. Přispívá k vypracování a revizi kritérií ekoznačky EU a k jakémukoli přezkumu provádění systému ekoznačky EU. Kromě toho poskytuje Komisi poradenství a pomoc v těchto oblastech, zejména vydává doporučení k minimálním požadavkům na environmentální profil.

2. Komise zajistí, aby výbor pro ekoznačku EU při výkonu svých činností dbal s ohledem na každou skupinu produktů na vyváženou účast všech zúčastněných stran, jako například příslušných subjektů, producentů, výrobců, dovozců, poskytovatelů služeb, velkoobchodníků, maloobchodníků, zejména malých a středních podniků, ekologických organizací a organizací spotřebitelů.

Článek 6

Obecné požadavky na kritéria ekoznačky EU

1. Kritéria ekoznačky EU se zakládají na environmentálním profilu produktů a zohledňují nejnovější strategické cíle Společenství v oblasti ochrany životního prostředí.

2. Kritéria ekoznačky EU stanoví environmentální požadavky, které musí produkt splňovat, aby mohl být opatřen ekoznačkou EU.

3. Kritéria ekoznačky EU se určují na vědeckém základě a s ohledem na celý životní cyklus produktů. Při určování těchto kritérií se zohledňují

a) nejvýznamnější dopady na životní prostředí, zejména dopad na změnu podnebí, přírodu a biologickou rozmanitost, spotřebu energie a zdrojů, vznik odpadů, emise do všech složek životního prostředí, znečištění fyzikálními vlivy a používání a uvolňování nebezpečných látek;

[1] Úř. věst. L 311, 28.11.2001, s. 67.
[2] Úř. věst. L 311, 28.11.2001, s. 1.

b) nahrazení nebezpečných látek buď jinými, bezpečnějšími látkami, nebo použitím alternativních materiálů či konstrukcí, je-li to technicky proveditelné;

c) schopnost snižovat dopady na životní prostředí daná životností a opětovnou použitelností produktů;

d) čistý přínos nebo zátěž pro životní prostředí, včetně aspektů týkajících se zdraví a bezpečnosti, v různých stádiích životního cyklu daných produktů;

e) případně sociální a etické aspekty, například odkazem na související mezinárodní úmluvy a dohody nebo na příslušné normy a etické kodexy Mezinárodní organizace práce;

f) kritéria stanovená pro jiné ekoznačky, zejména ty, které byly úředně uznány na celostátní nebo regionální úrovni podle normy EN ISO 14024 (typ I), pokud pro danou skupinu produktů existují, aby se zvýšila souvztažnost;

g) pokud možno zásada omezení zkoušek na zvířatech.

4. Kritéria ekoznačky EU zahrnují požadavky, s jejichž pomocí má být zajištěno náležité fungování produktů opatřených ekoznačkou EU v souladu s účelem použití, k němuž jsou určeny.

5. Před vypracováním kritérií ekoznačky EU pro potraviny a krmiva ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin ([1]), Komise vypracuje do 31. prosince 2011 studii, jež prozkoumá možnost vypracování spolehlivých kritérií, která se vztahují na environmentální profil těchto produktů, včetně produktů rybolovu a akvakultury, během jejich celého životního cyklu. Studie by se měla zaměřit zejména na dopad jakéhokoli kritéria ekoznačky EU na potraviny a krmiva, jakož i na nezpracované zemědělské produkty, které spadají do oblasti působnosti nařízení (ES) č. 834/2007. Studie by měla zohlednit možnost udělení ekoznačky EU pouze produktům osvědčeným jako ekologické, aby se zabránilo vyvolání nebezpečí záměny u spotřebitelů.

Komise regulativním postupem s kontrolou podle čl. 16 odst. 2 s ohledem na výsledek studie a stanovisko výboru pro ekoznačku EU rozhodne o tom, zda a pro kterou skupinu potravin a krmiv je reálné vypracovat kritéria ekoznačky EU.

6. Ekoznačka EU nesmí být udělena zboží, které obsahuje látky, přípravky či směsi, které splňují kritéria pro to, aby byly klasifikovány jako toxické, nebezpečné pro životní prostředí, karcinogenní, mutagenní nebo toxické pro reprodukci podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí ([2]), ani zboží, které obsahuje látky uvedené v článku 57 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky ([3]).

7. Pro specifické kategorie zboží, které obsahuje látky uvedené v odstavci 6, a pouze v případě, že z technického hlediska není proveditelné nahrazení těchto látek buď jinými látkami, nebo použitím alternativních materiálů či konstrukcí, nebo v případě produktů, které mají ve srovnání s jiným zbožím stejné kategorie mnohem vyšší celkový environmentální profil, může Komise přijmout opatření, která stanoví výjimky z odstavce 6. Výjimku nelze udělit v souvislosti s látkami, které splňují kritéria podle článku 57 nařízení (ES) č. 1907/2006, jsou identifikovány postupem stanoveným v čl. 59 odst. 1 uvedeného nařízení a jsou přítomny ve směsích, ve zboží nebo v jakékoli homogenní části komplexního zboží v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 16 odst. 2.

Článek 7

Vypracování a revize kritérií ekoznačky EU

1. Po konzultaci výboru pro ekoznačku EU mohou Komise, členské státy, příslušné subjekty a jiné zúčastněné strany zahájit a řídit vypracování či revizi kritérií ekoznačky EU. Pokud jsou jiné zúčastněné strany pověřeny tím, aby vedly vypracování kritérií, musí prokázat odborné znalosti v oblasti dotyčných produktů, jakož i schopnost řídit daný postup nestranně a v souladu s cíli tohoto nařízení. V tomto ohledu mají přednost sdružení více než jedné zájmové skupiny.

Strana, která zahajuje a řídí vypracování nebo revizi kritérií ekoznačky EU, vyhotoví postupem stanoveným v části A přílohy I tyto dokumenty:

a) předběžnou zprávu;

b) předběžný návrh kritérií;

c) technickou zprávu jako podklad předběžného návrhu kritérií;

d) závěrečnou zprávu;

e) příručku pro potenciální uživatele ekoznačky EU a příslušné subjekty;

f) příručku pro zadavatele veřejných zakázek.

Tyto dokumenty se předkládají Komisi a výboru pro ekoznačku EU.

([1]) Úř. věst. L 31, 1.2.2002, s. 1.

([2]) Úř. věst. L 353, 31.12.2008, s. 1.

([3]) Úř. věst. L 396, 30.12.2006, s. 1.

2. Pokud již byla v rámci jiného systému ekoznačky, který splňuje požadavky na ekoznačky vycházející z normy EN ISO 14024 (typ I), vypracována kritéria pro určitou skupinu produktů, pro kterou ještě nebyla stanovena kritéria ekoznačky EU, může kterýkoli členský stát, v němž je jiný systém ekoznačky uznán, po konzultaci Komise a výboru pro ekoznačku EU, navrhnout tato kritéria pro vypracování systému ekoznačky EU.

V takových případech lze použít zkrácený postup pro vypracování kritérií stanovený v části B přílohy I za předpokladu, že navrhovaná kritéria byla vypracována v souladu s částí A přílohy I. Postup řídí buď Komise, nebo členský stát, který podle prvního pododstavce navrhl zkrácený postup pro vypracování kritérií.

3. Je-li třeba provést jinou než podstatnou revizi kritérií, lze použít zkrácený postup stanovený v části C přílohy I.

4. Do 19. února 2011 se výbor pro ekoznačku EU a Komise dohodnou na pracovním plánu, včetně strategie a nevyčerpávajícího seznamu skupin produktů. Tento plán zohlední jiná opatření Společenství (například v oblasti zadávání zelených veřejných zakázek) a může být aktualizován v souladu s nejnovějšími strategickými cíli Společenství v oblasti ochrany životního prostředí. Tento plán je pravidelně aktualizován.

Článek 8

Stanovení kritérií ekoznačky EU

1. Návrh kritérií ekoznačky EU se vypracovává postupem uvedeným v příloze I a s ohledem na pracovní plán.

2. Nejpozději devět měsíců po konzultaci s výborem pro ekoznačku EU Komise přijme pro každou skupinu produktů opatření ke stanovení konkrétních kritérií ekoznačky EU. Tato opatření se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Ve svém konečném návrhu zohlední Komise připomínky výboru pro ekoznačku EU a jasně vyznačí, zdokumentuje a vysvětlí důvody všech případných změn v konečném návrhu ve srovnání s předběžným návrhem kritérií, a to po konzultaci s výborem pro ekoznačku EU.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení jeho doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 16 odst. 2.

3. Opatřeními uvedenými v odstavci 2 Komise

a) stanoví požadavky pro posuzování souladu konkrétních produktů s kritérii ekoznačky EU („požadavky pro posuzování“);

b) upřesní pro každou skupinu produktů tři klíčové environmentální vlastnosti, které lze uvést na dobrovolné značce s textovým polem popsané v příloze II;

c) upřesní pro každou skupinu produktů příslušnou dobu platnosti kritérií a požadavků pro posuzování;

d) upřesní povolenou míru změn produktů v průběhu doby platnosti uvedené v písmenu c).

4. Při vypracovávání kritérií ekoznačky EU se dbá na to, aby se nezaváděla opatření, jejichž provádění by mohlo způsobit nepřiměřenou administrativní a ekonomickou zátěž malým a středním podnikům.

Článek 9

Udělování ekoznačky EU a podmínky používání

1. Každý hospodářský subjekt, který chce používat ekoznačku EU, podá žádost u jednoho z příslušných subjektů uvedených v článku 4 v souladu s těmito pravidly:

a) pochází-li produkt z jednoho členského státu, podává se žádost u příslušného subjektu tohoto členského státu;

b) pochází-li produkt ve stejné podobě z více členských států, lze žádost podat u příslušného subjektu jednoho z těchto členských států;

c) pochází-li produkt ze země mimo Společenství, podává se žádost u příslušného subjektu v jednom z těch členských států, ve kterých produkt má být nebo již byl uveden na trh.

2. Ekoznačka EU má podobu uvedenou v příloze II.

Ekoznačka EU smí být používána pouze pro produkty, které splňují kritéria pro ekoznačku EU použitelná na dotyčné produkty a jimž byla ekoznačka EU udělena.

3. V žádosti se uvedou úplné kontaktní údaje hospodářského subjektu, příslušná skupina produktů a úplný popis produktu, jakož i jakékoli další informace, které vyžaduje příslušný subjekt.

Žádosti zahrnují veškerou příslušnou dokumentaci, jak je uvedeno v opatření Komise, kterým se stanoví kritéria ekoznačky EU pro danou skupinu produktů.

4. Příslušný subjekt, u něhož byla podána žádost, účtuje poplatky podle přílohy III. Ekoznačka EU smí být používána, pouze pokud byly poplatky zaplaceny v dané lhůtě.

5. Dotčený příslušný subjekt do dvou měsíců od obdržení žádosti prověří, zda je dokumentace úplná, a vyrozumí o tom hospodářský subjekt. Pokud hospodářský subjekt do šesti měsíců od vyrozumění příslušným subjektem dokumentaci nedoplní, může příslušný subjekt žádost zamítnout.

Je-li dokumentace úplná a příslušný subjekt ověřil, že produkt splňuje kritéria ekoznačky EU a požadavky pro posuzování zveřejněné v souladu s článkem 8, přidělí příslušný subjekt produktu registrační číslo.

Náklady na zkoušky a posuzování shody s kritérii ekoznačky EU hradí hospodářské subjekty. Pokud je třeba ověření na místě, které se nachází mimo členský stát, v němž příslušný subjekt sídlí, mohou být hospodářskému subjektu účtovány cestovní náklady a náklady na ubytování.

6. Jestliže kritéria ekoznačky EU vyžadují, aby výrobní zařízení splňovala určité požadavky, musí být tyto požadavky splněny ve všech zařízeních, v nichž je produkt opatřený ekoznačkou EU produkován. Příslušný subjekt případně provede ověření na místě nebo tento úkol svěří pověřenému zástupci.

7. Příslušné subjekty přednostně uznají zkoušky akreditované podle normy ISO 17025 a ověření provedená subjekty akreditovanými podle normy EN 45011 nebo v souladu s rovnocennou mezinárodní normou. Příslušné subjekty spolupracují, zejména prostřednictvím pracovní skupiny uvedené v článku 13, s cílem zajistit účinné a jednotné provádění postupů posuzování a ověřování.

8. Příslušný subjekt uzavírá s jednotlivými hospodářskými subjekty smlouvu stanovící podmínky používání ekoznačky EU (včetně ustanovení týkajících se udělování a odnětí ekoznačky EU, zejména v návaznosti na revizi kritérií). Za tím účelem se použije standardní smlouva v souladu se vzorem uvedeným v příloze IV.

9. Pouze po uzavření této smlouvy může hospodářský subjekt umístit ekoznačku EU na produktu. V takovém případě hospodářský subjekt na produktu opatřeném ekoznačkou EU rovněž umístí registrační číslo.

10. Příslušný subjekt, který produktu udělil ekoznačku EU, oznámí tuto skutečnost Komisi. Komise zřídí společný rejstřík, který pravidelně aktualizuje. Tento rejstřík se zpřístupní veřejnosti na internetových stránkách vyhrazených ekoznačce EU.

11. Ekoznačka EU smí být používána pro produkty, jimž byla udělena, a pro související propagační materiál.

12. Udělením ekoznačky EU nejsou dotčeny environmentální nebo jiné regulační požadavky Společenství nebo vnitrostátního práva vztahující se na různé životní fáze produktu.

13. Právo používat ekoznačku EU neopravňuje k jejímu používání jako součásti obchodní značky.

Článek 10

Dozor nad trhem a kontrola používání ekoznačky EU

1. Jakákoli lživá či klamavá reklama nebo používání jakéhokoliv označení či loga vedoucího k záměně s ekoznačkou EU jsou zakázány.

2. U produktů, kterým byla udělena ekoznačka EU, příslušný subjekt pravidelně ověřuje, zda splňují kritéria ekoznačky EU a požadavky pro posuzování zveřejněné v souladu s článkem 8. Příslušný subjekt provádí taková ověření případně rovněž na základě stížnosti. Tato ověření mohou mít podobu namátkových kontrol.

Příslušný subjekt, který produktu udělil ekoznačku EU, informuje uživatele ekoznačky EU o veškerých stížnostech podaných v souvislosti s produktem opatřeným ekoznačkou EU a může uživatele požádat, aby na stížnosti odpověděl. Příslušný subjekt může uživateli ekoznačky EU zamlčet totožnost stěžovatele.

3. Uživatel ekoznačky EU také příslušnému subjektu, který jeho produktu udělil ekoznačku EU, povolí, aby provedl všechny nezbytné kontroly k dohledu nad trvalým dodržováním kritérií pro skupiny produktů a článku 9.

4. Uživatel ekoznačky EU na žádost příslušného subjektu, který jeho produktu udělil ekoznačku EU, umožní přístup do provozních prostorů, v nichž je dotyčný produkt produkován.

Tato žádost může být vznesena v jakoukoli přiměřenou dobu a bez předchozího upozornění.

5. Shledá-li některý příslušný subjekt poté, co byla uživateli ekoznačky EU poskytnuta příležitost vyjádřit své stanovisko, že produkt opatřený ekoznačkou EU nesplňuje příslušná kritéria pro příslušnou skupinu produktů nebo že ekoznačka EU není používána v souladu s článkem 9, buď zakáže používání ekoznačky EU u tohoto produktu, nebo v případě, že ekoznačku EU udělil jiný příslušný subjekt, tento příslušný subjekt informuje. Uživatel ekoznačky EU nemá nárok na vrácení poplatků uvedených v čl. 9 odst. 4 ani jejich části.

Příslušný subjekt o tomto zákazu neprodleně informuje všechny ostatní příslušné subjekty a Komisi.

6. Příslušný subjekt, který produktu udělil ekoznačku EU, nesmí zveřejňovat informace, které získal během posuzování toho, zda uživatel ekoznačky EU dodržuje pravidla používání ekoznačky EU podle článku 9, ani je nesmí používat k účelům, které nesouvisí s udělením ekoznačky EU.

Přijme veškerá náležitá opatření, aby zajistil ochranu jemu svěřených dokumentů před padělaním a zneužitím.

Článek 11

Systémy ekoznaček v členských státech

1. Pokud byla pro danou skupinu produktů zveřejněna kritéria ekoznačky EU, smí být tato skupina produktů začleněna do úředně uznaných celostátních nebo regionálních systémů ekoznaček vycházejících z normy EN ISO 14024 (typ I), které v okamžiku zveřejnění danou skupinu produktů nezahrnují, pouze tehdy, jsou-li kritéria vypracovaná v rámci daného systému přinejmenším stejně přísná jako kritéria ekoznačky EU.

2. Z důvodu sjednocení kritérií evropských systémů ekoznaček (EN ISO 14024 typ I), kritéria ekoznačky EU zohlední i stávající kritéria členských států, která jsou vypracována v rámci úředně uznaných systémů ekoznaček.

Článek 12

Propagace ekoznačky EU

1. Členské státy a Komise se ve spolupráci s výborem pro ekoznačku EU dohodnou na konkrétním akčním plánu pro propagaci používání ekoznačky EU, který zahrnuje

a) osvětovou činnost a informační a veřejně vzdělávací kampaně určené spotřebitelům, producentům, výrobcům, velkoobchodníkům, poskytovatelům služeb, zadavatelům veřejných zakázek, obchodníkům, maloobchodníkům a široké veřejnosti,

b) povzbuzování k využívání systému, zejména malými a středními podniky;

a tím podporují rozvoj systému.

2. Ekoznačku EU lze propagovat prostřednictvím internetových stránek ekoznačky EU, které poskytnou základní informace a propagační materiál o ekoznačce EU a informace o tom, kde lze produkty opatřené ekoznačkou EU zakoupit, a to ve všech jazycích Společenství.

3. Členské státy podporují používání Příručky pro zadavatele veřejných zakázek podle části A bodu 5 přílohy I. Pro tyto účely zváží členské státy například stanovení cílů pro nákupy produktů, které splňují kritéria uvedená v této příručce.

Článek 13

Výměna informací a zkušeností

1. S cílem podpořit důsledné provádění tohoto nařízení si příslušné subjekty pravidelně vyměňují informace a zkušenosti, zejména v souvislosti s uplatňováním článků 9 a 10.

2. Komise za tím účelem zřídí pracovní skupinu příslušných subjektů. Pracovní skupina se schází nejméně dvakrát ročně. Cestovní výdaje hradí Komise. Pracovní skupina si zvolí předsedu a přijme svůj jednací řád.

Článek 14

Zpráva

Do 19. února 2015 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o provádění systému ekoznačky EU. Ve zprávě se rovněž uvedou prvky pro možný přezkum systému.

Článek 15

Změna příloh

Komise může měnit přílohy, včetně úpravy maximální výše poplatků podle přílohy III, přičemž bere v úvahu tu skutečnost, že poplatky musí pokrýt náklady na provoz systému.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 16 odst. 2.

Článek 16

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 17

Sankce

Členské státy stanoví pravidla pro ukládání sankcí za porušení tohoto nařízení a přijmou veškerá opatření nezbytná pro zajištění jejich provádění. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí tato ustanovení neprodleně Komisi a oznámí jí neprodleně i všechny jejich následné změny.

Článek 18

Zrušení

Nařízení (ES) č. 1980/2000 se zrušuje.

Článek 19

Přechodná ustanovení

Nařízení (ES) č. 1980/2000 se však nadále použije v případě smluv uzavřených podle článku 9 až do uplynutí lhůty stanovené v těchto smlouvách, s výjimkou jeho ustanovení týkajících se poplatků.

Na tyto smlouvy se použijí čl. 9 odst. 4 a příloha III tohoto nařízení.

Článek 20

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 25. listopadu 2009

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předseda	*předseda* nebo *předsedkyně*
J. BUZEK	Å. TORSTENSSON

PŘÍLOHA I

POSTUP PRO VYPRACOVÁNÍ A REVIZI KRITÉRIÍ EKOZNAČKY EU

A. **Běžný postup**

Vypracují se tyto dokumenty:

1. *Předběžná zpráva*

Předběžná zpráva musí obsahovat tyto prvky:

— kvantitativní vyjádření potenciálního přínosu pro životní prostředí souvisejícího se skupinou produktů, včetně zohlednění přínosu jiných systémů evropských, celostátních nebo regionálních ekoznaček podle normy EN ISO 14024 (typ I);

— odůvodnění volby a rozsahu skupiny produktů;

— posouzení všech možných obchodních otázek;

— rozbor kritérií jiných ekoznaček;

— platné právní předpisy a probíhající legislativní iniciativy související s odvětvím skupiny produktů;

— rozbor možností nahrazení nebezpečných látek bezpečnějšími látkami, a to buď jinými látkami, nebo použitím alternativních materiálů či konstrukcí, v případech, kdy je to technicky proveditelné, zejména s ohledem na látky vzbuzující mimořádné obavy ve smyslu článku 57 nařízení (ES) č. 1907/2006;

— údaje o trhu pro odvětví v rámci Společenství, včetně objemů a obratu;

— současný a budoucí potenciál proniknutí produktů opatřených ekoznačkou EU na trh;

— rozsah a celkový význam dopadů skupiny produktů na životní prostředí na základě nových nebo existujících studií zahrnujících posouzení životního cyklu. Lze využít i jiných vědeckých důkazů. Kritické a kontroverzní otázky se podrobně popíší a zhodnotí;

— odkazy na údaje a informace shromážděné a použité za účelem vydání zprávy.

Předběžná zpráva se během vypracovávání kritérií zveřejní na internetových stránkách Komise věnovaných ekoznačce EU za účelem případných připomínek a doporučení.

V případě, že je zapotřebí vypracovat kritéria pro skupiny potravin a krmiv, musí předběžná zpráva s odkazem na studii vypracovanou podle čl. 6 odst. 5 prokázat, že

— vypracování kritérií ekoznačky EU pro daný produkt je skutečným přínosem pro životní prostředí;

— ekoznačka EU zohledňuje celý životní cyklus produktu a

— použití ekoznačky EU na daném produktu nebude vyvolávat při srovnání s jinými označeními na potravinách nebezpečí záměny.

2. *Předběžný návrh kritérií a související technická zpráva*

Po zveřejnění předběžné zprávy se vyhotoví předběžný návrh kritérií a technická zpráva jako podklad předběžného návrhu.

Kritéria uvedená v předběžném návrhu musí splňovat tyto požadavky:

— zakládají se na nejlepších produktech, které jsou k dispozici na trhu Společenství, z pohledu environmentálního profilu během celého jejich životního cyklu a odpovídají orientačně 10–20 % nejlepších produktů, které jsou k dispozici na trhu Společenství, z pohledu environmentálního profilu v okamžiku jejich přijetí;

— pro zajištění nezbytné pružnosti se stanoví přesný procentuální podíl pro jednotlivé případy, přičemž cílem je v každém případě prosazovat produkty nejšetrnější vůči životnímu prostředí a zajistit spotřebitelům dostatečnou možnost volby;

— zohledňují čistý přínos nebo zátěž pro životní prostředí, včetně zdravotních a bezpečnostních aspektů; případně se zohlední sociální a etické aspekty, například odkazem na související mezinárodními úmluvy a dohody, jako jsou příslušné normy a etické kodexy Mezinárodní organizace práce;

— zakládají se na nejvýznamnějších dopadech produktu na životní prostředí, vyjadřují se pokud možno prostřednictvím klíčových technických ukazatelů environmentálního profilu produktu a jsou vhodné k posouzení podle pravidel tohoto nařízení;

— zakládají se na správných údajích a informacích, které jsou podle možnosti charakteristické pro celý trh Společenství;

— zakládají se na údajích o životním cyklu a kvantitativních dopadech na životní prostředí, podle možnosti v souladu s evropskými referenčními systémy pro údaje o životním cyklu (ELCD);

— zohledňují stanoviska všech zúčastněných stran zapojených do konzultačního procesu;

— zaručují s ohledem na definice, zkušební metody a technickou a správní dokumentaci soulad se stávajícími právními předpisy, jež se vztahují na skupinu produktů;

— zohledňují příslušné politiky Společenství a dosavadní práci na jiných příbuzných skupinách produktů.

Předběžný návrh kritérií musí být vypracován tak, aby byl snadno srozumitelný pro všechny, kdo chtějí tato kritéria používat. Poskytuje odůvodnění pro jednotlivá kritéria a objasňuje environmentální přínos každého z nich. Zdůrazňuje kritéria týkající se klíčových environmentálních vlastností.

Technická zpráva obsahuje alespoň tyto informace:

— vědecké vysvětlení každého požadavku a kritéria;

— kvantitativní vyjádření celkového environmentálního profilu, jehož se za použití kritérií má celkově dosáhnout ve srovnání s průměrnými produkty na trhu;

— odhad očekávaných environmentálních, hospodářských či sociálních dopadů kritérií jako celku;

— příslušné zkušební metody pro posouzení různých kritérií;

— odhad nákladů na zkoušky;

— pro každé kritérium informace o všech zkouškách, zprávách a další dokumentaci, kterou mají předložit uživatelé na žádost příslušného subjektu podle čl. 10 odst. 3.

Předběžný návrh kritérií a technická zpráva se zpřístupní za účelem veřejné konzultace a vyjádření připomínek na internetových stránkách Komise věnovaných ekoznačce EU. Strana, která vede vývoj skupiny produktů, zašle návrh a zprávu všem zúčastněným stranám.

K předběžnému návrhu kritérií se uskuteční alespoň dvě otevřená setkání pracovní skupiny, na která budou pozvány všechny zúčastněné strany, mezi něž patří příslušné subjekty, zástupci odvětví, včetně malých a středních podniků, odborové svazy, maloobchodníci, dovozci, ekologické organizace a organizace spotřebitelů. Těchto setkání se účastní i Komise.

Předběžný návrh kritérií a technická zpráva se zpřístupní alespoň jeden měsíc před prvním setkáním pracovní skupiny. Všechny následující předběžné návrhy kritérií se zpřístupní alespoň jeden měsíc před dalším setkáním. Každá změna kritérií v následujících předběžných návrzích musí být podrobně zdůvodněna a zdokumentována s odkazem na diskuse na otevřených setkáních pracovní skupiny a připomínky obdržené během veřejné konzultace.

Na všechny připomínky obdržené během procesu vypracovávání kritérií musí být poskytnuta odpověď, v níž se uvede, zda byla připomínka přijata nebo zamítnuta a z jakého důvodu.

3. *Závěrečná zpráva a návrh kritérií*

Závěrečná zpráva obsahuje tyto prvky:

Jasné odpovědi na všechny připomínky a návrhy, v nichž se uvede, zda byly připomínky a návrhy přijaty nebo zamítnuty a z jakého důvodu. Se zúčastněnými stranami se zachází stejně bez ohledu na to, zda pocházejí nebo nepocházejí z Evropské unie.

Zpráva navíc obsahuje tyto informace:

— shrnutí úrovně podpory předběžného návrhu kritérií příslušnými subjekty v rozsahu jedné strany;

— souhrnný seznam všech dokumentů, které byly rozeslány v průběhu vypracovávání kritérií, spolu s uvedením data a adresáta jednotlivých dokumentů a kopiemi daných dokumentů;

— seznam zúčastněných stran, které se podílely na práci nebo byly konzultovány či vyjádřily své stanovisko, spolu s uvedením kontaktních údajů;

— shrnutí;

— tři klíčové environmentální vlastnosti pro skupinu produktů, které mohou být opatřeny dobrovolnou značkou s textovým polem popsanou v příloze II;

— návrh strategie uvádění na trh a komunikační strategie pro skupinu produktů.

Vezmou se v úvahu všechny připomínky k závěrečné zprávě a na požádání se poskytnou informace o odezvě na ně.

4. *Příručka pro potenciální uživatele ekoznačky EU a příslušné subjekty*

Vypracuje se příručka na pomoc potenciálním uživatelům ekoznačky EU a příslušným subjektům při posuzování souladu produktů s kritérii.

5. *Příručka pro zadavatele veřejných zakázek*

Vypracuje se příručka pro zadavatele veřejných zakázek na pomoc při používání kritérií ekoznačky EU.

Komise poskytne vzory příručky pro potenciální uživatele a příslušné subjekty a příručky pro zadavatele veřejných zakázek, přeložené do všech úředních jazyků Společenství.

B. **Zkrácený postup v případech, kdy byla kritéria vypracována v rámci jiných systémů ekoznačky vycházejících z norem EN ISO 14024 (typ I)**

Komisi se předloží jediná zpráva. Tato zpráva zahrnuje oddíl, z něhož vyplývá, že byly splněny technické a konzultační požadavky stanovené v části A, předběžný návrh kritérií, příručku pro potenciální uživatele ekoznačky EU a příslušné subjekty a příručku pro zadavatele veřejných zakázek.

Je-li Komise přesvědčena, že zpráva a kritéria splňují požadavky stanovené v části A, zpřístupní zprávu a předběžný návrh kritérií na dva měsíce na svých internetových stránkách věnovaných ekoznačce EU k veřejné konzultaci a vyjádření připomínek.

Na všechny připomínky obdržené během veřejné konzultace musí být poskytnuta odpověď, v níž se uvede, zda byla připomínka přijata nebo zamítnuta a z jakého důvodu.

S výhradou změn provedených během veřejné konzultace může Komise podle článku 8 kritéria přijmout, pokud žádný členský stát nepožádá o otevřené setkání pracovní skupiny.

K předběžnému návrhu kritérií se na žádost kteréhokoli členského státu uskuteční otevřené setkání pracovní skupiny, jehož se zúčastní všechny zúčastněné strany, mezi něž patří příslušné subjekty, zástupci odvětví (včetně malých a středních podniků), odborové svazy, maloobchodníci, dovozci, ekologické organizace a organizace spotřebitelů. Těchto setkání se účastní i Komise.

S výhradou změn provedených během veřejné konzultace nebo během setkání pracovní skupiny může Komise kritéria přijmout podle článku 8.

C. **Zkrácený postup pro jinou než podstatnou revizi kritérií**

Komise vypracuje zprávu, jejíž součástí je

— vysvětlení, proč není třeba provádět úplnou revizi kritérií a proč stačí pouze jejich jednoduchá aktualizace a změna míry jejich přísnosti;

— technická část obsahující aktualizaci předchozích údajů o trhu pro účely stanovení kritérií;

— předběžný návrh revidovaných kritérií;

— kvantitativní vyjádření celkového environmentálního profilu, jehož se má za použití revidovaných kritérií celkově dosáhnout ve srovnání s průměrnými produkty na trhu;

— revidovaná příručka pro potenciální uživatele ekoznačky EU a příslušné subjekty a

— revidovaná příručka pro zadavatele veřejných zakázek.

Zpráva a předběžný návrh kritérií se na dva měsíce zpřístupní za účelem veřejné konzultace a vyjádření připomínek na internetových stránkách Komise věnovaných ekoznačce EU.

Na všechny připomínky obdržené během veřejné konzultace musí být poskytnuta odpověď, v níž se uvede, zda byla připomínka přijata nebo zamítnuta a z jakého důvodu.

S výhradou změn provedených během veřejné konzultace může Komise kritéria přijmout podle článku 8, pokud žádný členský stát nepožádá o otevřené setkání pracovní skupiny.

K předběžnému návrhu kritérií se na žádost kteréhokoli členského státu uskuteční otevřené setkání pracovní skupiny, jehož se zúčastní všechny zúčastněné strany, mezi něž patří příslušné subjekty, zástupci odvětví (včetně malých a středních podniků), odborové svazy, maloobchodníci, dovozci, ekologické organizace a organizace spotřebitelů. Těchto setkání se účastní i Komise.

S výhradou změn provedených během veřejné konzultace nebo během setkání pracovní skupiny může Komise kritéria přijmout podle článku 8.

PŘÍLOHA II

VZOR EKOZNAČKY EU

Ekoznačka EU má tuto podobu:

Značka:

Dobrovolná značka s textovým polem (možnost hospodářského subjektu využít tohoto textového pole, přičemž se použije specifický text podle kritérií pro příslušnou skupinu produktů):

Na produktu se rovněž uvede registrační číslo ekoznačky EU. Má tuto formu:

přičemž xxxx označuje zemi registrace a yyy označuje skupinu produktů a zzzzz je číslo přidělené příslušným subjektem.

Značka, dobrovolná značka s textovým polem a registrační číslo jsou vytištěny buď dvoubarevně (zelenou Pantone 347 na listy a stonek květiny, symbol „€“, internetová adresa a zkratka EU a modrou Pantone 279 na všechny ostatní prvky, text a okraje) nebo černě na bílém nebo bíle na černém.

PŘÍLOHA III

POPLATKY

1. **Poplatek za podání žádosti**

Příslušný subjekt, u něhož je podána žádost, účtuje poplatek odpovídající skutečným správním výdajům souvisejícím s vyřízením žádosti. Poplatek činí nejméně 200 EUR a nejvýše 1 200 EUR.

V případě malých a středních podniků [1] a hospodářských subjektů z rozvojových zemí činí poplatek za podání žádosti nejvýše 600 EUR.

V případě mikropodniků [1] činí poplatek za podání žádosti nejvýše 350 EUR.

Poplatek se snižuje o 20 % žadatelům, kteří jsou registrováni v systému Společenství pro řízení podniků a audit z hlediska životního prostředí (EMAS) nebo získali certifikaci podle normy ISO 14001. Toto snížení se poskytne za podmínky, že se žadatel ve své environmentální politice výslovně zaváže, že zajistí, aby jeho produkty, jimž byla udělena ekoznačka EU, zcela splňovaly kritéria ekoznačky EU po celou dobu platnosti smlouvy, a že se tento závazek patřičně začlení do podrobných environmentálních cílů. Žadatelé, kteří již získali certifikaci podle normy ISO 14001, každoročně prokazují provádění tohoto závazku. Žadatelé, kteří jsou registrováni v systému EMAS, dodávají kopii každoročního ověřeného environmentálního prohlášení.

2. **Roční poplatek**

Příslušný subjekt může po každém žadateli, kterému byla udělena ekoznačka EU, požadovat zaplacení ročního poplatku nejvýše 1 500 EUR za používání této ekoznačky.

V případě malých a středních podniků a hospodářských subjektů z rozvojových zemí činí roční poplatek nejvýše 750 EUR.

V případě mikropodniků činí roční poplatek nejvýše 350 EUR.

Období, na které se roční poplatek vztahuje, začíná dnem udělení ekoznačky EU žadateli.

[1] Malé a střední podniky a mikropodniky podle definice obsažené v doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

PŘÍLOHA IV

STANDARDNÍ SMLOUVA TÝKAJÍCÍ SE PODMÍNEK POUŽÍVÁNÍ EKOZNAČKY EU

PREAMBULE

Příslušný subjekt …… (plný název) dále jen „příslušný subjekt“,

se sídlem …… (plná adresa), který je pro účely podpisu této smlouvy zastoupen …… (jméno odpovědné osoby), a …… (plné jméno držitele), jakožto producent, výrobce, dovozce, poskytovatel služeb, velkoobchodník nebo maloobchodník, se sídlem v …… (plná adresa), dále jen „držitel“, zastoupený …… (jméno odpovědné osoby), se ohledně používání ekoznačky EU v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 66/2010 ze dne 25. listopadu 2009 o ekoznačce EU ([1]), dále jen „nařízení o ekoznačce EU“, dohodli takto:

1. POUŽÍVÁNÍ EKOZNAČKY EU

1.1. Příslušný subjekt uděluje držiteli právo používat ekoznačku EU pro jeho produkty dle popisu v přiložených specifikacích produktů, které splňují příslušná kritéria skupiny produktů platná pro období …… přijatá Komisí Evropských společenství dne …… (datum), zveřejněná v *Úředním věstníku Evropské unie* …… (plný odkaz) a obsažená v příloze této smlouvy.

1.2. Ekoznačka EU se používá pouze ve formě určené v příloze II nařízení o ekoznačce EU.

1.3. Držitel zajistí, aby produkt, kterému má být udělena ekoznačka, po celou dobu platnosti této smlouvy splňoval všechny podmínky používání a ustanovení článku 9 nařízení o ekoznačce EU. V případě změn vlastností produktů, které nemají dopad na plnění kritérií, není nutné podávat novou žádost. Držitel však o těchto změnách uvědomí příslušný subjekt doporučeným dopisem. Příslušný subjekt může provést náležité ověření.

1.4. Smlouvu lze se souhlasem příslušného subjektu rozšířit na širší sortiment produktů, než jaký byl původně předpokládán, za podmínky, že tyto produkty patří do stejné skupiny produktů a splňují příslušná kritéria. Příslušný subjekt může ověřit, zda jsou tyto podmínky splněny. Příloha uvádějící specifikace produktu se náležitě upraví.

1.5. Držitel se vyvaruje každé reklamy a prohlášení nebo používání značek či loga, které jsou lživé nebo klamavé nebo které vedou k záměně nebo zpochybňují důvěryhodnost ekoznačky EU.

1.6. Na základě této smlouvy držitel odpovídá za způsob, jakým je ekoznačka EU používána ve vztahu k produktu, zejména v oblasti reklamy.

1.7. Příslušný subjekt a jeho k tomuto účelu pověření zástupci jsou oprávněni provádět všechna nezbytná šetření, aby ověřili, že držitel trvale plní kritéria skupiny produktů a podmínky používání, jakož i ustanovení této smlouvy, v souladu s pravidly, která stanoví článek 10 nařízení o ekoznačce EU.

2. POZASTAVENÍ A ODNĚTÍ

2.1. Jestliže se držitel domnívá, že nemůže plnit podmínky používání nebo ustanovení článku 1 této smlouvy, oznámí to příslušnému subjektu a zdrží se používání ekoznačky EU, dokud nejsou tyto podmínky používání nebo ustanovení splněny a dokud to příslušnému subjektu neoznámí.

2.2. Jestliže se příslušný subjekt domnívá, že držitel porušil některou z podmínek používání nebo některé z ustanovení této smlouvy, má právo pozastavit nebo odejmout povolení používat ekoznačku EU udělenou držiteli a přijmout nezbytná opatření, včetně opatření uvedených v článcích 10 a 17 nařízení o ekoznačce EU, aby se držiteli zamezilo ekoznačku EU dále používat.

([1]) Úř. věst L 27, 30.1.2010, s. 1.

3. OMEZENÍ ODPOVĚDNOSTI A NÁHRADA ŠKODY

3.1. V souvislosti s produktem uvedeným v článku 1.1 této smlouvy nesmí držitel používat ekoznačku EU jako součást záruky nebo ručení.

3.2. Příslušný subjekt ani jeho pověření zástupci neodpovídají za ztráty či škody, které držitel utrpí v důsledku udělení nebo používání ekoznačky EU.

3.3. Příslušný subjekt ani jeho pověření zástupci neodpovídají za ztráty či škody, které v důsledku udělení nebo používání ekoznačky EU utrpí třetí osoba, a to i pokud jde o reklamu.

3.4. Držitel nahradí příslušnému subjektu a jeho pověřeným zástupcům jakoukoli ztrátu, škodu nebo jinou vzniklou újmu, kterou příslušný subjekt nebo jeho pověření zástupci utrpí v důsledku porušení této smlouvy ze strany držitele nebo v důsledku toho, že příslušný subjekt spoléhal na údaje nebo dokumentaci, které držitel poskytl, včetně jakýchkoli nároků třetích osob.

4. POPLATKY

4.1. Výše poplatku za vyřízení žádosti a výše ročního poplatku se stanoví podle přílohy III nařízení o ekoznačce EU.

4.2. Používání ekoznačky EU je podmíněno včasným zaplacením všech příslušných poplatků.

5. TRVÁNÍ SMLOUVY A POUŽITELNÉ PRÁVNÍ PŘEDPISY

5.1. S výjimkou článků 5.2, 5.3 a 5.4, se tato smlouva použije ode dne podpisu do (…) nebo do dne ukončení platnosti kritérií skupiny produktů, podle toho, co nastane dříve.

5.2. Poruší-li držitel podmínky používání nebo ustanovení této smlouvy ve smyslu článku 2.2, je příslušný subjekt oprávněn, vedle použití článku 2.2, považovat toto jednání za porušení smlouvy a má právo ukončit tuto smlouvu doporučeným dopisem zaslaným držiteli přede dnem stanoveným v článku 5.1, do (lhůta stanovená příslušným subjektem).

5.3. Držitel může smlouvu vypovědět doporučeným dopisem zaslaným příslušnému subjektu s tříměsíční výpovědní lhůtou.

5.4. Je-li platnost kritérií pro skupinu produktů uvedená v článku 1.1 beze změny prodloužena na jakoukoli dobu a nezaslal-li příslušný subjekt písemnou výpověď smlouvy nejméně tři měsíce před ukončením platnosti kritérií skupiny produktů a této smlouvy, příslušný subjekt informuje držitele nejméně tři měsíce předem o tom, že se platnost smlouvy automaticky prodlužuje na dobu, po kterou zůstávají kritéria skupiny produktů v platnosti.

5.5. Po ukončení platnosti této smlouvy držitel již nemůže používat ekoznačku EU pro produkt specifikovaný v článku 1.1 a v příloze této smlouvy ani pro účely označování, ani pro reklamní účely. Ekoznačka EU však může být po dobu šesti měsíců po skončení platnosti smlouvy zobrazena na zásobách držitele či jiných osob, které jsou vyrobeny před ukončením platnosti této smlouvy. Poslední ustanovení se nepoužije v případě, že platnost smlouvy byla ukončena z důvodů stanovených v článku 5.2.

5.6. Veškeré spory mezi příslušným subjektem a držitelem nebo stížnosti jedné strany vůči straně druhé v rámci této smlouvy, nejsou-li vyřešeny dohodou, se řídí právem určeným v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) [1] a nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) [2].

Součástí této smlouvy jsou tyto přílohy:

— kopie nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 66/2010 ze dne 25. listopadu 2009 o ekoznačce EU v (příslušném jazyce/jazycích Společenství),

— specifikace produktu, které obsahují alespoň podrobné označení názvů nebo vnitřních referenčních čísel výrobce, míst výroby a příslušného registračního čísla nebo čísel ekoznačky EU,

— kopie rozhodnutí Komise …… (o kritériích skupiny produktů).

[1] Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.
[2] Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 40.

V ..... dne .....

.....

(příslušný subjekt)

zastoupený .....

.....

(právně závazný podpis)

.....

(držitel)

zastoupený .....

.....

(právně závazný podpis)

PŘÍLOHA V

POŽADAVKY TÝKAJÍCÍ SE PŘÍSLUŠNÝCH SUBJEKTŮ

1. Příslušný subjekt musí být nezávislý na organizaci či produktu, který posuzuje.

   Za příslušný subjekt může být určen subjekt patřící k hospodářskému sdružení nebo profesnímu svazu zastupujícímu podniky, jež se podílejí na navrhování, výrobě, dodávání, instalaci, používání nebo údržbě produktů, které tento subjekt posuzuje, pokud je prokázána jeho nezávislost a neexistence jakéhokoli střetu zájmů.

2. Příslušný subjekt, jeho nejvyšší vedení a pracovníci odpovědní za plnění úkolů v rámci posuzování shody nesmějí být osobami, které navrhují, vyrábějí, dodávají, instalují, nakupují, vlastní, používají nebo udržují produkty, jež posuzují, ani nesmějí být zplnomocněnými zástupci takové osoby. To nevylučuje používání posuzovaných produktů, které jsou nezbytné pro činnost příslušného subjektu, ani používání těchto produktů k osobním účelům.

   Příslušný subjekt, jeho nejvyšší vedení a pracovníci odpovědní za plnění úkolů v rámci posuzování shody se nesmějí přímo podílet na navrhování, výrobě nebo konstrukci, uvádění na trh, instalaci, používání ani údržbě těchto produktů, ani zastupovat osoby, které se těmito činnostmi zabývají. Nesmějí provádět žádnou činnost, která by mohla ohrozit jejich nezávislý úsudek a integritu ve vztahu k činnostem posuzování shody, jejichž výkonem jsou pověřeni. To platí zejména pro poradenské služby.

   Příslušné subjekty musí zaručit, že činnosti jejich poboček nebo subdodavatelů neohrožují důvěrnost, objektivitu a nestrannost jejich činností posuzování shody.

3. Příslušné subjekty a jejich pracovníci musí provádět posuzování shody na nejvyšší úrovni odborné bezúhonnosti a požadované technické způsobilosti v konkrétní oblasti a nesmějí být vystaveni žádným tlakům ani podnětům, zejména finančním, které by mohly ovlivnit jejich úsudek nebo výsledky jejich posuzování shody, zejména ze strany osob nebo skupin osob, které mají na výsledcích těchto činností zájem.

4. Příslušný subjekt musí být schopen plnit všechny úkoly spojené s posuzováním shody, které mu ukládá toto nařízení, ať již je vykonává sám příslušný subjekt, nebo jsou vykonávány jeho jménem a na jeho odpovědnost.

   Příslušný subjekt musí mít k dispozici vždy, pro každý postup posuzování shody a pro každý druh nebo kategorii produktů, pro něž byl určen, potřebné

   a) odborné znalosti a dostatečné zkušenosti potřebné k plnění úkolů souvisejících s posuzováním shody;

   b) popisy postupů, podle nichž je posuzování shody prováděno a jež zajišťují transparentnost a reprodukovatelnost těchto postupů. Musí mít zavedena vhodná pravidla a uplatňovat vhodné postupy pro rozlišení mezi úkoly, jež plní jako příslušný subjekt, a jinými činnostmi;

   c) postupy pro provádění činností, jež řádně zohledňují velikost, odvětví, strukturu podniků, míru složitosti technologie daného produktu a hromadný či sériový způsob jeho produkce.

   Příslušný subjekt musí mít prostředky nezbytné k náležitému plnění technických a administrativních úkolů spojených s posuzováním shody a přístup k veškerému potřebnému vybavení nebo zařízení.

5. Pracovníci odpovědní za provádění činností spojených s posuzováním shody musí:

   a) být řádně obeznámeni s veškerými činnostmi posuzování shody, pro něž byl příslušný subjekt určen;

   b) být schopni vypracovávat osvědčení, protokoly a zprávy prokazující, že posouzení byla provedena.

6. Musí být zaručena nestrannost příslušných subjektů, jejich nejvyššího vedení a pracovníků, kteří posuzování provádějí.

   Odměňování nejvyššího vedení a pracovníků příslušného subjektu nesmí záviset na počtu provedených posouzení nebo na jejich výsledcích.

7. Příslušné subjekty se musí podílet na příslušných normalizačních činnostech a na činnostech pracovní skupiny příslušných subjektů uvedené v článku 13 tohoto nařízení a používat jakožto obecné vodítko správní rozhodnutí a dokumenty, které jsou výsledkem práce této skupiny.

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 67/2010

ze dne 30. listopadu 2009,

kterým se stanoví obecná pravidla pro poskytování finanční pomoci Společenství v oblasti transevropských sítí

(kodifikované znění)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 156 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [2],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2236/95 ze dne 18. listopadu 1995, kterým se stanoví obecná pravidla pro poskytování finanční pomoci Společenství v oblasti transevropských sítí [3] bylo několikrát podstatně změněno [4]. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by mělo být uvedené nařízení kodifikováno.

(2) Článek 155 Smlouvy stanoví, že Společenství vymezí soubor hlavních směrů zahrnující cíle, priority a hlavní rysy opatření předpokládaných v oblasti transevropských sítí a že může podporovat projekty společného zájmu v oblasti transevropských sítí, které jsou podporovány členskými státy. Podle uvedeného článku může Společenství podporovat projekty společného zájmu, které jsou uvedeny v rámci hlavních směrů.

(3) Měla by být stanovena obecná pravidla pro poskytování finanční pomoci Společenstvím v oblasti transevropských sítí, což by umožnilo provádění článku 155.

(4) Měla by se zvýšit účast soukromého kapitálu na financování transevropských sítí a rozvíjet partnerství mezi veřejným a soukromým sektorem.

(5) Pomoc Společenství může mít formu především studií proveditelnosti, záruk za úvěry nebo úrokových příspěvků. Tyto příspěvky a záruky se vztahují zejména na finanční podporu poskytovanou Evropskou investiční bankou nebo jinými veřejnými či soukromými finančními institucemi. V některých řádně odůvodněných případech lze zvažovat přímé investiční dotace.

(6) Záruky za úvěry by měli poskytovat Evropský investiční fond nebo jiné finanční instituce na obchodním základě. Finanční pomoc Společenství může krýt částečně nebo plně poplatky placené příjemci těchto záruk.

(7) Pomoc Společenství je hlavně určena k překonání finančních překážek, které mohou vzniknout během počáteční fáze projektu.

(8) Pro pomoc Společenství je nezbytné stanovit limit s ohledem na celkovou výši investičních nákladů. Měla by však být poskytnuta vyšší míra pomoci poskytované Společenstvím, aby bylo u prioritních projektů podpořeno dokončení přeshraničních spojení.

(9) Zřízení partnerství mezi veřejným a soukromým sektorem (nebo jiné formy spolupráce mezi veřejným a soukromým sektorem) vyžaduje pevný finanční závazek institucionálních investorů, který je dostatečně přitažlivý pro získání soukromého kapitálu. Finanční pomoc poskytovaná Společenstvím na víceletém základě by odstranila nejistoty, které zpomalují rozvoj projektů. Proto mají být přijata opatření k udělení finanční podpory projektům, které jsou vybrány na základě víceletého právního závazku.

(10) Pomoc Společenství by měla být poskytnuta na projekty na základě míry jejich přispění k cílům uvedeným v článku 154 Smlouvy a ostatním cílům a prioritám zahrnutým do hlavních směrů uvedených v článku 155 Smlouvy. Má být rovněž brán ohled na ostatní hlediska, jako je podporování veřejného a soukromého financování a přímé a nepřímé sociálně ekonomické účinky projektů, zejména co se týká zaměstnanosti, a důsledky pro životní prostředí.

(11) Je vhodné rizikovému kapitálu umožnit účast v investičních fondech s přednostním soustředěním na poskytování rizikového kapitálu pro projekty transevropských sítí až do 1 % celkové částky pro období 2000 až 2006 s cílem získat zkušenost s tímto způsobem financování. Tato mez může být zvýšena až na 2 % po přezkoumání fungování tohoto nástroje. Je také vhodné prověřit jeho možné budoucí rozšíření.

---

[1] Stanovisko ze dne 10. června 2009 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

[2] Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 24. listopadu 2009 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 26. listopadu 2009.

[3] Úř. věst. L 228, 23.9.1995, s. 1.

[4] Viz příloha II.

(12) Pro zvýšení průhlednosti a pro to, aby se vyšlo vstříc očekáváním, pokud jde o projekty nebo skupiny projektů, které mají významné finanční potřeby pro dlouhou dobu, je žádoucí vypracovat orientační víceleté programy ve specifických odvětvích a oblastech. Tyto programy by měly stanovit celkovou a roční výši podpory, která by mohla být na dané období přidělena takovým projektům nebo skupinám projektů a která by mohla sloužit jako odkaz na roční rozhodnutí o poskytnutí finanční pomoci v rámci ročních rozpočtových prostředků, pokud jsou v souladu s odpovídajícími orientačními víceletými programy. Roční částky stanovené v těchto programech nicméně nepředstavují rozpočtové závazky.

(13) Komise musí pečlivě vyhodnocovat potenciální ekonomickou životaschopnost projektů, a to na základě analýzy nákladů a přínosů a dalších vhodných kritérií, jakož i finanční rentabilitu projektů.

(14) Finanční pomoc Společenství poskytovaná na základě čl. 155 odst. 1 prvního pododstavce třetí odrážky Smlouvy musí být v souladu s politikou Společenství, zejména co se týče sítí, ochrany životního prostředí, hospodářské soutěže a přidělování veřejných zakázek. Ochrana životního prostředí by měla zahrnovat posouzení vlivu na životní prostředí.

(15) Je nutné vyjasnit pravomoci a odpovědnost členských států a Komise ohledně finanční kontroly.

(16) Komise musí zajistit účinnou koordinaci všech činností Společenství ovlivňujících transevropské sítě, zejména mezi financováním transevropských sítí a mezi financováním ze strukturálních fondů, Fondu soudržnosti, Evropského investičního fondu a Evropské investiční banky.

(17) Měly by být připraveny účinné metody hodnocení, sledování a kontroly pomoci Společenství.

(18) O financovaných činnostech by měly být k dispozici vhodné transparentní a veřejně přístupné informace.

(19) S ohledem na význam transevropských sítí je vhodné zahrnout do tohoto nařízení finanční rámec ve smyslu bodu 33 Interinstitucionální dohody ze dne 6. května 1999 mezi Evropským parlamentem, Radou a Komisí o rozpočtové kázni a o zdokonalení rozpočtového procesu [1] ve výši 4 874 880 000 EUR pro jeho provádění v období 2000 až 2006.

(20) Je vhodné, aby Rada s ohledem na souhrnnou zprávu předloženou Komisí před koncem roku 2006 prověřila, zda ponechat v platnosti nebo změnit opatření podle tohoto nařízení.

(21) Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi [2],

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Definice a oblast působnosti

Toto nařízení vymezuje podmínky a postupy pro poskytování pomoci Společenství na základě čl. 155 odst. 1 prvního pododstavce třetí odrážky Smlouvy projektům společného zájmu v oblasti transevropských sítí telekomunikační infrastruktury a projektům společného zájmu v oblasti transevropských sítí dopravní a energetické infrastruktury uvedeným v čl. 20 třetím pododstavci nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 680/2007 ze dne 20. června 2007, kterým se stanoví obecná pravidla pro poskytování finanční pomoci Společenství v oblasti transevropských dopravních a energetických sítí [3].

Článek 2

Způsobilost pro poskytnutí pomoci

Pomoc Společenství může být poskytnuta pouze projektům společného zájmu (dále jen „projekty“) určeným v rámci hlavních směrů uvedených v čl. 155 odst. 1 prvním pododstavci první odrážce Smlouvy.

Pomoc může být rovněž poskytnuta částem projektů, pokud tvoří technicky a finančně samostatné jednotky.

Článek 3

Formy pomoci

1. Pomoc Společenství projektům smí nabývat jedné nebo více z těchto forem:

a) spolufinancování studií týkajících se projektů, včetně přípravných a hodnotících studií a studií proveditelnosti, jakož i další technická podpůrná opatření těchto studií. Obecně nemůže finanční účast Společenství překročit 50 % celkových nákladů na studii. Ve výjimečných, řádně odůvodněných případech může z podnětu Komise a se souhlasem dotyčných členských států účast Společenství překročit mez 50 %;

b) úrokových příspěvků na úvěry poskytnuté Evropskou investiční bankou či jinými veřejnými či soukromými finančními institucemi. Doba vyplácení příspěvku nesmí zpravidla přesáhnout pět let;

[1] Úř. věst. C 172, 18.6.1999, s. 1.

[2] Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

[3] Úř. věst. L 162, 22.6.2007, s. 1.

c) příspěvků na poplatky za úvěrové záruky od Evropského investičního fondu nebo od jiných finančních institucí;

d) přímé investiční dotace v řádně odůvodněných případech;

e) účast na rizikovém kapitálu pro investiční fondy nebo srovnatelné finanční podniky s přednostním soustředěním na poskytování rizikového kapitálu pro projekty transevropských sítí a zapojení podstatných investic soukromého sektoru; taková účast na rizikovém kapitálu nesmí překročit 1 % rozpočtových prostředků podle článku 19. Tato mez může být od roku 2003 zvýšena postupem podle čl. 18 odst. 2 až na 2 % s ohledem na přezkum fungování tohoto nástroje, který Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě. Účast může být zaplacena přímo do fondu nebo srovnatelného finančního podniku nebo do vhodného nástroje pro spolufinancování spravovaného týmiž správci fondu. Další podmínky provádění této účasti na rizikovém kapitálu jsou stanoveny v příloze I.

2. Pomoc Společenství uvedená v odstavci 1 je v případě potřeby kombinována s cílem získat maximální stimulační efekt z vynaložených rozpočtových zdrojů, které musejí být využity co možná nejhospodárněji.

3. Formy pomoci poskytované Společenstvím uvedené v odstavci 1 se uplatňují výběrově s ohledem na zvláštní charakteristiky různých typů jednotlivých sítí a s cílem zajistit, aby tato pomoc nenarušovala hospodářskou soutěž mezi podniky v dotyčném odvětví.

4. Finanční prostředky pro financování projektů dopravní infrastruktury během období uvedeného v článku 19 by měly být užity tak, aby alespoň 55 % bylo určeno na železnice (včetně kombinované dopravy) a nejvýše 25 % na pozemní komunikace.

5. Komise zvláště podporuje nasazení soukromých finančních zdrojů na projekty financované podle tohoto nařízení tam, kde může být multiplikační efekt finančních nástrojů Společenství maximalizován v partnerstvích mezi veřejným a soukromým sektorem. Komise posoudí každý případ jednotlivě, přičemž v případě potřeby zohlední možnou alternativu financování výhradně z veřejných prostředků. Pro každý projekt bude v souladu se Smlouvou požadována podpora každého dotyčného členského státu.

Článek 4

Podmínky pomoci poskytované Společenstvím

1. Pomoc Společenství se poskytuje v zásadě pouze tehdy, jestliže se při provádění projektu vyskytnou finanční překážky.

2. Pomoc poskytovaná Společenstvím nesmí překročit minimální částku považovanou za nezbytnou ke spuštění projektu.

3. Bez ohledu na formu zvolené pomoci nesmí celková částka pomoci poskytované Společenstvím podle tohoto nařízení překročit 10 % celkových investičních nákladů. Celková částka pomoci poskytované Společenstvím však může výjimečně dosáhnout 20 % celkových investičních nákladů v těchto případech:

a) projekty pro družicové lokalizační a navigační systémy ve smyslu článku 17 rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1692/96/ES ze dne 23. července 1996 o hlavních směrech Společenství pro rozvoj transevropské dopravní sítě [1];

b) prioritní projekty energetických sítí;

c) úseky projektů evropského zájmu vymezených v příloze III k rozhodnutí č. 1692/96/ES za předpokladu, že jsou zahájeny před rokem 2010, jejich cílem je odstranění míst s omezenou propustností nebo doplnění chybějících úseků, jestliže se jedná o úseky přeshraniční nebo překračující přírodní překážky, přispívají k začlenění vnitřního trhu v rozšířeném Společenství, podporují bezpečnost, zajišťují interoperabilitu vnitrostátních sítí nebo značně přispívají ke snížení nerovnováhy mezi druhy dopravy ve prospěch druhů dopravy šetrných k životnímu prostředí. Výše této míry se rozlišuje podle prospěchu pro ostatní země, zejména pro sousední členské státy.

V případě projektů společného zájmu určených v příloze I rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1336/97/ES ze dne 17. června 1997, kterým se stanoví řada hlavních směrů pro transevropské telekomunikační sítě [2], může celková výše pomoci Společenství poskytované podle tohoto nařízení dosáhnout 30 % celkových investičních nákladů.

4. Finanční zdroje poskytované podle tohoto nařízení nesmějí být v zásadě přidělovány projektům nebo fázím projektů, které využívají jiných finančních zdrojů Společenství.

5. V případě projektů uvedených v odstavci 3 jsou v mezích tohoto nařízení právní závazky víceleté a rozpočtové závazky jsou plněny ročními splátkami.

Článek 5

Orientační víceletý program Společenství

1. Aniž je dotčen článek 6, může Komise postupem podle čl. 18 odst. 2 vypracovat podle odvětví na základě hlavních směrů uvedených v čl. 155 odst. 1 Smlouvy orientační víceletý program (dále jen „program“), aby se zlepšila účelnost činnosti Společenství. Program bude založen na žádostech o finanční pomoc podle článku 8 a bude mimo jiné odrážet informace poskytnuté členskými státy, zejména informace uvedené v článku 9.

[1] Úř. věst. L 228, 9.9.1996, s. 1.
[2] Úř. věst. L 183, 11.7.1997, s. 12.

2. Program sestává výhradně z projektů společného zájmu nebo soudržných skupin projektů společného zájmu, které byly předtím identifikovány v rámci hlavních směrů uvedených v čl. 155 odst. 1 Smlouvy, týkají se specifických oblastí a mají významné dlouhodobé finanční potřeby.

3. Program stanoví pro každý projekt nebo skupinu projektů orientační částky pro poskytnutí finanční pomoci s výhradou ročního rozhodnutí rozpočtového orgánu. Pro účely orientačních víceletých programů nemůže být užito více než 75 % rozpočtových prostředků podle článku 19.

4. Program slouží jako odkaz pro roční rozhodnutí, kterými se na projekty přiděluje pomoc Společenství v rámci ročních rozpočtových prostředků. Komise pravidelně informuje výbor uvedený v čl. 18 odst. 1 o pokroku programů a o veškerých rozhodnutích Komise o přidělení pomoci Společenství na tyto projekty. Průvodní dokumenty k předběžnému návrhu rozpočtu Komise budou zahrnovat zprávu o pokroku při provádění každého orientačního víceletého programu v souladu s nařízením Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství ([1]).

Program musí být přezkoumán alespoň v polovině doby jeho trvání nebo s ohledem na skutečně dosažený pokrok projektů nebo skupin projektů postupem podle čl. 18 odst. 2 a v případě potřeby týmž postupem revidován.

Program také uvede jiné zdroje financování dotyčných projektů, zejména z jiných nástrojů Společenství a od Evropské investiční banky.

5. Nastanou-li v provádění projektů nebo skupin projektů podstatné změny, dotyčný členský stát neprodleně uvědomí Komisi.

O úpravách orientačních celkových částek stanovených programem pro projekty, které mohou být nezbytné v důsledku těchto změn, se rozhodne postupem podle čl. 18 odst. 2.

Článek 6

Kritéria výběru projektů

1. Projektům je poskytována pomoc podle míry jejich přispění k cílům stanoveným v článku 154 Smlouvy a k ostatním cílům a prioritám definovaným v hlavních směrech podle čl. 155 odst. 1 Smlouvy.

2. Komise při provádění tohoto nařízení zajistí soulad svých rozhodnutí o poskytnutí pomoci Společenství s prioritami stanovenými v hlavních směrech pro různá odvětví vymezených podle čl. 155 odst. 1 Smlouvy, včetně jejich souladu s veškerými požadavky, které mohou být stanoveny v těchto hlavních směrech s ohledem na procentní podíl celkové pomoci Společenství.

3. Pomoc Společenství je určena projektům s potenciální ekonomickou životaschopností, jejichž finanční rentabilita je v době žádosti považována za nedostatečnou.

4. Rozhodnutí poskytnout pomoc Společenství by mělo rovněž brát ohled na

a) zralost projektu;

b) podněcující účinek pomoci Společenství na veřejné a soukromé finance;

c) kvalitu finančního návrhu projektů;

d) přímé či nepřímé sociálně ekonomické účinky, zejména týkající se zaměstnanosti;

e) důsledky pro životní prostředí.

5. Je třeba brát rovněž zřetel, a to zejména v případě přeshraničních projektů, na časovou koordinaci různých částí těchto projektů.

Článek 7

Slučitelnost

Projekty financované podle tohoto nařízení musí být slučitelné s právem Společenství a politikou Společenství, zejména v oblastech životního prostředí, hospodářské soutěže a zadávání veřejných zakázek.

Článek 8

Podávání žádostí o finanční pomoc

Žádosti o finanční pomoc podávají Komisi dotčené členské státy nebo se souhlasem členského státu nebo členských států veřejné či soukromé podniky nebo subjekty, jichž se to přímo týká.

Komise zaznamená souhlas dotčených členských států.

Článek 9

Informace požadované pro posouzení žádostí a seznámení se s nimi

1. Každá žádost o finanční pomoc musí obsahovat veškeré informace nezbytné k prozkoumání projektu podle článků 4, 6 a 7, a zejména:

a) jestliže se žádost týká projektu,

   i) jméno subjektu odpovědného za provádění projektu;

([1]) Úř. věst. L 248, 16.9.2002, s. 1.

ii) popis daného projektu a předpokládaný druh pomoci Společenství;

iii) výsledky analýzy nákladů a přínosů včetně výsledků analýzy potenciální ekonomické životaschopnosti a analýzy finanční rentability;

iv) situování projektu v oblasti dopravy na osy a uzly podle hlavních směrů;

v) soulad s regionálním územním plánováním;

vi) souhrnný popis vlivů na životní prostředí založený na posouzení provedeném v souladu se směrnicí Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí ([1]);

vii) prohlášení, že byly prozkoumány ostatní možnosti veřejného i soukromého financování včetně Evropského investičního fondu a Evropské investiční banky;

viii) finanční plán uvádějící v eurech nebo národní měně veškeré složky finančního návrhu, včetně finanční pomoci požadované od Společenství v jejích různých formách uvedených v čl. 3 odst. 1 a od místních, regionálních nebo celostátních orgánů veřejné správy, jakož i ze soukromých zdrojů, a již poskytnuté pomoci;

b) jestliže se žádost týká studie, cíle a účelu studie, předpokládané metody a techniky;

c) předběžný časový rozvrh práce;

d) popis kontrolních opatření, kterými bude daný členský stát kontrolovat využití požadovaných fondů.

2. Žadatelé poskytnou Komisi veškeré důležité doplňkové informace, které si vyžádá, jako například parametry, hlavní směry a hypotézy, z nichž vychází analýza nákladů a přínosů.

3. V zájmu posouzení žádosti může Komise požádat o jakoukoli odbornou radu, včetně posudku Evropské investiční banky.

Článek 10

Poskytnutí finanční pomoci

Komise rozhodne v souladu s článkem 274 Smlouvy o poskytnutí finanční pomoci podle tohoto nařízení na základě vlastního posouzení žádosti v souladu s výběrovými kritérii. V případě projektů identifikovaných v dotyčném orientačním víceletém programu vypracovaném na základě článku 5 přijme Komise roční rozhodnutí o poskytnutí pomoci v rámci orientačních finančních částek stanovených v daném programu. V případě jiných projektů jsou opatření přijímána postupem podle čl. 18 odst. 2. Komise sdělí své rozhodnutí přímo příjemcům pomoci a členským státům.

Článek 11

Finanční ustanovení

1. Pomoc Společenství může zahrnovat pouze výdaje týkající se projektu a vynaložené příjemci či třetími osobami, které odpovídají za provedení projektu.

2. Nesmějí být hrazeny výdaje vynaložené přede dnem, kdy Komise obdržela žádost o finanční pomoc.

3. Rozhodnutí poskytnout finanční pomoc přijatá Komisí na základě článku 10 jsou závazná a představují povinnost vynaložit výdaje povolené rozpočtem.

4. Platby se obvykle provádějí ve formě zálohy, průběžných plateb a závěrečné platby. Záloha, které obvykle nesmí převyšovat 50 % první roční tranše, je vyplacena, jakmile je žádost o pomoc schválena. Průběžné platby jsou uskutečňovány na základě žádostí o provedení platby při současném, přísném a transparentním posouzení stavu projektu nebo studie, v případě potřeby i posouzení revidovaných finančních plánů.

5. Platební podmínky musí brát ohled na skutečnost, že projekty týkající se infrastruktury jsou prováděny v průběhu několika let, a že proto musí být přijata opatření zajišťující víceleté financování.

6. Komise provede závěrečnou platbu po schválení závěrečné zprávy o projektu či studii předané příjemcem a uvádějící veškeré položky účelně vynaložených výdajů.

7. Komise určí postupem podle čl. 18 odst. 2 rámec pro postupy, harmonogram a částky plateb subvencí úrokových sazeb, subvencí záruky a podpor formou účasti rizikového kapitálu, pokud jde o investiční fondy nebo srovnatelné finanční podniky, s přednostním soustředěním na poskytování rizikového kapitálu pro projekty transevropských sítí.

Článek 12

Finanční kontrola

1. Aby bylo zaručeno úspěšné dokončení projektů financovaných podle tohoto nařízení, přijmou členské státy a Komise, každý z nich ve své oblasti působnosti, nezbytná opatření, aby

a) bylo pravidelně ověřováno řádné provádění projektů a studií financovaných Společenstvím;

b) se předcházelo nesrovnalostem a aby byly ukládány sankce;

([1]) Úř. věst. L 175, 5.7.1985, s. 40.

c) byly získány zpět veškeré částky ztracené v důsledku nesrovnalostí, včetně úroků z prodlení, v souladu s pravidly přijatými Komisí. S výjimkou případů, kdy členský stát nebo provádějící orgán veřejné moci prokáže, že za nesrovnalost neodpovídá, nese členský stát odpovědnost za finanční náhradu veškerých neoprávněně proplacených částek.

2. Členské státy informují Komisi o opatřeních přijatých za tímto účelem, a zejména jí předají popis systému řízení a kontroly vytvořeného v zájmu zajištění úspěšného dokončení projektů a studií.

3. Členské státy poskytují Komisi veškeré vnitrostátní zprávy o kontrole projektů.

4. Aniž jsou dotčena jakákoliv kontrolní opatření uplatňovaná členskými státy v souladu s jejich právními a správními předpisy a aniž je dotčen článek 246 Smlouvy a kontrolní opatření uskutečněná na základě článku 279 Smlouvy, mohou úředníci nebo zástupci Komise u projektů financovaných podle tohoto nařízení provádět kontroly na místě, včetně namátkových kontrol, a mohou zkoumat kontrolní systémy a opatření zavedená vnitrostátními orgány, které uvědomí Komisi o opatřeních přijatých za tímto účelem.

5. Před provedením kontroly na místě o ní Komise vyrozumí daný členský stát, aby získala jeho veškerou nezbytnou pomoc. Jestliže Komise provede kontroly na místě bez předběžného oznámení, podléhají tato opatření dohodám uzavřeným v souladu s nařízením (ES, Euratom) č. 1605/2002. Úředníci nebo zástupci dotyčného členského státu se mohou těchto kontrol zúčastnit.

Komise může po daném členském státě požadovat, aby v zájmu ověření správnosti žádostí o platby provedl kontrolu na místě. Úředníci nebo zástupci Komise se těchto kontrol mohou účastnit a musí tak učinit, jestliže to dotyčný členský stát požaduje.

Komise zajistí, aby veškeré kontroly, které provádí, byly vykonávány koordinovaným způsobem, aby se zabránilo opakovaným kontrolám týkajícím se stejného předmětu ve stejném období. Dotyčný členský stát a Komise si okamžitě vymění veškeré užitečné informace týkající se výsledků provedených kontrol.

6. Jestliže Společenství poskytne pomoc veřejným nebo soukromým podnikům nebo subjektům, kterých se to přímo týká, provádí Komise kontrolní opatření, popřípadě ve spolupráci s členskými státy.

7. Odpovědné subjekty a orgány a veřejné nebo soukromé podniky nebo subjekty, kterých se to přímo týká, uchovávají pro potřeby Komise veškeré podklady výdajů k danému projektu po dobu pěti let od poslední platby každého projektu.

Článek 13

Snížení, pozastavení a zrušení pomoci

1. Pokud při provedení určité operace není přidělená finanční pomoc zčásti nebo zcela odůvodněna, Komise tento případ řádně prošetří, a zejména požádá členský stát nebo orgány a subjekty jím určené k provedení dané operace o podání připomínek ve stanovené lhůtě.

2. Po prošetření podle odstavce 1 může Komise snížit, pozastavit nebo zrušit pomoc týkající se dané činnosti, jestliže se šetřením zjistí nesrovnalost nebo nesplnění některé z podmínek stanovených v rozhodnutí o poskytnutí pomoci, a zejména došloli k jakékoliv změně ovlivňující povahu nebo podmínky provedení projektu, pro kterou nebyl vyžádán souhlas Komise.

Jakýkoliv nepatřičný souběh pomocí vede k vymáhání neoprávněně vyplacených částek.

3. Pomoc poskytnutá projektům, které nezačaly do dvou let ode dne jejich očekávaného zahájení uvedeného v rozhodnutí o poskytnutí pomoci, Komise zruší s výjimkou případů řádně vůči Komisi odůvodněných.

4. Veškeré neoprávněně vyplacené částky, které mají být vráceny, musí být splaceny Komisi.

5. Jestliže do deseti let po udělení finanční pomoci není daná činnost dokončena, může Komise požadovat navrácení vyplacené pomoci s ohledem na zásadu přiměřenosti, přičemž vezme v úvahu všechny podstatné skutečnosti.

Článek 14

Koordinace

Komise odpovídá za koordinaci a soudržnost mezi projekty a programy uvedenými v čl. 5 odst. 1 uskutečněnými podle tohoto nařízení a projekty uskutečněnými za pomoci příspěvků z rozpočtu Společenství, zásahů Evropské investiční banky, Evropského investičního fondu a ostatních finančních nástrojů Společenství.

Článek 15

Posouzení, sledování a vyhodnocování

1. Členské státy a Komise zajistí, aby provádění projektů podle tohoto nařízení podléhalo účinnému sledování a vyhodnocování. Projekty mohou být podle výsledků sledování a vyhodnocování upravovány.

2. Aby bylo zajištěno účinné využití pomoci Společenství, vyhodnocují Komise a dotyčné členské státy, případně i ve spolupráci s Evropskou investiční bankou nebo jinými příslušnými subjekty, soustavně pokrok v provádění projektů.

3. Po obdržení žádosti o pomoc a před jejím schválením Komise posoudí projekt s cílem zvážit, zda je v souladu s podmínkami a kritérii stanovenými v článcích 4 a 6. V případě potřeby přizve Komise Evropskou investiční banku nebo jiné příslušné subjekty, aby se na tomto posouzení podílely.

4. Komise a členské státy vyhodnotí způsob, jakým byly projekty a programy provedeny, včetně důsledku jejich provedení, s cílem posoudit, zda může být nebo zda bylo dosaženo původních cílů. Toto hodnocení mimo jiné zahrnuje vliv projektů na životní prostředí, přičemž se bere ohled na platné právní předpisy Společenství. Komise také může po konzultaci s dotyčným členským státem požadovat, aby příjemce pomoci předložil zvláštní vyhodnocení projektů nebo skupin projektů podporovaných podle tohoto nařízení nebo jí poskytl informace a pomoc potřebnou k vyhodnocení těchto projektů.

5. V případě potřeby je sledování prováděno pomocí hmotných a finančních ukazatelů. Ukazatele se vztahují na zvláštní povahu projektů a jejich cílů. Musí být uspořádány tak, aby udávaly

a) úroveň rozpracovanosti projektu vzhledem k plánu a původně stanoveným operativním cílům;

b) pokrok dosažený v řízení a případné související problémy.

6. Při prověřování jednotlivých žádostí o pomoc bere Komise ohled na výsledky posouzení a hodnocení prováděných v souladu s tímto článkem.

7. Způsoby hodnocení a sledování podle odstavců 4 a 5 jsou stanoveny v rozhodnutích o schválení projektů nebo ve smluvních ustanoveních týkajících se poskytování finanční pomoci.

Článek 16

Informace a zveřejnění

1. Komise předloží každý rok k posouzení výroční zprávu o činnostech vykonaných podle tohoto nařízení Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů. Tato zpráva musí obsahovat vyhodnocení výsledků dosažených na základě pomoci poskytnuté Společenstvím v různých oblastech používání s ohledem na původní cíle, jakož i kapitolu o obsahu a provádění probíhajících víceletých programů, zejména zprávu o revizi podle čl. 5 odst. 4 druhého pododstavce.

2. Příjemci pomoci zajistí, aby pomoc poskytnutá podle tohoto nařízení byla vhodným způsobem zveřejněna s cílem informovat veřejnost o úloze Společenství při provádění projektů.

Poradí se s Komisí, jak by tato informovanost měla být uskutečňována.

Článek 17

Provádění

Za provádění tohoto nařízení odpovídá Komise.

Článek 18

Výbor

1. Komisi je nápomocen výbor (dále jen „výbor“).

Evropská investiční banka jmenuje do výboru svého zástupce bez hlasovacího práva.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Doba uvedená v čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

Článek 19

Financování

Finanční rámec pro provádění tohoto nařízení na období 2000 až 2006 se stanoví na 4 874 880 000 EUR.

Roční rozpočtové prostředky schvaluje rozpočtový orgán v mezích finančního výhledu.

Přidělení finančních prostředků závisí na kvalitativní a kvantitativní úrovni provedení.

Článek 20

Ustanovení o přezkumu

Komise předloží před koncem roku 2006 Evropskému parlamentu a Radě komplexní zprávu o zkušenostech získaných s mechanismem pro poskytování pomoci Společenství podle tohoto nařízení, zejména s mechanismem a ustanoveními stanovenými v článku 3.

Evropský parlament a Rada postupem stanoveným v čl. 156 prvním pododstavci Smlouvy prověří, zda a za jakých podmínek budou opatření stanovená tímto nařízením moci být zachována nebo pozměněna po skončení období uvedeného v článku 19.

Článek 21

Zrušení

Nařízení (ES) č. 2236/95 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze III.

Článek 22

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 30. listopadu 2009.

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předseda	*předseda nebo předsedkyně*
J BUSEK	B. ASK

PŘÍLOHA I

Podmínky provádění podle čl. 3 odst. 1 písm. e)

1. *Podmínky pro příspěvek Společenství rizikovému kapitálu*

Žádosti o finanční pomoc podle čl. 3 odst. 1 písm. e) musí obsahovat tyto informace postačující výboru uvedenému v čl. 18 odst. 1 jako základ pro rozhodnutí o poskytnutí pomoci:

— informační memorandum obsahující hlavní ustanovení stanov fondu včetně jeho právní a organizační struktury,

— jeho podrobné investiční pokyny včetně informací o cílových projektech,

— informace o zapojení soukromých investorů,

— informace o územní působnosti,

— informace o finanční životaschopnosti fondu,

— informace o právech investorů domáhat se nápravy v případě, že přísliby dané jim fondem nejsou splněny,

— informace o možnostech vystoupit z fondu a o ujednáních ohledně ukončení činnosti fondu,

— práva na zastoupení ve výborech investorů.

Před přijetím rozhodnutí o poskytnutí pomoci se musí zprostředkující investiční fond nebo jiná srovnatelná finanční instituce zavázat investovat do projektů předtím identifikovaných jako projekty společného zájmu v souladu s čl. 155 odst. 1 prvním pododstavcem první odrážkou Smlouvy částku rovnou nejméně dvouapůlnásobku příspěvku Společenství.

Je-li pomoc Společenství pro investiční fondy nebo srovnatelné finanční podniky poskytnuta formou účasti rizikového kapitálu, zpravidla se poskytne, pouze pokud je příspěvek Společenství rovnocenný z hlediska rizika s příspěvky jiných investorů fondu.

Přijímající investiční fondy nebo srovnatelné finanční podniky se musí řídit zdravými finančními zásadami.

2. *Meze pro zásah a maximální investice*

Příspěvky podle čl. 3 odst. 1 písm. e) nesmějí překročit 1 % celkové částky pro období uvedené v článku 19. Tato mez však může být zvýšena postupem podle čl. 3 odst. 1 písm. e).

Pomoc Společenství podle čl. 3 odst. 1 písm. e) nesmí překročit 20 % celkového kapitálu investičního fondu nebo srovnatelného finančního podniku.

3. *Správa příspěvku Společenství*

Správu příspěvku Společenství zajišťuje Evropský investiční fond (EIF). Podrobné podmínky pro provádění pomoci Společenství podle čl. 3 odst. 1 písm. e), včetně sledování a kontroly, se stanoví v dohodě o spolupráci mezi Komisí a EIF, přičemž se vezmou v úvahu ustanovení této přílohy.

4. *Jiná ustanovení*

Ustanovení vztahující se k posouzení, sledování a vyhodnocování obsažená v tomto nařízení se v plném rozsahu vztahují na čl. 3 odst. 1 písm. e), včetně ustanovení o podmínkách pro pomoc Společenství, o finanční kontrole a snížení, pozastavení nebo zrušení pomoci. To bude mimo jiné zajištěno odpovídajícími ustanoveními v dohodě o spolupráci mezi Komisí a EIF a příslušnými dohodami s investičními fondy nebo srovnatelnými finančními podniky, které stanoví nutné kontroly na úrovni jednotlivých projektů společného zájmu. Budou přijata vhodná opatření, která umožní Účetnímu dvoru plnění jeho úkolů, zejména s cílem ověřit řádnost prováděných plateb.

Platby podle čl. 3 odst. 1 písm. e) se řídí čl. 11 odst. 7, aniž je dotčen čl. 11 odst. 6. Po skončení období investování nebo případně dříve se veškeré zůstatky vzniklé z výnosu investovaného kapitálu nebo rozdělením zisků a zvýšení kapitálu a všemi jinými rozděleními investorům vrátí do rozpočtu Společenství.

Všechna rozhodnutí o zajištění účastí rizikového kapitálu podle čl. 3 odst. 1 písm. e) se předloží výboru uvedenému v čl. 18 odst. 1.

Komise předkládá uvedenému výboru pravidelně zprávy o realizaci účastí rizikového kapitálu podle čl. 3 odst. 1 písm. e).

Komise vyhodnotí v rámci článku 15 před koncem roku 2006 opatření provedená podle čl. 3 odst. 1 písm. e), zejména co do jeho upotřebitelnosti, jeho účinků na provádění projektů transevropských sítí a zapojení soukromých investorů do financovaných projektů.

PŘÍLOHA II

Zrušené nařízení a jeho následné změny

Nařízení Rady (ES) č. 2236/95 (Úř. věst. L 228, 23.9.1995, s. 1)	
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1655/1999 (Úř. věst. L 197, 29.7.1999, s. 1)	
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 788/2004 (Úř. věst. L 138, 30.4.2004, s. 17)	pouze článek 1
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 807/2004 (Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 46)	
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1159/2005 (Úř. věst. L 191, 22.7.2005, s. 16)	

PŘÍLOHA III

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 2236/95	Toto nařízení
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 odst. 1	Článek 2
Čl. 4 odst. 1 písm. a) až e)	Čl. 3 odst. 1 písm. a) až e)
Čl. 4 odst. 1 písm. f)	Čl. 3 odst. 2
Čl. 4 odst. 2	Čl. 3 odst. 3
Čl. 4 odst. 3	Čl. 3 odst. 4
Čl. 4 odst. 4	Čl. 3 odst. 5
Článek 5	Článek 4
Článek 5a	Článek 5
Čl. 6 odst. 1	Čl. 6 odst. 1
Čl. 6 odst. 1a	Čl. 6 odst. 2
Čl. 6 odst. 2	Čl. 6 odst. 3
Čl. 6 odst. 3 návětí	Čl. 6 odst. 4 návětí
Čl. 6 odst. 3 první odrážka	Čl. 6 odst. 4 písm. a)
Čl. 6 odst. 3 druhá odrážka	Čl. 6 odst. 4 písm. b)
Čl. 6 odst. 3 třetí odrážka	Čl. 6 odst. 4 písm. c)
Čl. 6 odst. 3 čtvrtá odrážka	Čl. 6 odst. 4 písm. d)
Čl. 6 odst. 3 pátá odrážka	Čl. 6 odst. 4 písm. e)
Čl. 6 odst. 4	Čl. 6 odst. 5
Článek 7	Článek 7
Čl. 8 první věta	Čl. 8 první pododstavec
Čl. 8 druhá věta	Čl. 8 druhý pododstavec
Čl. 9 odst. 1 návětí	Čl. 9 odst. 1 návětí
Čl. 9 odst. 1 písm. a) úvodní slova	Čl. 9 odst. 1 písm. a) úvodní slova
Čl. 9 odst. 1 písm. a) první odrážka	Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod i)
Čl. 9 odst. 1 písm. a) druhá odrážka	Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod ii)
Čl. 9 odst. 1 písm. a) třetí odrážka	Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod iii)
Čl. 9 odst. 1 písm. a) čtvrtá odrážka	Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod iv)
Čl. 9 odst. 1 písm. a) pátá odrážka	Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod v)
Čl. 9 odst. 1 písm. a) šestá odrážka	Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod vi)
Čl. 9 odst. 1 písm. a) sedmá odrážka	Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod vii)
Čl. 9 odst. 1 písm. a) osmá odrážka	Čl. 9 odst. 1 písm. a) bod viii)
Čl. 9 odst. 1 písm. b), c) a d)	Čl. 9 odst. 1 písm. b), c) a d)
Čl. 9 odst. 2 a 3	Čl. 9 odst. 2 a 3
Články 10 a 11	Články 10 a 11
Čl. 12 odst. 1 návětí	Čl. 12 odst. 1 návětí
Čl. 12 odst. 1 první odrážka	Čl. 12 odst. 1 písm. a)
Čl. 12 odst. 1 druhá odrážka	Čl. 12 odst. 1 písm. b)
Čl. 12 odst. 1 třetí odrážka	Čl. 12 odst. 1 písm. c)
Čl. 12 odst. 2 až 7	Čl. 12 odst. 2 až 7
Čl. 13 odst. 1 a 2	Čl. 13 odst. 1 a 2

Nařízení (ES) č. 2236/95	Toto nařízení
Čl. 13 odst. 2a	Čl. 13 odst. 3
Čl. 13 odst. 3	Čl. 13 odst. 4
Čl. 13 odst. 4	Čl. 13 odst. 5
Článek 14	Článek 14
Čl. 15 odst. 1 až 4	Čl. 15 odst. 1 až 4
Čl. 15 odst. 5 návětí	Čl. 15 odst. 5 návětí
Čl. 15 odst. 5 první odrážka	Čl. 15 odst. 5 písm. a)
Čl. 15 odst. 5 druhá odrážka	Čl. 15 odst. 5 písm. b)
Čl. 15 odst. 6 a 7	Čl. 15 odst. 6 a 7
Čl. 16 odst. 1	Čl. 16 odst. 1
Čl. 16 odst. 2 první věta	Čl. 16 odst. 2 první pododstavec
Čl. 16 odst. 2 druhá věta	Čl. 16 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 17 odst. 1	Článek 17
Čl. 17 odst. 2 první věta	Čl. 18 odst. 1 první pododstavec
Čl. 17 odst. 2 druhá věta	Čl. 18 odst. 1 druhý pododstavec
Čl. 17 odst. 3	Čl. 18 odst. 2
Čl. 17 odst. 4	—
Článek 18	Článek 19
Článek 19 první věta	Čl. 20 první pododstavec
Článek 19 druhá věta	Čl. 20 druhý pododstavec
—	Článek 21
Článek 20	Článek 22
Příloha	Příloha I
—	Příloha II
—	Příloha III

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2009/144/ES

ze dne 30. listopdu 2009

o určitých konstrukčních částech a vlastnostech kolových zemědělských a lesnických traktorů

(kodifikované znění)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [2],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice Rady 89/173/EHS ze dne 21. prosince 1988 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se určitých konstrukčních částí a vlastností kolových zemědělských a lesnických traktorů [3] byla několikrát podstatně změněna [4]. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by uvedená směrnice měla být kodifikována.

(2) Směrnice 89/173/EHS je jednou ze zvláštních směrnic pro postup ES schvalování typu stanoveného směrnicí Rady 74/150/EHS, která byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/37/ES ze dne 26. května 2003 o schvalování typu zemědělských a lesnických traktorů, jejich přípojných vozidel a výměnných tažených strojů, jakož i jejich systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků [5], a stanovuje technické předpisy týkající se návrhu a konstrukce zemědělských a lesnických traktorů, pokud jde o některé konstrukční části a vlastnosti. Tyto technické předpisy se týkají sbližování právních předpisů členských států tak, aby umožnily postup ES schvalování typu stanovený směrnicí 2003/37/ES. Proto se ustanovení směrnice 2003/37/ES o schvalování typu zemědělských a lesnických traktorů, jejich přípojných vozidel a výměnných tažených strojů, jakož i jejich systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků vztahují na tuto směrnici.

(3) Technické požadavky, které musí traktory podle určitých vnitrostátních právních předpisů splňovat, se mimo jiné vztahují na rozměry a hmotnosti, regulátory otáček, ochrany konstrukčních částí pohonu, výčnělků a kol, ovládání brzd přípojných vozidel, čelních skel a ostatních skel, mechanických zařízení pro spojení traktoru s taženým vozidlem a na umístění a způsob upevnění povinných štítků a údajů na karoserii traktoru.

(4) Je žádoucí vzít v úvahu technické požadavky přijaté Evropskou hospodářskou komisí Organizace spojených národů (EHK OSN) v jejích odpovídajících nařízeních tvořících přílohu Dohody Evropské hospodářské komise o přijetí jednotných technických pravidel pro kolová vozidla, zařízení a části, které se mohou montovat nebo užívat na kolových vozidlech, a o podmínkách pro vzájemné uznávání schválení typu udělených na základě těchto předpisů [6].

(5) Touto směrnicí nejsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení zmíněných směrnic ve vnitrostátním právu a jejich použitelnost uvedených v části B přílohy VII,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

1. Pro účely této směrnice se (zemědělským nebo lesnickým) „traktorem“rozumí každé motorové vozidlo vybavené koly nebo pásy, které má alespoň dvě nápravy, jehož hlavní funkcí je vyvíjet tažnou sílu a které je zvláště konstruováno k tažení, tlačení, nesení nebo pohonu určitých nářadí, strojů nebo přípojných vozidel určených pro užití v zemědělství nebo lesnictví. Může být vybaveno pro přepravu nákladu a osob.

2. Tato směrnice se vztahuje pouze na traktory definované v odstavci 1, které jsou vybaveny pneumatikami a mají maximální konstrukční rychlost od 6 km/h do 40 km/h.

Článek 2

1. Pokud jde o traktory, které splňují požadavky stanovené touto směrnicí, členské státy nesmí z důvodů souvisejících s předmětem této směrnice:

a) odmítnout udělit ES schválení typu nebo vnitrostátní schválení typu;

[1] Úř. věst. C 182, 4.8.2009, s. 76.

[2] Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 24. března 2009 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 26. listopadu 2009.

[3] Úř. věst. L 67, 10.3.1989, s. 1.

[4] Viz příloha VII část A.

[5] Úř. věst. L 171, 9.7.2003, s. 1.

[6] Zveřejněná jako příloha I rozhodnutí Rady 97/836/ES (Úř. věst. L 346, 17.12.1997, s. 78).

b) odmítnout registraci nebo zakázat prodej, uvedení do provozu nebo používání takového traktoru.

Odchylně od prvního pododstavce týkajícího se užívání traktoru mohou členské státy z důvodů přípojných hmotností nadále užívat své vnitrostátní předpisy, které jsou dány zejména požadavky specifickými pro krajinný profil jejich území, v mezích uvedených v příloze I bodě 2.2 tak, aby to nevyžadovalo změny na traktoru ani dodatečné vnitrostátní schválení typu.

2. Pokud jde o traktory, které nesplňují požadavky stanovené touto směrnicí, členské státy z důvodů souvisejících s předmětem této směrnice:

a) nesmí udělit ES schválení typu;

b) mohou odmítnout udělit vnitrostátní schválení typu.

3. Pokud jde o nové traktory, které nesplňují požadavky stanovené touto směrnicí, členské státy z důvodů souvisejících s předmětem této směrnice:

a) nesmí pro účely čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/37/ES uznávat platnost prohlášení o shodě, která se dodávají spolu s novými traktory podle ustanovení směrnice 2003/37/ES;

b) mohou odmítnout registraci, prodej nebo uvedení takových nových traktorů do provozu.

Článek 3

1. Členské státy udělí ES schválení typu konstrukční části pro každý typ čelního skla nebo jiných tabulí skel nebo mechanických spojovacích zařízení, který splňuje požadavky na konstrukci a zkoušky stanovené v příloze III nebo v příloze IV.

2. Členský stát, který udělí ES schválení typu, přijme nezbytná opatření, která v případě potřeby umožní ověřit shodu vyráběných zařízení se schváleným typem, podle potřeby ve spolupráci s příslušnými orgány ostatních členských států. Toto ověření se omezí na namátkovou kontrolu.

Článek 4

Pro každý typ čelního skla nebo jiné tabule skla nebo mechanického spojovacího zařízení, který schválily podle článku 3, přidělí členské státy výrobci traktoru, čelního skla nebo jiné tabule skla anebo mechanického spojovacího zařízení nebo jejich pověřenému zástupci značku ES schválení typu podle příkladů uvedených v příloze III nebo v příloze IV.

Členské státy přijmou veškerá vhodná opatření, aby zabránily použití značek, které by mohly vést k záměně zařízení, jejichž typu bylo uděleno ES schválení typu konstrukční části podle článku 3, s jinými zařízeními.

Článek 5

Členský stát nesmí zakázat uvedení čelních skel ani jiných tabulí skel nebo mechanických spojovacích zařízení na trh z důvodů týkajících se jejich konstrukce, jestliže jsou opatřeny značkou ES schválení typu konstrukční části.

Členský stát však může zakázat, aby byla na trh uváděna čelní skla a jiné tabule skla nebo spojovací zařízení, která jsou opatřena značnou ES schválení typu konstrukční části, pokud nejsou shodné s typem, kterému bylo ES schválení typu konstrukční části uděleno.

O těchto přijatých opatřeních dotyčný členský stát neprodleně uvědomí ostatní členské státy a Komisi a uvede důvody svého rozhodnutí.

Článek 6

Příslušný orgán každého členského státu zašle do jednoho měsíce příslušným orgánům ostatních členských států kopie certifikátů schválení typu konstrukční části, jejichž vzory jsou uvedené v příloze III nebo v příloze IV, pro každý typ čelního skla a jiné tabule skla nebo mechanického spojovacího zařízení, pro který schválení typu udělil nebo udělit odmítl.

Článek 7

1. Pokud členský stát, který udělil ES schválení typu konstrukční části, zjistí, že se více čelních skel a jiných tabulí skla nebo mechanických spojovacích zařízení, které jsou opatřeny stejnou značkou ES schválení typu konstrukční části, neshoduje se schváleným typem, přijme nezbytná opatření, aby byla znovu zajištěna shoda vyráběných zařízení se schváleným typem.

O přijatých opatřeních, která mohou v případě vážné a opakující se neshody vést až k odejmutí ES schválení typu konstrukční části, uvědomí příslušné orgány dotyčného členského státu příslušné orgány ostatních členských států.

Stejná opatření uvedené orgány přijmou, jestliže je o takové neshodě informován příslušnými orgány jiného členského státu.

2. Příslušné orgány členských států se do jednoho měsíce vzájemně informují o každém odejmutí ES schválení typu konstrukční části s uvedením důvodů.

Článek 8

Každé rozhodnutí o odmítnutí nebo odejmutí ES schválení typu konstrukční části pro typ čelního skla nebo pro typ mechanického spojovacího zařízení nebo o zákazu jejich uvedení na trh nebo jejich užívání, učiněné na základě předpisů přijatých k provedení této směrnice, musí být podrobně odůvodněno.

Rozhodnutí se oznamuje dotčené osobě spolu uvedením opravných prostředků dostupných podle platných právních předpisů členských států a o lhůtách pro jejich podání.

Článek 9

Změny nezbytné pro přizpůsobení požadavků příloh I až VI technickému pokroku se přijímají postupem podle čl. 20 odst. 3 směrnice 2003/37/ES.

Článek 10

Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 11

Směrnice 89/173/EHS ve znění aktů uvedených v části A přílohy VII se zrušuje, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení zmíněných směrnic ve vnitrostátním právu a jejich použitelnost uvedených v části B přílohy VII.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze VIII.

Článek 12

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 1. června 2010.

Článek 13

Tato směrnice je určena členským státům.

V Brzselu dne 30. listopdau 2009.

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předseda	*předseda nebo předsedkyně*
J. BUZEK	B. ASK

SEZNAM PŘÍLOH

PŘÍLOHA I:	**Rozměry a přípojná hmotnost**
Dodatek:	**Příloha k certifikátu ES schválení typu**
PŘÍLOHA II:	**Regulátor otáček a ochrana konstrukčních částí pohonu, vyčnělků a kol**
Dodatek:	**Příloha k certifikátu ES schválení typu**
PŘÍLOHA III A:	**Čelní skla a jiná zasklení – Požadavky na vybavení, definice, žádost o ES schválení typu konstrukční části, označení, obecné požadavky, zkoušky a shodnost výroby**
Dodatek:	**Příklady značek schválení typu konstrukční části**
PŘÍLOHA III B:	**Sdělení o ES schválení typu konstrukční části, odmítnutí ES schválení typu konstrukční části, rozšíření ES schválení typu konstrukční části a odejmutí ES schválení typu konstrukční části**
Dodatek 1:	**Tvrzená čelní skla**
Dodatek 2:	**Tabule rovnoměrně tvrzeného skla jiné než čelní skla**
Dodatek 3:	**Vrstvená čelní skla**
Dodatek 4:	**Tabule vrstveného skla jiné než čelní skla**
Dodatek 5:	**Skloplastová čelní skla**
Dodatek 6:	**Skloplastové tabule jiné než čelní skla**
Dodatek 7:	**Celky s dvojitým zasklením**
Dodatek 8:	**Obsah seznamu čelních skel**
PŘÍLOHA III C:	**Obecné podmínky zkoušek**
PŘÍLOHA III D:	**Tvrzená čelní skla**
PŘÍLOHA III E:	**Tabule rovnoměrně tvrzeného skla jiné než čelní skla**
PŘÍLOHA III F:	**Normální vrstvená čelní skla**
PŘÍLOHA III G:	**Tabule vrstveného skla jiné než čelní skla**
PŘÍLOHA III H:	**Čelní skla z upraveného vrstveného skla**
PŘÍLOHA III I:	**Bezpečnostní skla s plastickým povlakem na vnitřní straně**
PŘÍLOHA III J:	**Skloplastová čelní skla**
PŘÍLOHA III K:	**Skloplastové tabule jiné než čelní skla**
PŘÍLOHA III L:	**Celky s dvojitým zasklením**
PŘÍLOHA III M:	**Zařazování čelních skel do skupin ke zkouškám pro schválení typu konstrukční části**
PŘÍLOHA III N:	**Měření výšky segmentu a poloha bodů nárazu**
PŘÍLOHA III O:	**Kontroly shodnosti výroby**
PŘÍLOHA III P:	**Příloha k certifikátu ES schválení typu**
PŘÍLOHA IV:	**Mechanická spojovací zařízení ke spojení traktoru s taženým vozidlem a svislé zatížení v bodě spojení**
Dodatek 1:	**Výkres částí mechanického spojovacího zařízení**
Dodatek 2:	**Dynamická zkouška**
Dodatek 3:	**Mechanické spojovací zařízení – statická zkouška**
Dodatek 4:	**Značka schválení typu konstrukční části**
Dodatek 5:	**Vzor certifikátu ES schválení typu konstrukční části**
Dodatek 6:	**Podmínky pro udělení ES schválení typu**
Dodatek 7:	**Vzor – Příloha k certifikátu ES schválení typu**

PŘÍLOHA V: **Umístění a způsob připojení povinných štítků a nápisů na podvozku traktoru**

Dodatek: **Příloha k certifikátu ES schválení typu**

PŘÍLOHA VI: **Ovládání brzd tažených vozidel a spojení brzd mezi traktorem a taženým vozidlem**

Dodatek: **Příloha k certifikátu ES schválení typu**

PŘÍLOHA VII: **Část A: Zrušená směrnice a její následné změny**

Část B: Lhůty pro provedení ve vnitrostátním právu a použitelnost

PŘÍLOHA VIII: **Srovnávací tabulka**

PŘÍLOHA I

Rozměry a přípojná hmotnost

1. DEFINICE

1.1 „**Délkou**“ **se rozumí**:

— délka traktoru měřená mezi svislými rovinami kolmými na podélnou rovinu traktoru a procházejícími jeho vnějšími obrysovými body s vyloučením:

— veškerých zrcátek,

— veškerých spouštěcích rukojetí,

— veškerých předních nebo bočních obrysových svítilen.

1.2 „**Šířkou**“ **se rozumí**:

— šířka traktoru měřená mezi svislými rovinami rovnoběžnými s podélnou rovinou traktoru a procházejícími jeho vnějšími obrysovými body s vyloučením:

— veškerých zrcátek,

— veškerých směrových svítilen,

— veškerých předních, bočních a zadních obrysových svítilen; parkovacích svítilen,

— veškerých deformací pneumatik způsobených hmotností traktoru,

— veškerých sklopných částí jako např. sklopného stupátka a pružných zástěrek proti rozstřiku.

1.3 „**Výškou**“ **se rozumí**:

— svislá vzdálenost mezi vozovkou a nejvyšším bodem traktoru nad vozovkou s vyloučením antény. K určení výšky musí být traktor: vybaven novými pneumatikami, které mají největší výrobcem udaný valivý poloměr.

1.4 „**Přípustnou přípojnou hmotností**“ **se rozumí**:

— hmotnost, kterou může určitý typ traktoru táhnout. Může např. sestávat z jednoho nebo více přívěsů nebo zemědělských a lesnických strojů. Je třeba rozlišovat mezi technicky přípustnou přípojnou hmotností podle údaje výrobce a přípustnou přípojnou hmotností ve smyslu níže uvedeného bodu 2.2.

1.5 „**Tažným zařízením**“ **se rozumí**:

konstrukční část na traktoru konstruovaná pro mechanické propojení traktoru s taženým vozidlem.

1.6 „**Nenaloženou provozní hmotností traktoru m_t**“ **se rozumí**:

- hmotnost definovaná v bodu 2.1.1 přílohy I směrnice 2003/37/ES.

1.7 „**Technicky přípustnou přípojnou hmotností**“ **se rozumí**:

— nebrzděná přípojná hmotnost,

— nezávisle brzděná přípojná hmotnost (podle definice v bodu 1.12 přílohy I směrnice Rady 76/432/EHS ([1])),

([1]) Směrnice Rady ze dne 6. dubna 1976 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se brzdových zařízení kolových zemědělských a lesnických traktorů (Úř. věst. L 122, 8.5.1976, s. 1).

— nájezdově brzděná přípojná hmotnost (podle definice v bodu 1.14 přílohy I směrnice 76/432/EHS),

— hydraulicky nebo pneumaticky brzděná přípojná hmotnost: takové brzdění může být průběžné, poloprůběžné nebo nezávislé brzdění s posilovačem (podle definice v bodech 1.9, 1.10 a 1.11 přílohy I směrnice 76/432/EHS).

2. POŽADAVKY

2.1 **Rozměry**

Maximálně přípustné rozměry traktorů jsou tyto:

2.1.1 délka: 12 m;

2.1.2 šířka: 2,55 m (jakékoli vydutí části pneumatik, která je v dotyku s vozovkou, se zanedbává);

2.1.3 výška: 4 m.

2.1.4 Pro kontrolu těchto rozměrů se měří:

— nenaložený traktor v provozním stavu podle bodu 1.6,

— na rovné vodorovné ploše,

— na stojícím traktoru a při vypnutém motoru,

— s novými pneumatikami při normálním huštění podle údaje výrobce,

— při zavřených dveřích a oknech,

— při řízení v poloze pro přímou jízdu,

— bez jakýchkoliv připojených zemědělských a lesnických strojů.

2.2 **Přípustná přípojná hmotnost**

2.2.1 Přípustná přípojná hmotnost nesmí překročit:

2.2.1.1 technicky přípustnou přípojnou hmotnost podle definice v bodu 1.7 doporučenou výrobcem traktoru;

2.2.1.2 přípojnou hmotnost stanovenou pro tažné zařízení podle ES schválení konstrukční části.

2.2.2 Pokud některý z členských států uplatní čl. 2 odst. 2, musí být přípojné hmotnosti uvedeny v technickém průkazu traktoru.

Dodatek

VZOR

Název správního orgánu

PŘÍLOHA K CERTIFIKÁTU ES SCHVÁLENÍ TYPU TRAKTORU Z HLEDISKA ROZMĚRŮ A PŘÍPOJNÝCH HMOTNOSTÍ

(Čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/37/EHS ze dne 26. května 2003 o schvalování typu zemědělských a lesnických traktorů a jejich přípojných vozidel a výměnných tažených strojů, jakož i jejich systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků a celků)

ES schválení typu č. ……

1. Konstrukční části nebo vlastnosti:

1.1. Rozměry:

1.1.1. Délka: …… m

1.1.2. Šířka: …… m

1.1.3. Výška: …… m

1.2. Přípojná hmotnost:

1.2.1. Nebrzděná přípojná hmotnost: …… kg

1.2.2. Nezávisle brzděná hmotnost: …… kg

1.2.3. Přípojná hmotnost brzděná náběhovou brzdou: …… kg

1.2.4. Hydraulicky nebo pneumaticky brzděná přípojná hmotnost: …… kg

2. Značka traktoru nebo obchodní firma výrobce: ……

……

3. Typ a obchodní název traktoru: ……

……

4. Jméno a adresa výrobce: ……

……

5. Jméno a adresa případného zástupce výrobce:

……

……

6. Datum předložení traktoru ke zkouškám pro ES schválení typu:

……

7. Technická zkušebna provádějící zkoušky pro schválení typu:

……

……

8. Datum protokolu vydaného touto zkušebnou:

……

9. Číslo protokolu vydaného touto zkušebnou:

……

10. ES schválení typu z hlediska rozměrů a přípojných hmotností uděleno/odmítnuto ([1]):

11. Místo: ……

12. Datum: ……

13. Podpis: ……

14. K tomuto certifikátu jsou předloženy následující dokumenty opatřené výše uvedeným číslem ES schválení typu:

…… rozměrové náčrtky;

…… výkres nebo fotografie traktoru.

Údaje musí být na požádání předány příslušným správním orgánům ostatních členských států.

15. Poznámky:

……

……

([1]) Nehodící se škrtněte.

PŘÍLOHA II

Regulátor otáček a ochrana konstrukčních částí pohonu, výčnělků a kol

1. REGULÁTOR OTÁČEK

1.1 Pokud je regulátor otáček výrobcem standardně montován, musí být montován a konstruován tak, aby traktor vyhověl požadavkům směrnice Rady 2009/60/ES [1] z hlediska maximální konstrukční rychlosti.

2. OCHRANA KONSTRUKČNÍCH ČÁSTÍ POHONU, VÝČNĚLKŮ A KOL

2.1 **Obecně**

2.1.1 Konstrukční části pohonu, výčnělky a kola traktoru musí být konstruovány, montovány nebo chráněny tak, aby se zabránilo zranění osob při obvyklých podmínkách užívání.

2.1.2 Požadavky bodu 2.1.1 se považují za splněné, pokud jsou splněny požadavky bodu 2.3. Řešení odlišná od bodu 2.3 jsou přípustná, pokud výrobce předloží důkaz, že je jejich účinek přinejmenším rovnocenný požadavkům bodu 2.3.

2.1.3 Ochranná zařízení musí být s traktorem pevně spojena. Pevně spojeno znamená, že ochranné zařízení lze odstranit pouze s užitím nástrojů.

2.1.4 Věnce, kryty a kapoty, jejichž prudké zavření by mohlo vést ke zranění, musí být provedeny tak, aby se zabránilo jejich neúmyslnému zavření (např. zajišťovacími zařízeními nebo vhodnou montáží nebo konstrukcí).

2.1.5 Několik nebezpečných míst může být zajištěno jedním společným ochranným zařízením. Pokud jsou však zařízení pro montáž, údržbu nebo zařízení proti rušivým zásahům – která je možno uvést do chodu pouze při běžícím motoru – umístěna pod jediným ochranným zařízením, musí být namontována další ochranná zařízení.

2.1.6 Zajišťovací prvky (např. pružinové spony nebo záklopky)

— k zajištění spojovacích prvků s možností rychlého uvolnění (např. zásuvný kolík)

a takové konstrukční díly pro

— ochranná zařízení otevíraná bez nástroje (např. kapota motoru)

musí být pevně spojeny buď s částí traktoru, nebo s ochranným zařízením.

2.2 **Definice**

2.2.1 „Ochranným zařízením“ se rozumí zařízení určené k ochraně nebezpečného místa. Ochranná zařízení ve smyslu této směrnice zahrnují clony, kryty nebo zábrany.

2.2.1.1 „Clonou“ se rozumí ochranné zařízení, které je umístěno bezprostředně před nebezpečným místem a které samo nebo ve spojení s dalšími částmi stroje ze všech stran zabraňuje dosažení nebezpečného místa.

2.2.1.2 „Kapotou nebo krytem“ se rozumí ochranné zařízení, které je umístěno bezprostředně před nebezpečným místem a které zabraňuje dosažení nebezpečného místa ze strany zakrytí.

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/60/ES ze dne 13. července 2009 o maximální konstrukční rychlosti a nákladních plošinách kolových zemědělských a lesnických traktorů(kodofokované znění) (Úř. věst. L 198, 30.7.2009, s. 15).

2.2.1.3 „Zábranou“ se rozumí ochranné zařízení, které formou mříže, sítě nebo podobného zařízení zajišťuje bezpečnou vzdálenost od nebezpečného místa tak, že jej nelze dosáhnout.

2.2.2 „Nebezpečným místem“ se rozumí kterékoliv místo, které vzhledem k uspořádání nebo konstrukci pevných nebo pohyblivých částí traktoru vytváří nebezpečí poranění. Nebezpečnými místy jsou zejména místa s nebezpečím uskřípnutí, střihnutí, říznutí, bodnutí, roztržení, zachycení, vtažení a vypadnutí.

2.2.2.1 „Místem uskřípnutí“ se rozumí nebezpečné místo, u něhož se konstrukční díly pohybují navzájem proti sobě nebo proti pevným konstrukčním dílům tak, že osoby nebo části jejich těla mohou být uskřípnuty.

2.2.2.2 „Místem střihnutí“ se rozumí nebezpečné místo, u něhož se konstrukční díly pohybují navzájem proti sobě nebo proti pevným konstrukčním dílům tak, že osoby nebo části jejich těla mohou být skřípnuty nebo odstřiženy.

2.2.2.3 „Místem s nebezpečím říznutí, bodnutí, roztržení“ se rozumí nebezpečné místo, u něhož mohou pohyblivé nebo pevné ostré, špičaté nebo tupé konstrukční díly zranit osoby nebo jejich části těla.

2.2.2.4 „Místem zachycení“ se rozumí nebezpečné místo, u kterého se vyčnívající ostré hrany, zuby, kolíky, šrouby a svorníky, maznice, hřídele, konce hřídelů nebo jiné konstrukční díly pohybují tak, že mohou zachytit nebo vtáhnout osoby, části jejich těla nebo části oděvu.

2.2.2.5 „Místem vtažení nebo vypadnutí“ se rozumí nebezpečná místa, v nichž mohou konstrukční díly svým pohybem zmenšit svůj odstup a tak zachytit osoby, části jejich těla nebo části oděvu.

2.2.3 „Dosahem“ se rozumí maximální vzdálenost, do které mohou lidé nebo části jejich těla dosáhnout směrem vzhůru, směrem dolů, dovnitř určitého prostoru, přes konstrukční díl vozidla, při kruhovém pohybu a při pohybu napříč konstrukce bez pomoci jakýchkoliv předmětů (obrázek 1).

2.2.4 „Bezpečnou vzdáleností“ se rozumí vzdálenost odpovídající dosahu nebo tělesným rozměrům zvětšeným o bezpečnostní přídavek (obrázek 1).

2.2.5 „Ovládačem“ se rozumí jakékoliv zařízení, jehož bezprostřední ovládání umožňuje změnit stav nebo způsob funkce traktoru nebo některého zařízení připojeného na traktor.

2.2.6 „Běžný provoz“ znamená používání traktoru za účelem, který zamýšlel výrobce, ze strany provozovatele, který je obeznámen s vlastnostmi traktoru a který dodržuje informace o provozu, obsluze a bezpečnostních postupech obsažené v návodu k obsluze od výrobce nebo v nápisech na traktoru.

2.2.7 „Neúmyslným kontaktem“ se rozumí neplánovaný styk mezi osobou a nebezpečným místem v důsledku pohybů osoby prováděných při běžném provozu a obsluze traktoru.

2.3 **Bezpečné vzdálenosti k zabránění dotyku s nebezpečnými místy**

2.3.1 Bezpečná vzdálenost se měří u těch míst, kterých lze dosáhnout při ovládání, obsluze a kontrole traktoru, jakož i ze země. Pod pojmem „obsluha a kontrola“ se rozumí jen takové práce, které provádí zpravidla sám řidič traktoru podle návodu k obsluze. Při stanovení bezpečných vzdáleností je základní zásadou, aby traktor byl ve stavu, pro který je zkonstruován, a aby se žádným způsobem nedosáhlo na nebezpečné místo.

Bezpečné vzdálenosti jsou stanoveny v bodech 2.3.2.1 až 2.3.2.5. Pro určité oblasti nebo pro určité konstrukční části je zajištěna přiměřená bezpečnost tehdy, pokud traktor odpovídá požadavkům bodů 2.3.2.6 až 2.3.2.14.

2.3.2 Ochrana nebezpečných míst

2.3.2.1 Při dosahování směrem vzhůru

U zpříma stojící osoby musí bezpečná vzdálenost při dosahování nahoru činit 2 500 mm (viz obrázek 1).

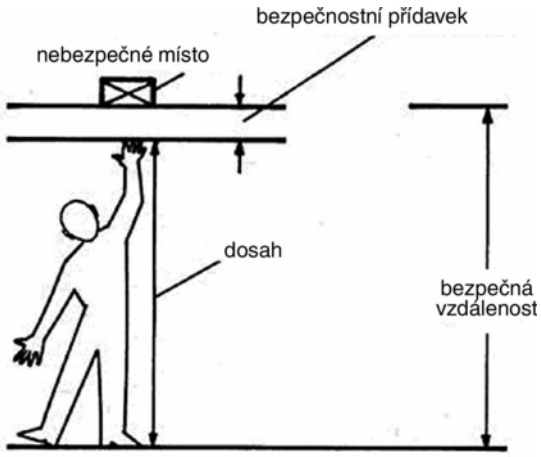

Obrázek 1

2.3.2.2 Při dosahování směrem dolů a přes konstrukční díl vozidla

Při dosahování přes zábranu je míra bezpečnosti dána:

a = vzdáleností nebezpečného místa od země

b = výškou hrany zábrany nebo ochranného zařízení

c = vodorovnou vzdáleností zábrany od nebezpečného místa (viz obrázek 2).

Obrázek 2

Při dosahování směrem dolů a přes konstrukční díl je třeba dodržet bezpečné vzdálenosti uvedené v tabulce 1.

Tabulka 1

(mm)

a: Vzdálenost nebezpečného místa od země	Výška mezi překážkou a ochranným zařízením *b*							
	2 400	2 200	2 000	1 800	1 600	1 400	1 200	1 000
	Vodorovná vzdálenost *c* od nebezpečného místa							
2 400	—	100	100	100	100	100	100	100
2 200	—	250	350	400	500	500	600	600
2 000	—	—	350	500	600	700	900	1 100
1 800	—	—	—	600	900	900	1 000	1 100
1 600	—	—	—	500	900	900	1 000	1 300
1 400	—	—	—	100	800	900	1 000	1 300
1 200	—	—	—	—	500	900	1 000	1 400
1 000	—	—	—	—	300	900	1 000	1 400
800	—	—	—	—	—	600	900	1 300
600	—	—	—	—	—	—	500	1 200
400	—	—	—	—	—	—	300	1 200
200	—	—	—	—	—	—	200	1 100

2.3.2.3 Dosah při kruhovém pohybu

Nemá-li příslušná část těla dosáhnou na nebezpečné místo, musí být dodrženy minimální bezpečné vzdálenosti podle následující tabulky 2. Při uplatnění bezpečných vzdáleností je třeba vycházet z předpokladu, že příslušný hlavní kloub těla pevně přiléhá k okraji ochranného zařízení. Teprve když je zajištěno, že další postup nebo průnik příslušné části těla není možný, považují se bezpečné vzdálenosti za dodržené.

Tabulka 2

Část těla	Bezpečná vzdálenost	Obrázek
Ruka od prvého kloubu ke koncům prstů	≥ 120	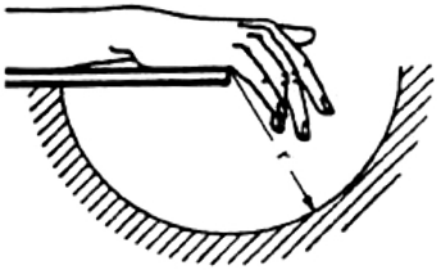
Ruka od zápěstí ke koncům prstů	≥ 230	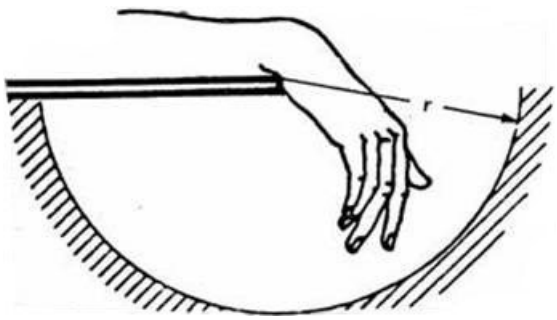

Část těla	Bezpečná vzdálenost	Obrázek
Paže od lokte po konce prstů	≥ 550	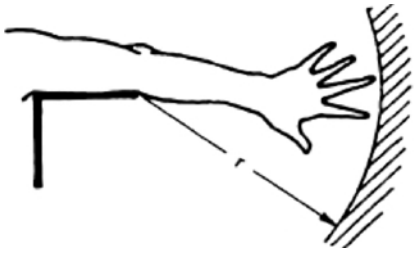
Paže od ramenního kloubu po konce prstů	≥ 850	

2.3.2.4 Dosah dovnitř určitého prostoru, průnik

Pokud je možno dosáhnout k nebezpečným místům otvorem, musí být dodrženy minimální bezpečné vzdálenosti obsažené v tabulkách 3 a 4.

Konstrukční díly pohybující se navzájem proti sobě nebo pohybující se proti pevným částem se nepovažují za nebezpečná místa za předpokladu, že rozteč mezi nimi nepřesahuje 8 mm.

Tabulka 3

Bezpečné vzdálenosti u podélných otvorů a rovnoběžných otvorů

a je nejmenší šířka otvoru

b je bezpečná vzdálenost od nebezpečného místa

Konec prstu	Prst		Zápěstí ke kloubu palce	Paže k podpaží	—
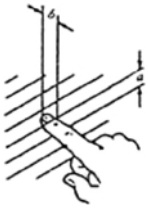	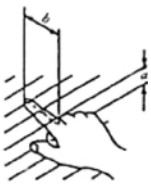		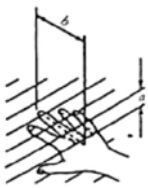	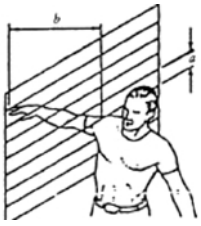	
4 < *a* ≤ 8	8 < *a* ≤ 12	12 < *a* ≤ 20	20 < *a* ≤ 30	30 < *a* ≤ 135 max.	> 135
b ≥ 15	*b* ≥ 80	*b* ≥120	*b* ≥ 200	*b* ≥ 850	—

Tabulka 4

Bezpečné vzdálenosti u čtvercových nebo kruhových otvorů

a je průměr nebo délka strany otvoru

b je bezpečná vzdálenost od nebezpečného místa

Konec prstu	Prst		Zápěstí ke kloubu palce	Paže k podpaží	—
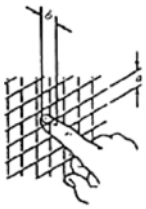	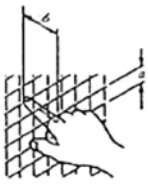		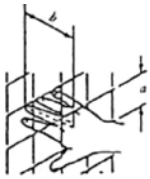	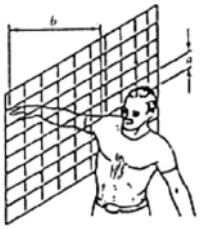	
$4 < a \leq 8$	$8 < a \leq 12$	$12 < a \leq 25$	$25 < a \leq 40$	$40 < a \leq 250$ max.	250
$b \geq 15$	$b \geq 80$	$b \geq 120$	$b \geq 200$	$b \geq 850$	—

2.3.2.5 bezpečné vzdálenosti od místa uskřípnutí

Místo uskřípnutí se nepovažuje za nebezpečné místo pro uvedenou část těla, pokud nejsou vzdálenosti menší, než jsou vzdálenosti uvedené v tabulce 5, a když se zajistí, že přilehlá rozměrnější část těla nemůže vniknout.

Tabulka 5

Úd	Tělo	Noha	Chodidlo	Paže	Ruka, kloub, pěst	Prst
Bezpečná vzdálenost	500	180	120		100	25
Obrázek						

2.3.2.6 Ovládače

Mezera mezi dvěma pedály a otvory pro průchod ovladačů se nepovažují za místa s nebezpečím uskřípnutí nebo střihnutí.

2.3.2.7 Zadní tříbodový závěs

2.3.2.7.1 Za rovinou, která prochází osou zdvihacích tyčí systému tříbodového závěsu, musí být v každém bodě zdvihu *n* zdvihacích tyčí – s výjimkou úseku 0,1 *n* u horní a dolní polohy koncové polohy – dodržena minimální bezpečnostní vzdálenost 25 mm mezi pohyblivými částmi a u částí se vzájemným střihovým pohybem musí zůstat minimální úhel 30° nebo bezpečná vzdálenost 25 mm (viz obrázek 3). Zdvih *n′*, zmenšený o 0,1 *n* jak v horní, tak i v dolní koncové poloze je definován takto (viz obrázek 4). V případě, že je spodní táhlo přímo ovládáno zdvihacím mechanismem, je vztažná rovina určena střední příčnou svislou rovinou těchto táhel:

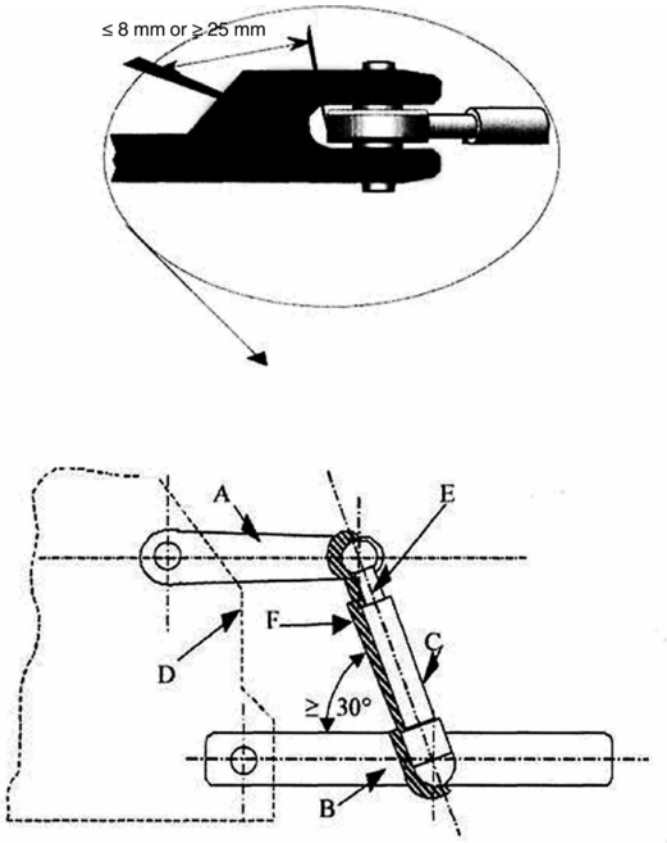

Obrázek 3

Legenda:

A = Zdvihací rameno

B = Spodní táhlo tyčí

C = Zdvihací tyč

D = Rám traktoru

E = Rovina procházející osami cepů zdvihacích tyčí

F = Oblast volného pohybu zdvihací tyče

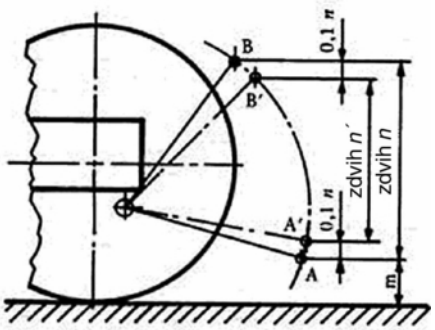

Obrázek 4

2.3.2.7.2 Pro zdvih *n* hydraulického zvedáku je dolní koncová poloha a spojovacího bodu spodního táhla omezena normou ISO 730 Část 1 z prosince 1994 na velikost „*14*"; horní koncová poloha B je omezena maximem zdvihu hydrauliky. Zdvih *n*' odpovídá zdvihu *n* zmenšenému v horní i v dolní koncové poloze o 0,1 *n* a vytváří tak svislou vzdálenost mezi A'a B'.

2.3.2.7.3 Dále musí být v rozsahu zdvihu *n′* dodržena podél obrysu zdvihacích tyčí minimální bezpečná vzdálenost 25 mm od přilehlých částí.

2.3.2.7.4 Pokud se pro tříbodový závěs užívá spojovacích zařízení, která nevyžadují při spojování přítomnost osoby mezi traktorem a připojovaným strojem (např. rychlospojka), neplatí požadavky bodu 2.3.2.7.3.

2.3.2.7.5 Pro nebezpečná místa před rovinou definovanou v prvé větě bodu 2.3.2.7.1 je třeba uvést v návodu pro obsluhu zvláštní informace.

2.3.2.8 Přední tříbodový závěs

2.3.2.8.1 V každé poloze zdvihu *n* zvedáku – s výjimkou úseku 0,1 *n* u horní a dolní polohy – musí být mezi pohyblivými částmi dodržena bezpečná vzdálenost nejméně 25 mm a u částí se střihovým pohybem vytvářejícím změnu úhlu musí zůstat úhel nejméně 30° nebo bezpečná vzdálenost 25 mm. Zdvih *n′* odpovídá zdvihu *n* zmenšenému o 0,1 *n* v horní i v dolní koncové poloze a je definován dále (viz obrázek 4).

2.3.2.8.2 Pro zdvih hydraulického zvedáku *n* je dolní koncová poloha a spojovacího bodu spodního táhla omezena normou ISO 8759 Část 2 z března 1998 na velikost „*14*"; horní koncová poloha B je omezena maximem zdvihu hydrauliky. Zdvih *n′* odpovídá zdvihu*n* zmenšenému v horní i v dolní koncové poloze o 0,1 *n* a vytváří tak svislou vzdálenost mezi A′ a B′.

2.3.2.8.3 Pokud se pro spodní táhlo tříbodového závěsu užívá spojovacích zařízení, která nevyžadují při spojování přítomnost osoby mezi traktorem a připojovaným strojem (např. rychlospojka), neplatí požadavky bodu 2.3.2.8.1 v dosahu poloměru 250 mm od bodů, ve kterých jsou spodní táhla připojena na traktor. V každém případě je však třeba v rozsahu definovaného zdvihu *n′* dodržet podél obrysu zdvihacích tyčí/zdvihacích válců bezpečnou vzdálenost minimálně 25 mm od přilehlých částí.

2.3.2.9 Sedadlo řidiče a jeho okolí

Pokud je řidič na místě svého sedění, musí být veškeré body uskřípnutí či střihnutí mimo dosah jeho rukou a nohou. Tyto požadavky se považují za splněné při dodržení následujících podmínek:

2.3.2.9.1 Sedadlo řidiče se umístí ve středním bodu rozsahu podélného i výškového nastavení. Meze dosahu řidiče se rozdělují do dvou zón A a B. Střed kulového prostoru těchto zón leží 60 mm před a 580 mm nad bodem indexu sedadla (viz obrázek 5). Zóna A je tvořena koulí o poloměru 550 mm, zóna B leží mezi touto koulí a koulí o poloměru 1 000 mm.

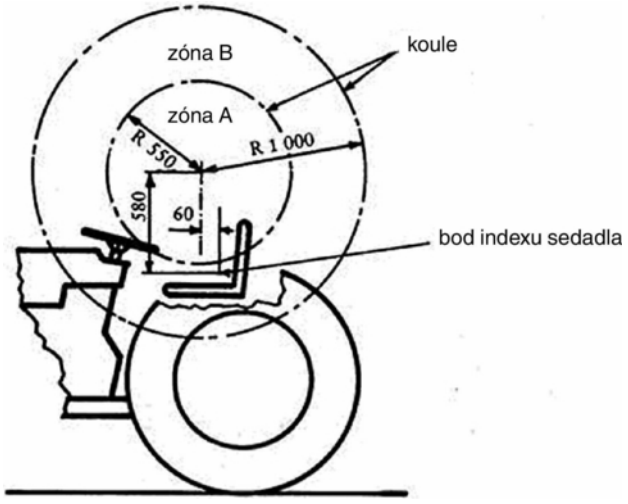

Obrázek 5

2.3.2.9.2 Umíst s nebezpečím uskřípnutí nebo střihnutí musí být dodržena bezpečná vzdálenost 120 mm v zóně A a 25 mm v zóně B anebo dodržen minimální úhel 30° u částí měnících úhel vzájemným střihovým pohybem.

2.3.2.9.3 V zóně A je třeba respektovat pouze taková místa s nebezpečím uskřípnutí nebo střihnutí, která vznikají částmi ovládanými vnějším zdrojem energie.

2.3.2.9.4 Pokud vznikne z důvodu přítomnosti konstrukčních částí přilehlých sedadlu nebezpečné místo, musí být dodržena bezpečná vzdálenost minimálně 25 mm mezi konstrukční částí a sedadlem. Mezi zádovou opěrkou sedadla a vzadu umístěnými konstrukčními částmi nevzniká nebezpečné místo, pokud jsou přilehlé části hladké a zádová opěrka sedadla je zaoblena a nemá žádné ostré body.

2.3.2.10 Sedadlo spolujezdce (pokud existuje)

2.3.2.10.1 Pokud by mohly být konstrukčními částmi ohroženy nohy, je třeba zajistit ochranná zařízení v polokulové zóně o poloměru 800 mm od předního okraje sedáku směrem dolů.

2.3.2.10.2 Podle popisu v bodu 2.3.2.9 (viz obrázek 6) musí být nebezpečná místa v zónách A a B chráněna uvnitř kulového prostoru se středem 670 mm ležícím nad středem předního okraje sedadla spolujezdce.

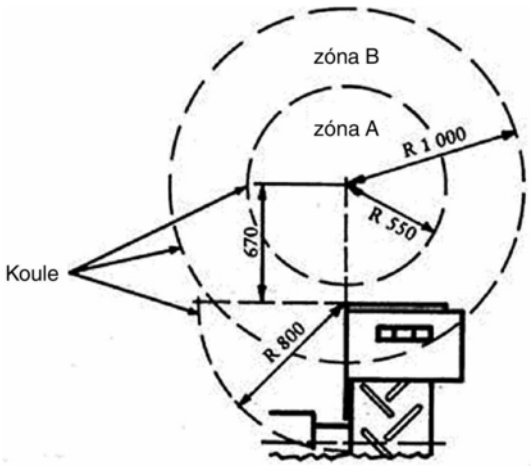

Obrázek 6

2.3.2.11 Úzkorozchodné traktory (traktory s rozchodem kol podle definice v druhé odrážce článku 1 směrnice Rady 87/402/EHS ([1])).

2.3.2.11.1 U úzkorozchodných traktorů se neuplatňují požadavky bodu 2.3.2.9 na zónu pod rovinou skloněnou 45° dozadu a umístěnou napříč ke směru pohybu, která probíhá bodem umístěným 230 mm za bodem indexu sedadla (viz obrázek 7). Pokud je v této zóně jakékoliv nebezpečné místo, je třeba na traktoru umístit odpovídající varování.

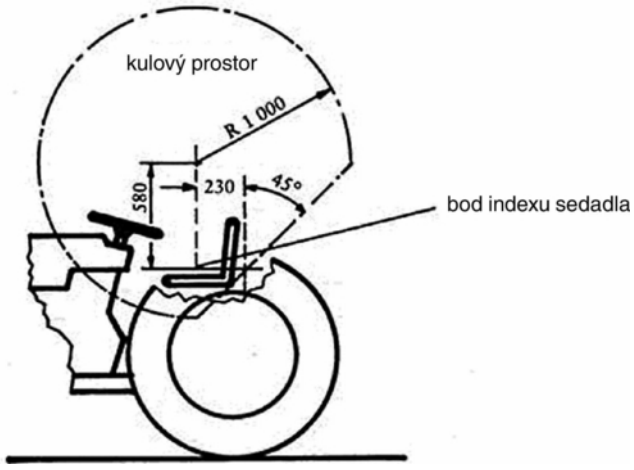

Obrázek 7

([1]) Směrnice Rady ze dne 25. června 1987 o předních ochranných konstrukcích chránících při převrácení úzkorozchodných kolových zemědělských a lesnických traktorů (Úř. věst. L 220, 8.8.1987, s. 1).

2.3.2.11.2 Pro přístup k sedadlu řidiče platí body II.1 a II.2 přílohy I směrnice 80/720/EHS ([1]).

2.3.2.11.3 Pro ovládače platí bod I.6 přílohy I směrnice 80/720/EHS.

2.3.2.11.4 Horké konstrukční díly výfuku musí být chráněny, jestliže jsou umístěny ve vzdálenosti do 300 mm (700 mm nad vozovkou) v horní části a ve vzdálenosti do 150 mm ve spodní části před vztažnou rovinou probíhající v pravém úhlu k podélné ose vozidla a středem nezatíženého pedálu (spojky nebo provozní brzdy) (viz obrázek 8). Bočně je prostor, který je třeba ochránit, ohraničen vnějším obrysem traktoru a vnějším obrysem výfukového systému.

Horké části výfukového systému, které probíhají pod vstupním schůdkem, musí být ve svislém průměru zakryty ochranou nebo musí být jinak tepelně chráněny.

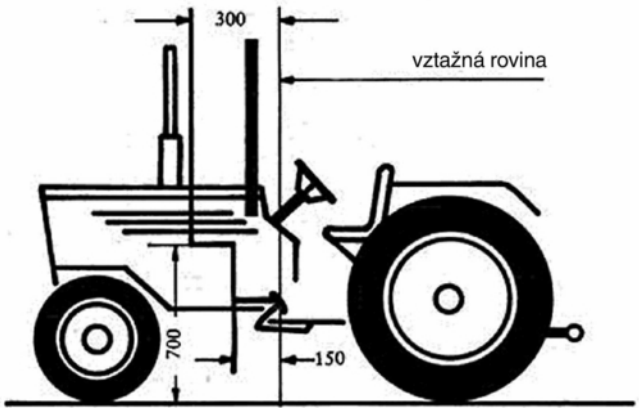

Obrázek 8

2.3.2.12 Rozmístění a označení ohebných hadic hydrauliky

2.3.2.12.1 Ohebné hadice hydrauliky musí být vedeny tak, aby se zabránilo jejich mechanickému a tepelnému poškození.

2.3.2.12.2 Ohebné hadice hydrauliky musí být zřetelně a nesmazatelně označeny těmito údaji:

— značka výrobce ohebné hadice hydrauliky,

— datum výroby (rok a měsíc výroby),

— maximálně přípustný špičkový dynamický provozní tlak.

2.3.2.12.3 Ohebné hadice hydrauliky v blízkosti sedadla řidiče nebo spolujezdce musí být položeny nebo chráněny tak, aby nemohly být osoby ohroženy při jejich poškození.

2.3.2.13 Řízení a výkyvná náprava

Navzájem se pohybující díly nebo díly pohybující se vůči pevným částem musí být ochráněny, pokud leží v oblasti definované v bodech 2.3.2.9 a 2.3.2.10.

Pokud je vozidlo řízeno kloubově, musí být v oblasti dotčené vzájemným pohybem obou částí vozidla trvalé a zřetelné označení, které obrázkovými značkami nebo textem upozorňuje, že je nepřípustné vstupovat do nechráněné oblasti vzájemného pohybu obou částí vozidla. Odpovídající údaje musí být uvedeny v návodu pro obsluhu.

([1]) Směrnice Rady ze dne 24. června 1980 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se pracovního prostoru, přístupu k místu řidiče a dveří a oken kolových zemědělských a lesnických traktorů (Úř. věst. L 194, 28.7.1980, s. 1).

2.3.2.14 Hnací hřídele spojené s traktorem

Hnací hřídele (např. k náhonu na všechna kola), které se mohou otáčet pouze za jízdy, je třeba ochránit, pokud jsou umístěny v oblasti definované v bodech 2.3.2.9 a 2.3.2.10.

2.3.2.15 Volný prostor u zakrytí kol

2.3.2.15.1 Volné prostory podběhů kol musí plnit následující požadavky.

2.3.2.15.2 „Volným prostorem“ se rozumí ten prostor, který musí zůstat kolem pneumatik hnaných kol vůči sousedícím částem vozidla.

Volný prostor hnaných kol musí při montáži pneumatik největšího rozměru odpovídat rozměrům uvedeným na následujícím obrázku 9 a v tabulce 6.

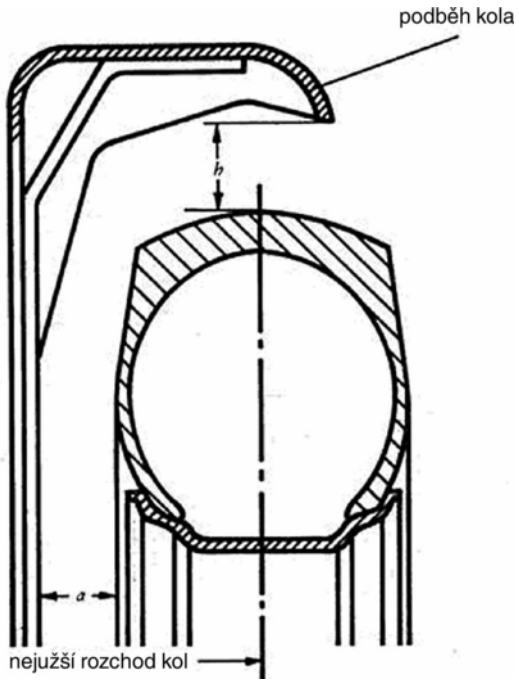

Obrázek 9

Tabulka 6

Standardní traktor		Traktor s úzkým rozchodem kol	
a	*h*	*a*	*h*
mm	mm	mm	mm
40	60	15	30

Volný prostor menší než podle obrázku 9 a tabulky 6 je přípustný jako doplněk k oblastem podle bodů 2.3.2.9 a 2.3.2.10 u úzkorozchodných traktorů, pokud podběhy kol slouží i ke stírání ulpělé zeminy.

2.3.2.16 Horké plochy

Horké plochy, na které může obsluha dosáhnout při běžném provozu traktoru, musí být zakryty nebo izolovány. Platí to pro horké plochy nacházející se poblíž schůdků, madel, držadel a nedílných součástí traktoru, které slouží k nastupování a jichž je možné se nechtěně dotknout.

2.3.2.17 Kryt kontaktů baterie

Neuzemněné kontakty musí být chráněny před neúmyslným zkratem.

2.4 **Postup k stanovení bodu indexu sedadla**

2.4.1 Obecně

Postup a zařízení pro stanovení polohy bodu indexu sedadla u jakéhokoliv čalouněného sedadla je popsán dále.

2.4.2 Definice

Bod indexu sedadla (SIP):

Bod na střední svislé podélné rovině zařízení zobrazeného na obrázku 10 a umístěného na sedadle řidiče podle bodů 2.4.4 a 2.4.6.

Bod indexu sedadla je stanoven ve vztahu k vozidlu a nepohybuje se vlivem činností spojených se seřizováním sedadla nebo jeho kmitáním.

2.4.3 Měřicí zařízení ke stanovení bodu indexu sedadla (SIP)

Zařízení na stanovení bodu indexu sedadla (SIP) musí odpovídat obrázku 10. Toto zařízení má hmotnost (6 ± 1) kg a jeho spodní plocha musí být rovná a leštěná.

2.4.4 Nastavení sedadla pro stanovení bodu indexu sedadla (SIP)

Pokud jsou sedadlo a jeho zavěšení přestavitelné, pak je třeba před stanovením bodu indexu sedadla sedadlo seřídit takto:

a) všechna nastavení – vpřed/vzad, výškové a sklon – se uvedou do jejich střední polohy. Pokud to není možné, užije se nejbližší nastavení nad střední polohou nebo pod ní;

b) nastavitelné zavěšení se seřídí tak, aby bylo zavěšení při umístění měřicího zařízení a při zatížení jeho váhou ve střední poloze rozsahu své dráhy. Ke stanovení bodu indexu sedadla (SIP) může být zavěšení v této poloze mechanicky zablokováno;

c) nenastavitelné zavěšení je třeba zablokovat ve svislé poloze po umístění měřicího zařízení a při zatížení jeho váhou;

d) pokud jsou shora uvedená nastavení v rozporu s jednoznačnými pokyny výrobce, je třeba vyhovět jeho pokynům tak, aby nastavení odpovídalo doporučení pro řidiče o hmotnosti 75 kg.

Poznámka: Hmotnost řidiče traktoru 75 kg odpovídá přibližně hmotnosti měřicího zařízení na sedadle zatíženém hmotností 65 kg.

2.4.5 Stanovení tří vztažných os x′, y′ a z′ pro bod indexu sedadla (SIP)

Souřadnice se stanoví takto:

a) stanovení polohy nejzadnějšího upevňovacího otvoru na jedné straně uchycení sedadla;

b) pokud je osa tohoto otvoru rovnoběžná s osou otáčení definovanou na měřicím zařízení, považuje se tato osa za osu *y′* (směřuje zleva doprava vzhledem k sedícímu řidiči traktoru, viz obrázek 11).

c) pokud je osa tohoto otvoru rovnoběžná se svislou rovinou procházející osou sedadla, považuje se tato spojnice probíhající rovnoběžně s citovanou osou otáčení a procházející průsečíkem podpěrné roviny sedadla a osy otvoru podle výše uvedeného údaje za osu *y′* (viz obrázek 12);

d) ve všech ostatních případech se osa *y′* stanoví ve vztahu k parametrům měřeného sedadla;

e) osy *x′* a *z′* jsou definovány průsečnicemi vodorovné roviny a svislé roviny procházejících osou *y′* se svislou rovinou procházející osou sedadla. Osy *x′* a *z′* směřují vždy dopředu a vzhůru (viz obrázky 11 a 12).

2.4.6 Postup pro stanovení bodu indexu sedadla (SIP)

Bod indexu sedadla (SIP) se stanoví měřicím zařízením znázorněným na obrázku 10 tímto postupem:

a) sedadlo se pokryje kusem látky, aby se usnadnilo správné usazení měřicího zařízení;

b) měřicí zařízení se usadí na polštáři sedadla (bez přídavného zatížení) tím, že se přitlačí dozadu proti zádové opěrce;

c) přidají se hmotnosti, které zvýší celkovou hmotnost měřicího zařízení z (6 ± 1) kg na (26 ± 1) kg. Působiště svislé síly leží 40 mm před značkou bodu indexu sedadla na vodorovné části měřicího zařízení (viz obrázek 10);

d) dvakrát se působí vodorovnou sílou asi 100 N na zařízení v bodě indexu sedadla podle obrázku 10;

e) přidají se další hmotnosti, které zvýší celkovou hmotnost měřicího zařízení z (26 ± 1) kg na (65 ± 1) kg. Působiště svislé síly leží 40 mm před značkou bodu indexu sedadla na vodorovné části měřicího zařízení (viz obrázek 10);

f) na obou stranách sedadla se ve dvou svislých rovinách, které jsou ve stejné vzdálenosti od podélné střední roviny sedadla, změří podle definice v bodě 2.4.5 s přesností ± 1 mm souřadnice průsečíků rovin s osou bodu indexu sedadla vyznačenou na měřicím zařízení.

Aritmetické střední hodnoty měření v obou rovinách se zaznamenají jako souřadnice bodu indexu sedadla (SIP);

g) podmínky vyplývající z postupu odlišného od postupu uvedeného v této příloze, nebo které by mohly být zdrojem chyb výsledků, je třeba zaznamenat s uvedením jejich důvodu.

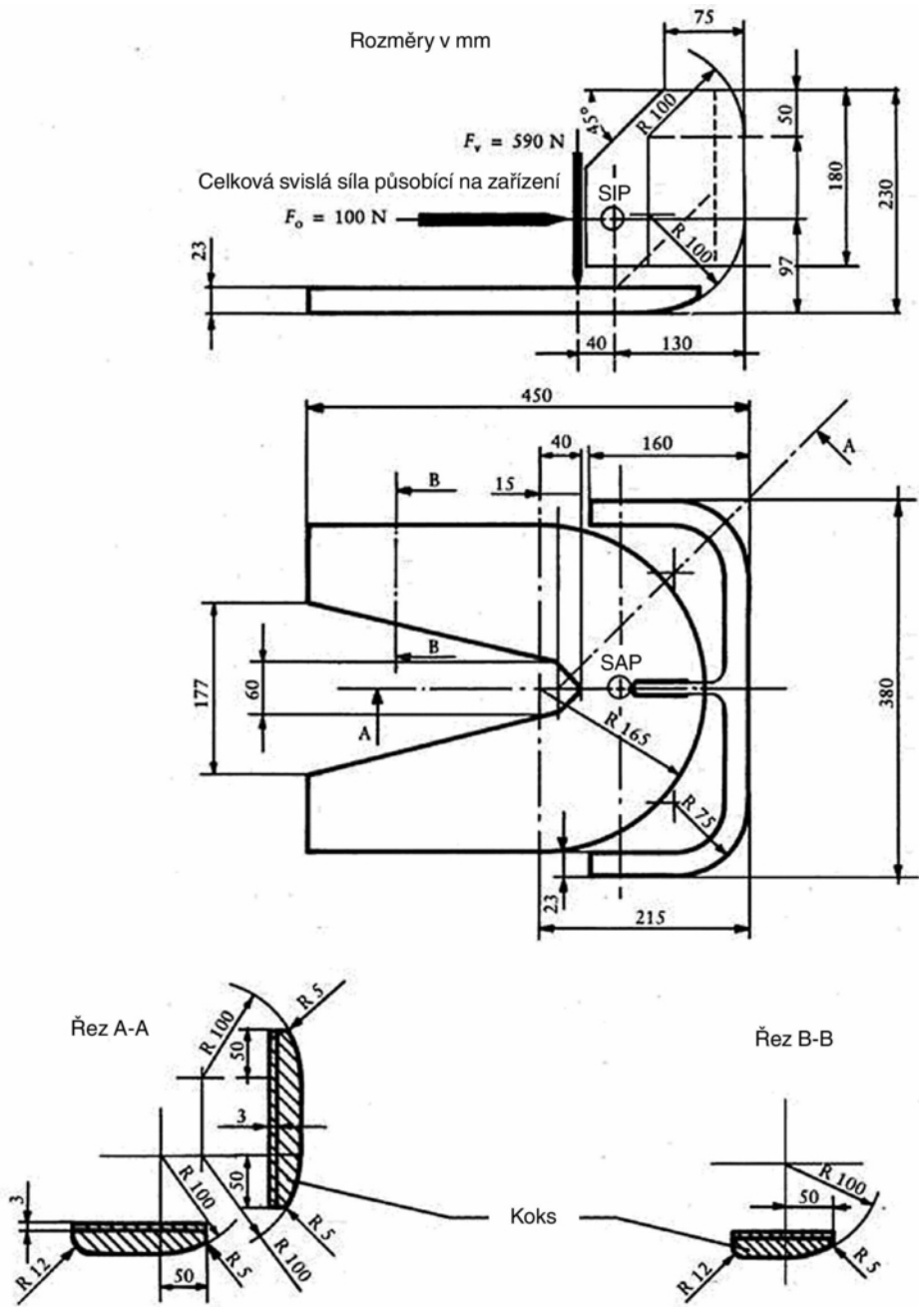

Obrázek 10 — Měřicí zařízení pro stanovení bodu indexu sedadla (SIP)

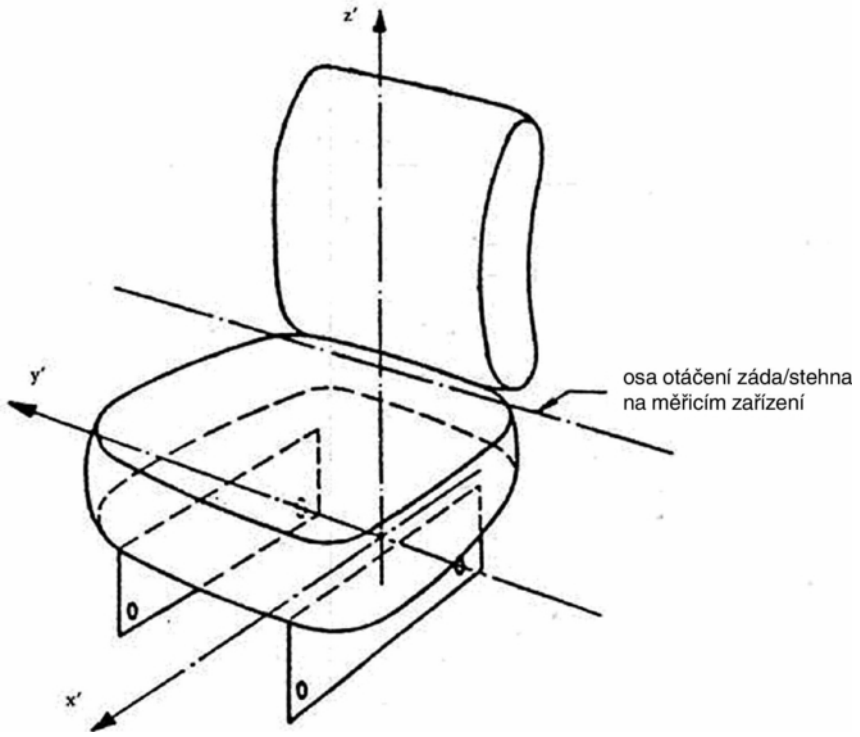

Obrázek 11 — Stanovení vztažných os pro bod indexu sedadla (SIP)

(Osa upevňovacího otvoru rovnoběžná s osou otáčení záda/stehna)

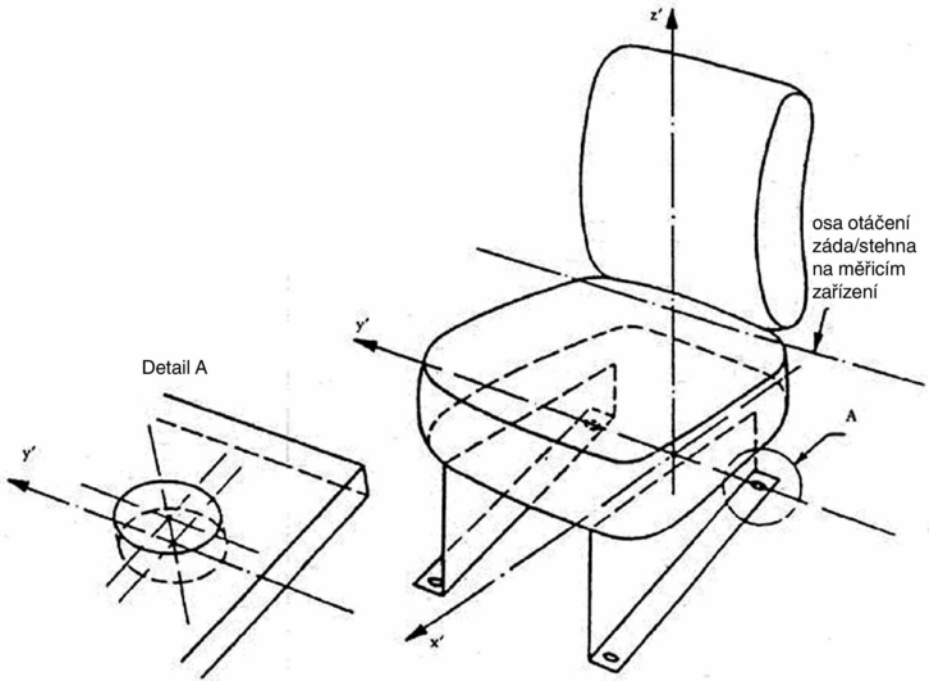

Obrázek 12 — Stanovení tří vztažných os pro SIP

(Osa připevňovacího otvoru paralelní ke svislé rovině procházející osou sedadla)

Dodatek

VZOR

Název správního orgánu

PŘÍLOHA CERTIFIKÁTU ES SCHVÁLENÍ TYPU TRAKTORU Z HLEDISKA REGULÁTORU OTÁČEK A OCHRANY KONSTRUKČNÍCH ČÁSTÍ POHONU, VÝČNĚLKŮ A KOL

(Čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/37/ES ze dne 26. května 2003 o schvalování typu zemědělských a lesnických traktorů, jejich přípojných vozidel a výměnných tažených strojů, jakož i jejich systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků

ES schválení typu č.º .....

1. Konstrukční část (části) nebo vlastnost (vlastnosti):

1.1. Regulátor otáček je li užit

1.2. Ochrana konstrukčních částí pohonu, výčnělků a kol

2. Značka traktoru nebo obchodní firma výrobce:

.....

.....

3. Typ a obchodní název traktoru:

.....

.....

4. Jméno a adresa výrobce:

.....

.....

5. Jméno a adresa případného zástupce výrobce:

.....

.....

6. Popis konstrukčních částí nebo vlastností podle bodu 1:

.....

7. Datum předložení traktoru ke zkouškám pro ES schválení typu:

.....

8. Technická zkušebna provádějící zkoušky pro schválení typu:

.....

.....

9. Datum protokolu vydaného touto zkušebnou:

……

10. Číslo protokolu vydaného touto zkušebnou:

……

11. ES schválení typu z hlediska regulátoru otáček a ochrany konstrukčních částí pohonu, výčnělků a kol uděleno/odmítnuto ([1]):

12. Místo: ……

13. Datum: ……

14. Podpis: ……

15. K tomuto certifikátu jsou přiloženy následující dokumenty opatřené výše uvedeným číslem ES schválení typu:

…… rozměrové náčrtky;

…… výkres nebo fotografie traktoru.

Údaje musí být předány příslušným správním orgánům ostatních členských států na jejich žádost.

16. Poznámky: ……

……

……

([1]) Nehodící se škrtněte.

PŘÍLOHA III A

Čelní skla a jiná zasklení Požadavky na vybavení, definice, žádost o EHS schválení typu konstrukční části, označení, obecné požadavky, zkoušky a shodnost výroby

1. POŽADAVKY NA VYBAVENÍ

1.1 Zemědělské a lesnické traktory mohou být volitelně výrobcem vybaveny:

1.1.1 čelními skly a tabulemi skla jinými než čelní skla vyhovujícími ustanovením této přílohy;

1.1.2 čelními skly vyhovujícími požadavkům této přílohy na tabule skla jiné než čelní skla s výjimkou požadavků bodů 9.1.4.2 přílohy III C této směrnice (tabule skla s propustností světla menší než 70 %);

1.1.3 použití tuhého plastového zasklení se povoluje i jinde než na čelním skle tak, jak to povoluje směrnice Rady 92/22/EHS [1] nebo nařízení EHK OSN č. 43, příloha 14.

2. DEFINICE

Pro účely této směrnice se rozumí:

2.1 „tabulí tvrzeného skla“ tabule skla sestávající z jediné vrstvy skla, které bylo podrobeno speciálnímu zpracování určenému ke zvýšení jeho mechanické pevnosti a k dosažení jeho určité fragmentace při rozbití;

2.2 „vrstveným sklem“ nejméně dvě vrstvy skla spojené spolu nejméně jednou vrstvou z plastického materiálu, který je vložen mezi ně; toto vrstvené sklo může být:

2.2.1 „normálním“, jestliže žádná z vrstev skla, z nichž se skládá, nebyla zpracována, nebo

2.2.2 „upraveným“, jestliže alespoň jedna z vrstev skla, z nichž se skládá, byla podrobena zvláštní úpravě určené ke zvýšení její pevnosti a k dosažení její určité fragmentace při rozbití;

2.3 „bezpečnostním sklem s plastickým povlakem“ sklo podle definice v bodu 2.1 nebo 2.2 s povlakem z plastického materiálu na jeho vnitřním povrchu;

2.4 „skloplastovým bezpečnostním sklem“ vrstvené sklo mající jedinou vrstvu ze skla a jednu nebo více vrstev z plastu položených jedna na vrch druhé, z nichž alespoň jedna slouží jako mezivrstva; když je sklo namontováno na traktor, je vrstva z plastu umístěna na vnitřním povrchu;

2.5. „skupinou čelních skel“ skupina sestávající z čelních skel, která mají odlišné tvary a rozměry a která jsou předmětem zkoušek jejich mechanických vlastností, způsobu fragmentace a jejich vlastností při zkouškách odolnosti proti vlivům vnějšího prostředí;

2.5.1 „plochým čelním sklem“ čelní sklo, které nemá jmenovité zakřivení představované výškou segmentu větší než 10 mm na lineární metr;

2.5.2 „zakřiveným čelním sklem“ čelní sklo, které má jmenovité zakřivení představované výškou segmentu větší než 10 mm na lineární metr;

2.6 „dvojitým oknem“ jednotka sestávající ze dvou tabulí montovaných odděleně do téhož otvoru traktoru;

2.7 „dvojitým zasklením“ celek skládající se ze dvou tabulí smontovaných v továrně trvalým způsobem a oddělených od sebe stejnoměrnou mezerou;

2.7.1 „symetrickým dvojitým zasklením“ dvojité sklo, u něhož obě tabule jsou z téhož druhu skla (tvrzené, vrstvené atd.) a mají tytéž hlavní a vedlejší vlastnosti;

[1] Směrnice Rady 92/22/EHS ze dne 31. března 1992 o bezpečnostním zasklení a zasklívacích materiálech motorových vozidel a jejich přípojných vozidel (Úř. věst. L 129, 14.5.1992, s. 11).

2.7.2 „asymetrickým dvojitým zasklením“ dvojité sklo, u něhož obě tabule jsou z odlišného druhu skla (tvrzené, vrstvené atd.) nebo mají různé hlavní a vedlejší vlastnosti;

2.8 „hlavní vlastností“ vlastnost, která význačně mění optické nebo mechanické vlastnosti tabule skla se zřetelem k funkci, kterou má toto sklo na vozidle; tento pojem též zahrnuje obchodní název nebo výrobní značku;

2.9 „vedlejší vlastností“ vlastnost, která může změnit optické nebo mechanické vlastnosti tabule skla způsobem významným pro funkci, pro kterou je určena na vozidlo; významnost takové změny se posuzuje pomocí indexů obtížnosti;

2.10 „indexy obtížnosti“ dvoustupňové hodnocení, které se užije pro každou vedlejší vlastnost k posouzení změn v praxi; přechod z indexu 1 na index 2 znamená potřebu další zkoušky;

2.11 „rozvinutou plochou čelního skla“ plocha nejmenšího obdélníku, z níž lze vytvořit čelní sklo;

2.12 „úhlem sklonu čelního skla“ úhel tvořený svislou čarou a přímkou spojující horní a dolní okraj čelního skla, přičemž tyto přímky leží ve svislé rovině procházející podélnou osou vozidla;

2.12.1 úhel sklonu se měří na vozidle stojícím na rovině;

2.12.2 vozidlo s hydropneumatickým, hydraulickým nebo pneumatickým zavěšením kol nebo zařízením automaticky regulujícím světlou výšku jako funkci zatížení se musí zkoušet za normálních provozních podmínek specifikovaných výrobcem;

2.13 „výškou segmentu h“ maximální vzdálenost mezi vnitřním povrchem skla a rovinou procházející okraji této tabule skla; tato vzdálenost se měří ve směru, který je prakticky kolmý k tabuli skla (viz příloha III N obrázek 1);

2.14 „typem tabule skla“ sklo definované v bodech 2.1 až 2.4, které nevykazuje žádné podstatné rozdíly, zvláště pokud jde o hlavní a vedlejší vlastnosti zmíněné v přílohách III D až III L;

2.14.1 ačkoliv změna v hlavních vlastnostech znamená nový typ výrobku, připouští se v určitých případech, že změna tvaru a rozměrů nutně neznamená povinnost provést úplnou sérii zkoušek; pro některé ze zkoušek specifikovaných ve zvláštních přílohách se skla mohou slučovat do skupin, je-li zcela zřejmé, že mají podobné vlastnosti;

2.14.2 skla vykazující rozdílnosti pouze ve vedlejších vlastnostech mohou být považována za skla téhož typu, avšak některé zkoušky se mohou konat se vzorky těchto skel, jestliže jsou tyto zkoušky výslovně stanoveny v podmínkách pro zkoušky;

2.15 „zakřivením r“ přibližnou hodnotu nejmenšího poloměru oblouku změřenou v nejvíce dovnitř zakřivené části čelního skla.

3. ŽÁDOST O SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI

3.1 Žádost o ES schválení typu konstrukční části pro typ tabule skla podává výrobce vozidla nebo jeho pověřený zástupce.

3.2 Pro každý typ bezpečnostního skla musí být žádost doložena těmito doklady v trojím vyhotovení a těmito dalšími údaji:

3.2.1 technickým popisem obsahujícím všechny hlavní a vedlejší vlastnosti a

3.2.1.1 pro skla jiná než čelní skla výkresy ve formátu nepřesahujícím A4 nebo na tento formát složenými, zobrazujícími:

— maximální plochu,

— nejmenší úhel mezi dvěma přiléhajícími stranami tabule skla,

— případně maximální výšku segmentu;

3.2.1.2 pro čelní skla:

3.2.1.2.1 seznamem typů čelních skel, pro která se žádá schválení typu konstrukční části, udávajícím název výrobců vozidel a typ a kategorii vozidla,

3.2.1.2.2 výkresy v měřítku 1:10 spolu se schématy čelních skel a jejich umístění na traktoru, dostatečně podrobnými a zobrazujícími:

3.2.1.2.2.1 polohu čelního skla vzhledem k bodu R podle definice v bodu 1.2 přílohy I směrnice 2008/2/ES [1].

3.2.1.2.2.2 úhel sklonu čelního skla;

3.2.1.2.2.3 polohu a rozměr zón, v nichž se ověřují optické vlastnosti a popřípadě plochy podrobené různému tvrzení;

3.2.1.2.2.4 rozvinutou plochu čelního skla;

3.2.1.2.2.5 maximální výšku segmentu čelního skla, a

3.2.1.2.2.6 poloměr zakřivení čelního skla (pouze pro účely zatřídění čelních skel do skupin).

3.2.1.3 U celků s dvojitým zasklením výkresy ve formátu A4 nebo na tento formát složenými ukazujícími kromě informace uvedené v bodu 3.2.1.1:

— typ každé jednotlivé tabule skla,

— druh spojení skel (organické, sklo na sklo nebo sklo na kov),

— jmenovitou tloušťku mezery mezi oběma tabulemi skla.

3.3 Dále žadatel předloží dostatečný počet zkušebních vzorků hotových tabulí skla uvažovaných provedení, jejichž počet se v případě potřeby dohodne s technickou zkušebnou odpovídající za provedení zkoušky pro schválení typu.

3.4 Než udělí schválení typu konstrukční části, ověří příslušný správní orgán existenci dostatečných opatření pro zajištění účinné kontroly shodnosti výroby.

4. OZNAČENÍ

4.1 Všechny tabule bezpečnostního skla včetně zkušebních vzorků předložených ke schválení typu konstrukční části musí mít vyznačen výrobní nebo obchodní značku výrobce. Označení musí být jasně čitelné a nesmazatelné.

5. SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI

5.1 Typu tabule bezpečnostního skla je uděleno schválení typu konstrukční části, jestliže jeho vzorky předložené ke schválení typu plní požadavky bodů 5 až 7.

5.2 Každému typu definovanému v přílohách III E, III G, III K a III L nebo v případě čelních skel každé schválené skupině se přidělí číslo schválení typu konstrukční části. První dvě číslice (nyní 00 pro směrnici 89/173/EHS v jejím původním znění) udávají číslo série změn odpovídající nejnovějším podstatným změnám směrnice 89/173/EHS nahrazené touto směrnicí, a to ke dni, kdy je schválení typu konstrukční části uděleno. Členský stát nesmí přidělit totéž číslo jinému typu nebo skupině tabulí bezpečnostního skla.

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/2/ES ze dne 15. ledna 2008 o poli výhledu a stíračích čelních skel kolových zemědělských a lesnických traktorů (kodifikované znění) (Úř. věst. L 24, 29.1.2008, s. 30).

5.3 Schválení nebo rozšíření nebo odmítnutí schválení typu tabule bezpečnostního skla podle této směrnice se oznámí členským státům na formuláři podle vzoru uvedeného v příloze III B této směrnice a v jejích dodatcích.

5.3.1 U čelních skel se k ES certifikátu schválení typu konstrukční části přiloží dokument obsahující seznam všech provedení čelních skel schválené skupiny a vlastnosti skupiny podle dodatku 8 k příloze III B.

5.4 Na všechny tabule bezpečnostního skla a na celky s dvojitým zasklením odpovídající typu schválenému podle této směrnice se k označení předepsanému v bodu 4.1 kromě toho vyznačí na nápadném místě značka schválení typu konstrukční části. Na každou tabuli celku s dvojitým zasklením se může vyznačit též jakákoliv zvláštní značka schválení typu konstrukční části.

Tato značka schválení typu konstrukční části se skládá z:

5.4.1 obdélníku, ve kterém je vepsáno malé písmeno *e* a rozlišovací písmena nebo číslo členského státu, který udělil ES schválení typu konstrukční části (1);

5.4.2 čísla schválení typu konstrukční části umístěného napravo od obdélníka předepsaného v bodu 5.4.1.

5.5 Vedle značky ES schválení typu konstrukční části zmíněné výše se připojí následující doplňující značky:

5.5.1 pro čelní sklo:

I: z tvrzeného skla (I/P, je-li s povlakem) (2),

II: z normálního vrstveného skla (II/P, je-li s povlakem) (2),

III: z upraveného vrstveného skla (III/P, je-li s povlakem) (2),

IV: ze skloplastu;

5.5.2 V: pro tabuli skla jinou než čelní sklo, pro kterou platí bod 9.1.4.2 v příloze III C;

5.5.3 VI: pro celek s dvojitým zasklením;

5.5.4 T: u čelních skel, která vyhovují požadavkům na tabule skel jiné než čelní skla s výjimkou tabulí spadajících pod bod 9.1.4.2 přílohy III C (tabule skel s propustností světla menší než 70 %). U čelních skel plnících požadavky na tabule skla jiné než čelní skla může být značka T vyznačena pouze po úspěšné zkoušce nárazem makety hlavy podle bodu 3.3.2 přílohy III G a při výšce pádu 4,0 m + 25/– 0 mm.

5.6 Značka ES schválení typu konstrukční části a přídavná značka musí být jasně čitelné a nesmazatelné.

5.7 Dodatek této přílohy uvádí příklady značek schválení typu konstrukční části.

6. OBECNÉ POŽADAVKY

6.1 Všechny tabule skel a zvláště ty, které jsou uvažovány pro výrobu čelních skel, musí mít dostatečnou jakost, aby se co nejvíce omezilo riziko tělesného poranění při roztříštění skla. Sklo musí být dostatečně odolné proti příhodám, které se mohou vyskytnout v obvyklém provozu, proti atmosférickým a tepelným, chemickému působení, hoření a otěru.

6.2 Navíc musí být bezpečnostní sklo dostatečně průhledné, nesmí způsobovat jakékoliv poznatelné zkreslení předmětů pozorovaných čelním sklem a nesmí způsobovat jakékoliv změny barev užitých v silničním provozu a u silničních signálů. Při roztříštění čelního skla musí být řidič stále schopen vidět dostatečně jasně silnici tak, aby byl schopen bezpečně brzdit a zastavit traktor.

(1) 1 pro Německo, 2 pro Francii, 3 pro Itálii, 4 pro Nizozemsko, 5 pro Švédsko, 6 pro Belgii, 7 pro Maďarsko, 8 pro Českou republiku, 9 pro Španělsko, 11 pro Spojené království, 12 pro Rakousko, 13 pro Lucembursko, 17 pro Finsko, 18 pro Dánsko, 19 pro Rumunsko, 20 pro Polsko, 21 pro Portugalsko, 23 pro Řecko, 24 pro Irsko, 26 pro Slovinsko, 27 pro Slovensko, 29 pro Estonsko, 32 pro Lotyšsko, 34 pro Bulharsko, 36 pro Litvu, 49 pro Kypr, 50 pro Maltu.

(2) Podle definice v bodě 2.3.

7. ZVLÁŠTNÍ POŽADAVKY

Všechny typy bezpečnostního skla musí v závislosti na kategorii, do které patří, plnit následující zvláštní požadavky:

7.1 tvrzená čelní skla – požadavky přílohy III D;

7.2 tabule rovnoměrně tvrzeného skla jiné než čelní skla – požadavky přílohy III E;

7.3 normální vrstvená čelní skla – požadavky přílohy III F;

7.4 tabule normálního vrstveného skla jiné než čelní skla – požadavky přílohy III G;

7.5 čelní skla z upraveného vrstveného skla – požadavky přílohy III H;

7.6 bezpečnostní skla s plastickým povlakem – k výše uvedeným odpovídajícím požadavkům navíc požadavky přílohy III I;

7.7 skloplastová čelní skla – požadavky přílohy III J;

7.8 skloplastové tabule jiné než čelní skla – požadavky přílohy III K;

7.9 celky s dvojitým zasklením – požadavky přílohy III L.

8. ZKOUŠKY

8.1 Jsou předepsány následující zkoušky:

8.1.1 Zkouška fragmentace

Účelem této zkoušky je:

8.1.1.1 ověřit, že úlomky a střepiny vzniklé rozbitím tabule skla jsou takové, že je minimální riziko zranění, a

8.1.1.2 v případě čelních skel z upraveného vrstveného skla ověřit zbytkovou viditelnost po rozbití.

8.1.2 Mechanická pevnost

8.1.2.1 Zkouška nárazem koule

Tyto zkoušky jsou dvě, jedna prováděná s koulí 227 g a druhá prováděná s koulí 2 260 g.

8.1.2.1.1 Zkouška nárazem koule 227 g: účelem této zkoušky je určit adhezi mezivrstvy ve vrstveném skle a mechanickou pevnost rovnoměrně tvrzeného skla.

8.1.2.1.2 Zkouška nárazem koule 2 260 g: účelem této zkoušky je určit schopnost vrstveného skla odolávat průniku koule.

8.1.2.2 Zkouška nárazem makety hlavy

Účelem této zkoušky je ověřit, zda tabule skla splní požadavky na omezení zranění při nárazu hlavy na čelní sklo, na tabuli vrstveného skla nebo skloplastovou tabuli jinou než čelní sklo nebo na celek s dvojitým zasklením užitý pro boční okno.

8.1.3 Odolnost proti vlivům vnějšího prostředí

8.1.3.1 Zkouška odolnosti proti oděru

Účelem této zkoušky je ověřit, zda odolnost tabule bezpečnostního skla proti oděru přesahuje stanovenou hodnotu.

8.1.3.2 Zkouška odolnosti proti vysoké teplotě

Účelem této zkoušky je ověřit, zda se nevyskytnou bubliny nebo jiné závady v mezivrstvě vrstveného skla nebo u sloplastové tabule, jsou-li tato skla po delší dobu vystavena vysokým teplotám.

8.1.3.3 Zkouška odolnosti proti záření

Účelem této zkoušky je stanovit, zda se propustnost světla u vrstveného skla, u sloplastu a u tabulí skla s plastickým povlakem vystavených po delší dobu záření významně sníží nebo zda se výrazně změní barva skla.

8.1.3.4 Zkouška odolnosti proti vlhkosti

Účelem této zkoušky je stanovit, zda vrstvené sklo, sloplast a tabule skla s plastickým povlakem odolají bez výrazného zhoršení vlastností delšímu působení atmosférické vlhkosti.

8.1.3.5 Zkouška odolnosti proti změnám teploty

Účelem této zkoušky je stanovit, zda plastické materiály užité u bezpečnostního skla podle definice v bodu 2.3 a 2.4 odolají bez výrazného zhoršení vlastností účinkům delšího vystavení extrémním teplotám.

8.1.4 Optické vlastnosti

8.1.4.1 Zkouška propustnosti světla

Účelem této zkoušky je stanovit, že normální propustnost světla u tabulí bezpečnostního skla přesahuje určenou hodnotu.

8.1.4.2 Zkouška optického zkreslení

Účelem této zkoušky je ověřit, zda zkreslení předmětů pozorovaných čelním sklem není takového rozsahu, aby mohlo vadit řidiči.

8.1.4.3 Zkouška oddělování sekundárního obrazu

Účelem této zkoušky je ověřit, že úhlové oddělování sekundárního obrazu od primárního obrazu nepřesahuje určenou hodnotu.

8.1.4.4 Zkouška rozlišování barev

Účelem této zkoušky je ověřit, zda není nebezpečí záměny barev při průhledu čelním sklem.

8.1.5 Zkouška odolnosti proti hoření

Účelem zkoušky je ověřit, zda vnitřní strana tabule bezpečnostního skla definovaného v bodech 2.3 a 2.4 má dostatečně nízkou rychlost hoření.

8.1.6 Zkouška odolnosti proti chemikáliím

Účelem této zkoušky je stanovit, zda vnitřní povrch tabule bezpečnostního skla definovaného v bodech 2.3 a 2.4 odolá bez zhoršení vlastností účinkům chemických činitelů, které mohou být přítomny nebo užity ve vozidle (např. čisticí prostředky).

8.2 **Zkoušky určené pro kategorie tabulí skla definovaných v bodech 2.1 až 2.4**

8.2.1. Tabule bezpečnostního skla se podrobí zkouškám uvedeným

	Čelní sklo							Jiné zasklení		
	Tvrzené sklo		Normálně vrstvené sklo		Upravené vrstvené sklo		Sklo-plast	Tvrzené sklo	Vrstvené sklo	Sklo-plast
	I	I/P	II	II/P	III	III/P	IV			
Fragmentace	D/2	D/2	—	—	H/4	H/4	—	E/2	—	—
Mechanická pevnost										
koule 227 g	—	—	F/4.3.	F/4.3.	F/4.3.	F/4.3.	F/4.3.	E/3.1.	G/4	G/4
koule 2 260 g	—	—	F/4.2.	F/4.2.	F/4.2.	F/4.2.	—	—	—	—
Náraz makety hlavy (1)	D/3	D/3	F/3	F/3	F/3	F/3	J/3	—	G/3 (3)	K/3 (3)
Oděr										
vnější strana	—	—	F/5.1.	F/5.1.	F/5.1.	F/5.1.	F/5.1.	—	F/5.1.	F/5.1.
vnitřní strana	—	I/2	—	I/2	—	I/2	I/2	I/2 (2)	I/2 (2)	I/2
Vysoká teplota	—	—	C/5	C/5	C/5	C/5	C/5	—	C/5	C/5
Záření	—	C/6	C/6	C/6	C/6	C/6	C/6	—	C/6	C/6
Vlhkost	—	C/7	C/7	C/7	C/7	C/7	C/7	C/7 (2)	C/7	C/7
Propustnost světla	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.
Optické zkreslení	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	—	—	—
Sekundární obraz	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	—	—	—
Rozlišování barev	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	—	—	—
Změny teploty	—	C/8	—	C/8	—	C/8	C/8	C/8 (2)	C/8 (2)	C/8
Hoření	—	C/10	—	C/10	—	C/10	C/10	C/10 (2)	C/10 (2)	C/10
Chemikálie	—	C/11	—	C/11	—	C/11	C/11	C/11 (2)	C/11 (2)	C/11

(1) Tato zkouška se vykoná též u celků s dvojitým zasklením podle bodu 3 přílohy III L.
(2) Jen u tabulí skel s plastickým povlakem na vnitřní straně.
(3) Pokud jsou tabule užity pro čelní sklo traktoru, musí být tyto zkoušky vykonány s pádem ze 4 m + 25/ − 0 mm namísto 1,5 m + 25/ − 0 mm.

Poznámka: Odkaz např. K/3 odkazuje na tabulku v příloze III K a bod 3 v této příloze, kde je popsána příslušná zkouška a jsou uvedeny podmínky pro vyhovující výsledky.

8.2.2. Tabuli bezpečnostního skla se udělí schválení typu konstrukční části, jestliže vyhoví všem požadavkům předepsaným v příslušných ustanoveních, která jsou uvedena v předcházející tabulce.

9. ZMĚNY NEBO ROZŠÍŘENÍ EHS SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI PRO TABULE BEZPEČNOSTNÍHO SKLA

9.1 Každá změna typu tabule bezpečnostního skla nebo v případě čelního skla každé přiřazení čelního skla do skupiny musí být oznámeny příslušnému orgánu státní správy, který udělil schválení typu konstrukční části pro tento typ tabule bezpečnostního skla. Tento orgán může pak buď:

9.1.1 uvážit, že provedené změny nemají zřejmě znatelný nepříznivý účinek, a v případě čelních skel, že nový typ spadá do skupiny schválených čelních skel a že za všech okolností tabule bezpečnostního skla ještě splňuje požadavky, nebo

9.1.2 vyžádat další zkušební protokol od technické zkušebny.

9.2 **Oznámení**

9.2.1 Členským státům se oznámí každé potvrzení, zamítnutí nebo rozšíření schválení typu postupem podle bodu 5.3.

9.2.2 Příslušný správní orgán, který udělil rozšíření schválení typu konstrukční části, musí uvést v každém sdělení vztahujícím se k tomuto rozšíření pořadové číslo tohoto rozšíření.

10. SHODNOST VÝROBY

10.1 Bezpečnostní zasklení schválené jako typ podle této a následujících příloh musí být vyráběno tak, aby odpovídalo schválenému typu, a musí splňovat požadavky bodů 6, 7 a 8.

10.2 K ověření, že požadavky bodu 10.1 byly splněny, se trvale provádí průběžná kontrola výroby.

10.3 Držitel schválení typu konstrukční části musí zejména:

10.3.1 zajistit, aby disponoval postupy pro řízení jakosti výrobku,

10.3.2 mít přístup k zařízením nutným pro kontrolu shodnosti výroby každého schváleného typu,

10.3.3 zaznamenávat údaje o výsledcích zkoušek a připojené dokumenty ([1]) uchovávat po dobu dohodnutou s příslušným správním orgánem,

10.3.4 analyzovat výsledky každého typu zkoušky, aby si ověřil a zajistil shodnost vlastností výrobků, s přihlédnutím k přípustným odchylkám v průmyslové výrobě,

10.3.5 zajistit, aby se u každého typu výrobku konaly alespoň zkoušky popsané v příloze III O této směrnice,

10.3.6 zajistit, aby tehdy, když jakékoli vzorky nebo zkušební kusy vykazují při uvažovaném typu zkoušky neshodnost výroby, byly odebrány a zkoušeny další vzorky.

Musí být podniknuty všechny nutné kroky k obnovení shodnosti dotyčné výroby.

10.4 Orgán státní správy může kdykoli ověřit metody kontroly shodnosti, které se uplatňují v každé výrobní jednotce (viz bod 1.3 přílohy III O).

10.4.1 Při každé inspekci musí být inspektorovi předloženy údaje zkoušek a záznamy o výrobě.

10.4.2 Inspektor může namátkově odebrat vzorky pro přezkoušení v laboratoři výrobce. Minimální počet vzorků se stanoví v závislosti na výsledcích vlastních zkoušek provedených výrobcem.

10.4.3 Jestliže je úroveň kvality neuspokojivá nebo jestliže se jeví nutným ověřit věrohodnost zkoušek podle bodu 10.4.2, může inspektor odebrat vzorky, které se zašlou technické zkušebně.

10.4.4 Orgán státní správy může vykonat jakoukoli zkoušku vyžadovanou touto směrnicí.

10.4.5 Normální četnost inspekcí je dvě za rok pro každou výrobní jednotku. Objeví-li se neuspokojivé výsledky při kterékoli z těchto inspekcí, zajistí příslušný správní orgán, aby byly co nejrychleji podniknuty všechny nutné kroky k obnovení shodnosti výroby.

([1]) Výsledky zkoušek fragmentace se zaznamenají, i když není vyžadována fotografie.

11. POSTIHY ZA NESHODNOST VÝROBY

11.1 Schválení typu konstrukční části pro tabule bezpečnostního skla podle této směrnice může být odejmuto, nejsou-li splněny požadavky bodu 10.1.

11.2 Jestliže některý členský stát odejme schválení typu konstrukční části, které předtím udělil, informuje o tom ihned ostatní členské státy kopií podepsaného a datovaného certifikátu schválení typu konstrukční části, v němž je velkými písmeny uvedeno „SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI ODEJMUTO“.

12. VÝROBA UKONČENA

Pokud držitel schválení typu konstrukční části zcela ukončí výrobu typu tabule bezpečnostního skla schváleného podle této směrnice, informuje o tom příslušný správní orgán, který schválení typu udělil. Po obdržení takového sdělení tento orgán informuje o této skutečnosti zprávou na formuláři podle vzoru v příloze III B ostatní členské státy.

13. NÁZVY A ADRESY TECHNICKÝCH ZKUŠEBEN ODPOVĚDNÝCH ZA PROVÁDĚNÍ ZKOUŠEK PRO SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI A SPRÁVNÍCH ORGÁNŮ UDĚLUJÍCÍCH TAKOVÉ SCHVÁLENÍ TYPU

Členské státy sdělí ostatním členským státům a Komisi názvy a adresy technických zkušeben odpovědných za provádění zkoušek pro schvalování typu konstrukční části a správních orgánů, které udělují ES schválení typu konstrukční části a kterým se zasílají certifikáty schválení typu a certifikáty o odmítnutí či odejmutí schválení typu vydané v jiných státech.

Dodatek

PŘÍKLADY ZNAČEK SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI

(viz bod 5.5 přílohy III A)

Tvrzené čelní sklo:

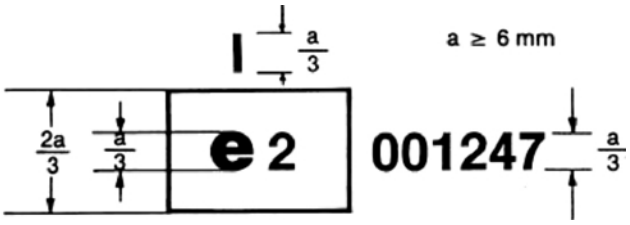

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na tvrzeném čelním skle udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

Tvrzené čelní sklo s plastickým povlakem:

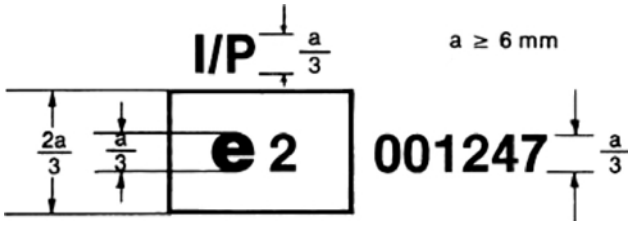

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na tvrzeném čelním skle s plastickým povlakem udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

Normální vrstvené čelní sklo:

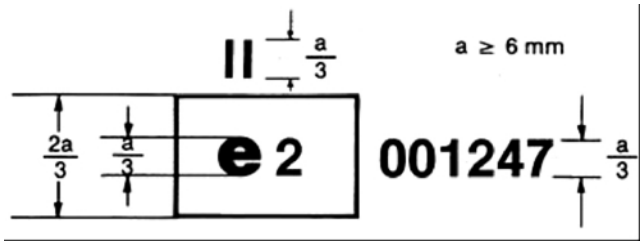

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na normálním vrstveném čelním skle udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem 001247.

Normální vrstvené čelní sklo s plastickým povlakem:

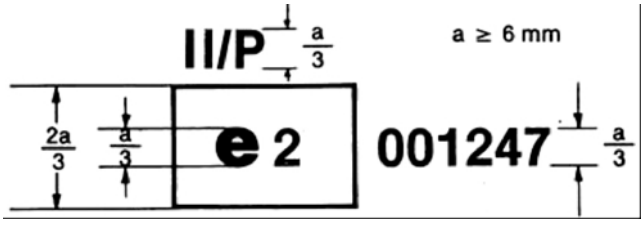

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na normálním vrstveném čelním skle s plastickým povlakem udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

Čelní sklo z upraveného vrstveného skla:

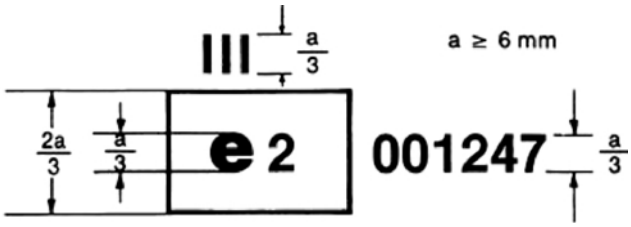

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na čelním skle z upraveného vrstveného skla udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

Skloplastové čelní sklo:

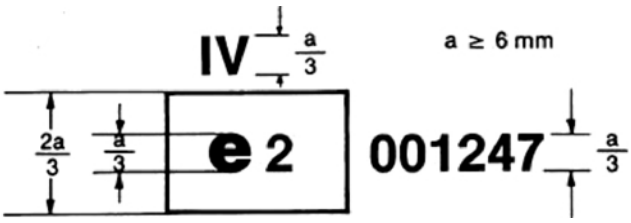

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na čelním skle ze skloplastu udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

Tabule skla jiná než čelní sklo, s normální propustností světla nižší než 70 %:

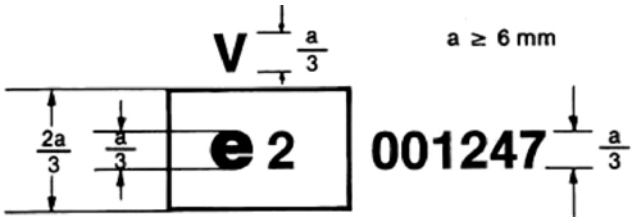

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na tabuli skla jiné než čelní sklo, pro niž platí požadavky přílohy III C bod.9.1.4.2, udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

Celek s dvojitým zasklením, s normální propustností světla nižší než 70 %:

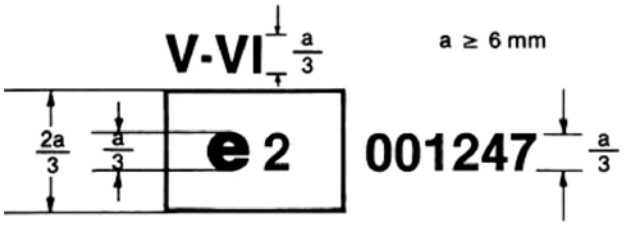

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na celku s dvojitým zasklením udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

Tabule skla jiná než čelní sklo, k užití jako čelní sklo traktoru:

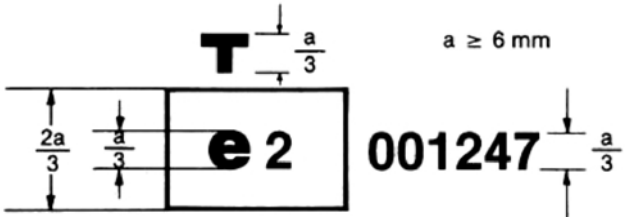

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na tabuli skla udává, že tato konstrukční část určená k užití jako čelní sklo traktoru byla schválena ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

Tabule skla jiná než čelní sklo, s normální propustností světla 70 % nebo větší:

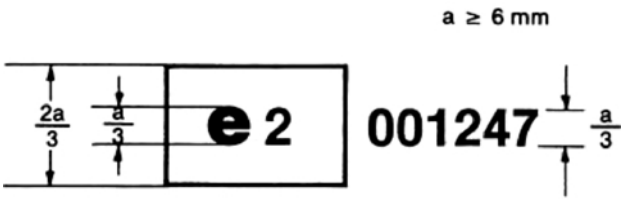

Výše uvedená značka schválení typu konstrukční části vyznačená na tabuli skla jiné než čelní sklo, pro niž platí požadavky přílohy III C bod 9.1.4.1, udává, že tato konstrukční část byla schválena jako typ ve Francii (e 2) podle této směrnice pod číslem schválení typu konstrukční části 001247.

PŘÍLOHA III B

Název správního orgánu

(Maximální formát: A 4 (210 × 297 mm))

Sdělení o

— ES schválení typu konstrukční části,

— odmítnutí schválení typu konstrukční části,

— rozšíření schválení typu konstrukční části,

— odejmutí schválení typu konstrukční části (1) pro typ tabule bezpečnostního skla podle směrnice 2009/144/ES

ES schválení typu konstrukční části č. …… Rozšíření č.: ……

1. Kategorie bezpečnostního skla:

……

2. Popis tabule (viz dodatky 1,2,3,4,5,6,7 (1)) a u čelních skel seznam podle dodatku 8

……

……

3. Výrobní nebo obchodní značka:

……

4. Jméno a adresa výrobce:

……

……

5. Jméno a adresa případného zástupce výrobce:

……

6. Datum předložení ke schválení typu konstrukční části:

……

7. Technická zkušebna provádějící zkoušky pro schválení typu konstrukční části:

……

8. Datum zkušebního protokolu

……

9. Číslo zkušebního protokolu

……

10. Schválení typu konstrukční části uděleno/odmítnuto/rozšířeno/odejmuto (1):

……

11. Důvody rozšíření schválení typu konstrukční části:

……

……

……

12. Poznámky:

……

……

……

13. Místo: ……

14. Datum: ……

15. Podpis: ……

16. K tomuto certifikátu je přiložen seznam dokumentů tvořících dokumentaci schválení typu konstrukční části a uložených u správního orgánu, který uděluje schválení typu konstrukční části; tyto dokumenty jsou k dispozici na požádání.

(1) Nehodící se škrtněte.

Dodatek 1

TVRZENÁ ČELNÍ SKLA

(Hlavní a vedlejší vlastnosti podle přílohy III D nebo III I)

Schválení typu konstrukční části č.: ..... Rozšíření č.: .....

Hlavní vlastnosti:

— Kategorie tvaru: .....

— Kategorie tloušťky: .....

— Jmenovitá tloušťka čelního skla: .....

— Druh a typ plastického povlaku: .....

— Tloušťka plastického povlaku: .....

Vedlejší vlastnosti:

— Druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo): .....

— Zbarvení skla: .....

— Zbarvení plastického povlaku (povlaků): .....

— Vložené vodiče (ano/ne)

— Ztemňující pruhy (ano/ne)

Poznámky:

.....

.....

.....

.....

.....

Připojené dokumenty: seznam čelních skel (viz dodatek 8).

Dodatek 2

TABULE ROVNOMĚRNĚ TVRZENÉHO SKLA JINÉ NEŽ ČELNÍ SKLA

(Hlavní a vedlejší vlastnosti podle přílohy III E nebo III I)

Schválení typu konstrukční části č.: ..... Rozšíření č.: .....

Hlavní vlastnosti:

— Jiné sklo než čelní sklo (ano/ne):

— Čelní sklo pro traktory: .....

— Kategorie tvaru: .....

— Druh procesu tvrzení: .....

— Třída tloušťky: .....

— Druh a typ plastického povlaku (povlaků): .....

Vedlejší vlastnosti:

— Druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo): .....

— Zbarvení skla: .....

— Zbarvení plastického povlaku (povlaků): .....

— Vložené vodiče (ano/ne):

— Ztemňující pruhy (ano/ne):

Kritéria pro schválený typ konstrukční části:

— Největší plocha (ploché sklo): .....

— Nejmenší úhel: .....

— Největší rozvinutá plocha (u zakřivených skel): .....

— Maximální výška segmentu: .....

Poznámky:

.....

.....

.....

.....

.....

Připojené dokumenty: seznam čelních skel (lze-li uvést) (viz dodatek 8).

Dodatek 3

VRSTVENÁ ČELNÍ SKLA

(Normální, upravená nebo s plastickým povlakem)

(Hlavní a vedlejší vlastnosti podle přílohy III F, III H nebo III I)

Schválení typu konstrukční části č.: ..... Rozšíření č.: .....

Hlavní vlastnosti:

— Počet vrstev skla: .....

— Počet mezivrstev: .....

— Jmenovitá tloušťka čelního skla: .....

— Jmenovitá tloušťka mezivrstvy (mezivrstev): .....

— Specifická úprava skla: .....

— Druh a typ mezivrstvy (mezivrstev): .....

— Druh a typ plastického povlaku (povlaků): .....

Vedlejší vlastnosti:

— Druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo): .....

— Zbarvení skla: .....

— Zbarvení mezivrstvy/Zbarvení plastického povlaku (povlaků) (celkové, částečné): .....

— Vložené vodiče (ano/ne):

— Ztemňující pruhy (ano/ne):

Poznámky:

.....

.....

.....

.....

.....

Připojené dokumenty: seznam čelních skel (viz dodatek 8).

Dodatek 4

TABULE VRSTVENÉHO SKLA JINÉ NEŽ ČELNÍ SKLA

(Hlavní a vedlejší vlastnosti podle přílohy III G nebo III I)

Schválení typu konstrukční části č.: …… Rozšíření č.: ……

Hlavní vlastnosti:

— Jiné sklo než čelní sklo (ano/ne)

— Čelní sklo pro traktory: ……

— Počet vrstev skla: ……

— Počet mezivrstev: ……

— Třída tloušťky: ……

— Jmenovitá tloušťka mezivrstvy (mezivrstev): ……

— Zvláštní úprava skla: ……

— Druh a typ mezivrstvy (mezivrstev): ……

— Druh a typ plastického povlaku (povlaků): ……

— Tloušťka plastického povlaku (povlaků): ……

Vedlejší vlastnosti:

— Druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo): ……

— Zbarvení mezivrstvy (celkové, částečné): ……

— Zbarvení skla: ……

— Zbarvení plastického povlaku (povlaků): ……

— Vložené vodiče (ano/ne):

— Ztemňující pruhy (ano/ne):

Poznámky:

……

……

……

……

……

Připojené dokumenty: seznam čelních skel (viz dodatek 8).

Dodatek 5

SKLOPLASTOVÁ ČELNÍ SKLA

(Hlavní a vedlejší vlastnosti podle přílohy III J)

Schválení typu konstrukční části č.: …… Rozšíření č.: ……

Hlavní vlastnosti:

— Kategorie tvaru: ……

— Počet vrstev z plastu: ……

— Jmenovitá tloušťka skla: ……

— Sklo upraveno (ano/ne): ……

— Jmenovitá tloušťka čelního skla: ……

— Jmenovitá tloušťka plastické vrstvy (vrstev) působící jako mezivrstva (mezivrstvy): ……

— Druh a typ plastické vrstvy (vrstev) působící jako mezivrstva (mezivrstvy): ……

— Druh a typ vnější plastické vrstvy: ……

Vedlejší vlastnosti:

— materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo): ……

— skla: ……

— plastických vrstev (celkové/částečné): ……

— vodiče (ano/ne):

— pruhy (ano/ne):

Poznámky:

……

……

……

……

……

Připojené dokumenty: seznam čelních skel (viz dodatek 8).

Dodatek 6

SKLOPLASTOVÉ TABULE JINÉ NEŽ ČELNÍ SKLA

(Hlavní a vedlejší vlastnosti podle přílohy III K)

Schválení typu konstrukční části č.: …… Rozšíření č.: ……

Hlavní vlastnosti:

— Jiné sklo než čelní sklo (ano/ne)

— Čelní sklo pro traktory: ……

— Počet plastických vrstev: ……

— Tloušťka skleněné komponenty: ……

— Úprava skleněné komponenty: (ano/ne)

— Jmenovitá tloušťka tabule: ……

— Jmenovitá tloušťka plastických vrstev působících jako mezivrstvy: ……

— Druh a typ vrstev působících jako mezivrstvy: ……

— Druh a typ vnější plastické vrstvy: ……

Vedlejší vlastnosti:

— materiálu (ploché, plavené, tabulové sklo): ……

— skla (bezbarvé/zbarvené): ……

— vrstev (celkové, částečné): ……

— vodiče (ano/ne):

— pruhy (ano/ne):

Poznámky:

……

……

……

……

……

Připojené dokumenty: seznam čelních skel (viz dodatek 8).

Dodatek 7

CELKY S DVOJITÝM ZASKLENÍM

(Hlavní a vedlejší vlastnosti podle přílohy III L)

Schválení typu konstrukční části č.: ..... Rozšíření č.: .....

Hlavní vlastnosti

— Složení celků s dvojitým zasklením (symetrické/asymetrické): .....

— Jmenovitá tloušťka mezery: .....

— Způsob montáže: .....

— Druh každé tabule podle příloh III E, III G, III I, III K: .....

Připojené dokumenty

Formulář pro obě tabule u symetrického celku s dvojitým zasklením podle přílohy, podle které byly zkoušeny nebo schváleny jako typ konstrukční části.

Formulář pro každou tabuli u asymetrického celku s dvojitým zasklením podle příloh, podle kterých byly zkoušeny nebo schváleny jako typ konstrukční části.

Poznámky:

.....

.....

.....

.....

.....

Dodatek 8

OBSAH SEZNAMU ČELNÍCH SKEL [1]

Pro každé z čelních skel, které je předmětem tohoto schválení typu konstrukční části, musí být dodány alespoň tyto informace:

— Výrobce traktoru: .....

— Typ traktoru: .....

— Rozvinutá plocha (*F*): .....

— Výška segmentu (*h*): .....

— Zakřivení (*r*): .....

— Úhel montáže (*a*): .....

— Souřadnice bodu indexu sedadla (*A*, *B*, *C*) ve vztahu ke středu horního okraje čelního skla: .....

Popis parametru *F* čelního skla

Poloha čelního skla ve vztahu k bodu indexu sedadla

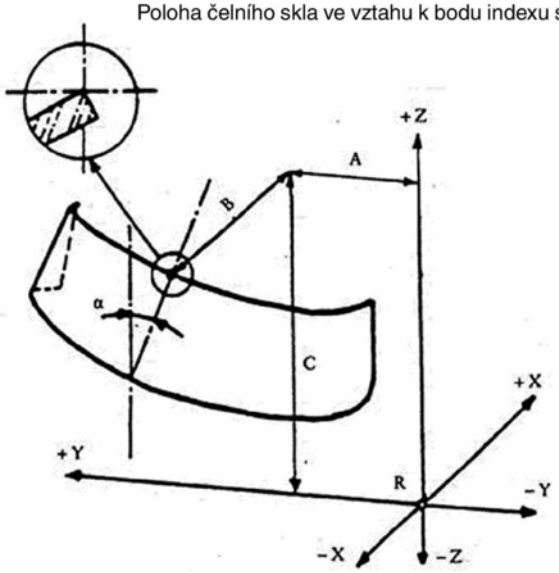

Popis parametrů *r* a *h* čelního skla

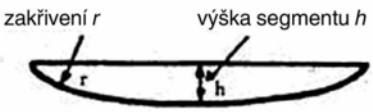

[1] Tento seznam se připojí k dodatkům 1, 2 (v případě potřeby), 3 a 5 k této příloze.

PŘÍLOHA III C

Obecné podmínky zkoušek

1. ZKOUŠKA FRAGMENTACE

1.1 Tabule skla, která se má zkoušet, nesmí být pevně upnuta, smí však být uchycena na identickou skleněnou tabuli lepicí páskou přilepenou po celém okraji.

1.2 K dosažení fragmentace se užije kladiva o hmotnosti zhruba 75 g nebo nějakého jiného zařízení dávajícího rovnocenné výsledky. Poloměr zakřivení špičky musí být (0,2 ± 0,05) mm.

1.3 V každém z předepsaných bodů nárazu se zkouší jednou.

1.4 Úlomky se prohlédnou na kontaktním fotografickém papíře, přičemž exponování začíná nejpozději 10 sekund po nárazu a končí nejdéle 3 minuty po nárazu. V úvahu se berou pouze nejtmavší čáry představující počáteční strukturu lomu. Fotografické reprodukce dosažené fragmentace laboratoř uchovává.

2. ZKOUŠKY NÁRAZEM KOULE

2.1 **Zkouška nárazem koule 227 g**

2.1.1 Zařízení:

2.1.1.1 Kalená ocelová koule o hmotnosti (227 ± 2) g o průměru přibližně 38 mm.

2.1.1.2 Zařízení pro volné upuštění koule ze stanovené výšky nebo zařízení, které uděluje kouli rychlost rovnající se rychlosti získané volným pádem. Užije-li se zařízení k vrhání koule, musí se rychlost rovnat rychlosti dosažené volným pádem s dovolenou odchylkou ± 1 %.

2.1.1.3 Nosný přípravek podle obrázku 1 sestávající ze dvou ocelových rámů s 15 mm širokými obrobenými na sebe přiléhajícími obrubami opatřenými pryžovým obložením tloušťky přibližně 3 mm, šířky 15 mm a tvrdosti 50 IRHD.

Spodní rám spočívá na ocelové skříni vysoké přibližně 150 mm. Zkoušená tabule je přidržována horním rámem, jehož hmotnost je přibližně 3 kg. Nosný rám je přivařen k ocelové desce o tloušťce okolo 12 mm spočívající na podlaze a pod tuto desku je vložena pryžová deska tloušťky přibližně 3 mm a tvrdosti 50 IRHD.

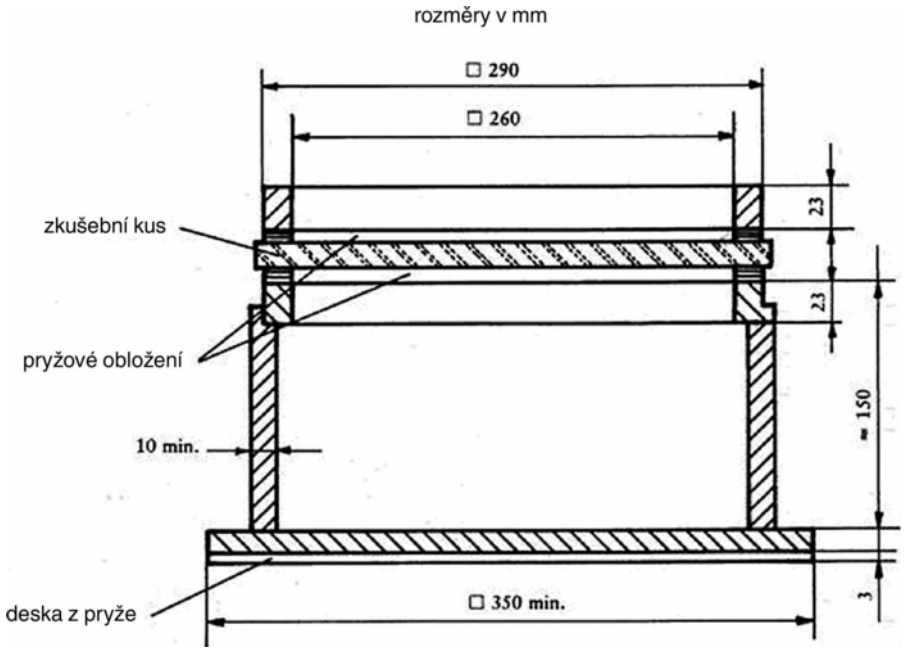

Obrázek 1 — Nosný přípravek pro zkoušky nárazem koule

2.1.2 Zkušební podmínky

— teplota: (20 ± 5) oC,

— tlak: 860 mbar až 1 060 mbar,

— relativní vlhkost: (60 ± 20) %.

2.1.3 Zkušební kus

Zkušebním kusem je plochý čtverec, jehož strany měří (300 + 10/– 0) mm.

2.1.4 Postup zkoušky

Bezprostředně před započetím zkoušky se zkušební kus vystaví stanovené teplotě po dobu nejméně čtyři hodiny.

Zkušební kus se umístí do přípravku (bod 2.1.1.3). Rovina zkušebního kusu musí být s dovolenou odchylkou 3° kolmá na směr dopadu koule.

Bod nárazu musí být ve vzdálenosti nejvýše 25 mm od geometrického středu zkušebního kusu pro výšku pádu nepřesahující 6 m a ve vzdálenosti nejvýše 50 mm od středu zkušebního kusu pro výšku pádu větší než 6 m. Koule musí narazit na tu stranu zkušebního kusu, která představuje vnější stranu tabule bezpečnostního skla po jeho namontování na vozidlo. Koule smí narazit pouze jednou.

2.2 **Zkouška nárazem koule 2 260 g**

2.2.1 Zařízení

2.2.1.1 Kalená ocelová koule s hmotností (2 260 ± 20) g o průměru přibližně 82 mm.

2.2.1.2 Zařízení pro volné upuštění koule ze stanovené výšky nebo zařízení, které uděluje kouli rychlost rovnající se rychlosti dosažené volným pádem. Užije-li se zařízení k vrhání koule, musí se rychlost rovnat rychlosti dosažené volným pádem s dovolenou odchylkou ± 1 %.

2.2.1.3 Nosný přípravek podle obrázku 1 s popisem v bodu 2.1.1.3.

2.2.2 Zkušební podmínky

— teplota: (20 ± 5) oC,

— tlak: od 860 mbar do 1 060 mbar,

— relativní vlhkost: (60 ± 20) %.

2.2.3 Zkušební kus

Zkušebním kusem je plochý čtverec, jehož strany měří (300 + 10/– 0) mm, nebo výřez nejplošší části čelního skla nebo jiné zakřivené tabule bezpečnostního skla.

Alternativně lze zkoušet celé čelní sklo nebo zakřivenou tabuli bezpečnostního skla. V takovém případě je třeba věnovat péči odpovídajícímu kontaktu mezi tabulí bezpečnostního skla a podložkou.

2.2.4 Postup zkoušky

Bezprostředně před započetím zkoušky se zkušební kus vystaví stanovené teplotě po dobu nejméně čtyři hodiny.

Zkušební kus se umístí do přípravku (bod 2.1.1.3). Rovina zkušebního kusu musí být kolmá na směr dopadu koule s dovolenou odchylkou 3°.

U skloplastů musí být zkušební kus k přípravku přitisknut vhodným zařízením.

Bod nárazu musí být ve vzdálenosti nejvýše 25 mm od geometrického středu zkušebního kusu. Koule musí narazit na tu stranu zkušebního kusu, která představuje vnější stranu tabule bezpečnostního skla po jeho namontování na vozidlo. Koule smí narazit pouze jednou.

3. ZKOUŠKA NÁRAZEM MAKETY HLAVY

3.1 **Zařízení**

3.1.1 Maketa hlavy kulového nebo polokulového tvaru zhotovená z tvrdé překližky, potažená vyměnitelnou plstí, s dřevěným příčníkem nebo bez něho. Mezi kulovou částí a příčníkem je vložen kus tvaru krku.

Rozměry jsou uvedeny v obrázku 2.

Celková hmotnost makety je (10 ± 0,2) kg.

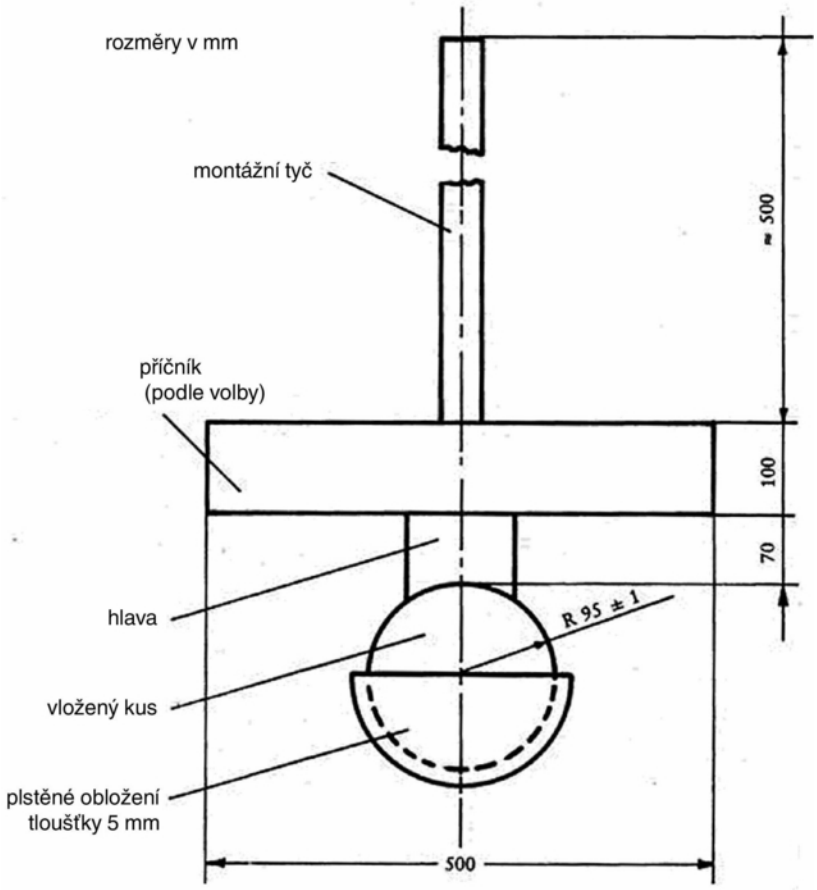

Obrázek 2 — Maketa hlavy

3.1.2 Zařízení k volnému upuštění makety hlavy ze stanovené výšky nebo zařízení, které uděluje maketě hlavy rychlost rovnající se rychlosti dosažené volným pádem.

Užije-li se zařízení k vrhání makety hlavy, musí se rychlost rovnat rychlosti dosažené volným pádem s dovolenou odchylkou ± 1 %.

3.1.3 Nosný přípravek pro zkoušení plochých zkušebních kusů podle obrázku 3. Přípravek sestává ze dvou ocelových rámů s 50 mm širokými obrobenými a k sobě přiléhajícími obrubami opatřenými pryžovým obložením tloušťky přibližně 3 mm, šířky (15 ± 1) mm a tvrdosti 70 IRHD.

Horní rám je ke spodnímu upnut nejméně osmi šrouby.

3.2 **Zkušební podmínky**

3.2.1 teplota: (20 ± 5) °C,

3.2.2 tlak: od 860 mbar do 1 060 mbar,

3.2.3 relativní vlhkost: (60 ± 20) %.

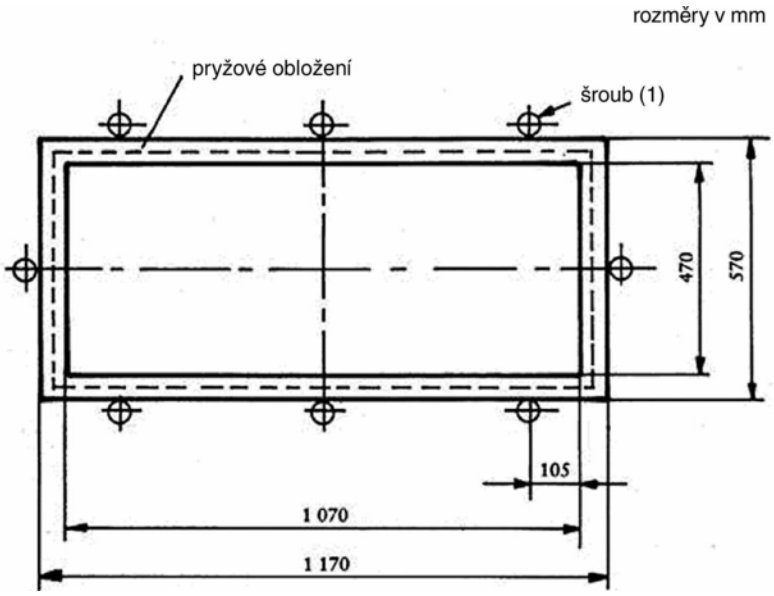

Obrázek 3 — Nosný přípravek pro zkoušku nárazem makety hlavy

([1]) Nejmenší doporučený moment pro M20 je 30 Nm.

3.3 **Postup zkoušky**

3.3.1 Zkouška s plochým zkušebním kusem

Plochý zkušební kus o délce (1 100 + 5/–2) mm a šířce (500 + 5/–2) mm se udržuje nejméně čtyři hodiny před zkouškou při konstantní teplotě (20 ± 5) °C. Zkušební kus se upevní do nosných rámů (bod 3.1.3), šrouby se utáhnou takovým momentem, aby pohyb zkušebního kusu při zkoušce nebyl větší než 2 mm. Rovina zkušebního kusu musí být prakticky kolmá ke směru dopadu makety. Maketa musí narazit na zkušební kus ve vzdálenosti nejvýše 40 mm od jeho geometrického středu, a to na tu stranu zkušebního kusu, která představuje vnitřní povrch tabule bezpečnostního skla, když je namontována na vozidlo, a smí narazit pouze jednou.

Nárazový povrch plstěného obložení se musí po 12 zkouškách vyměnit.

3.3.2 Zkoušky úplného čelního skla (pouze pro výšku pádu nepřesahující 1,5 m)

Čelní sklo se umístí volně na podpěru s vloženým pruhem pryže tvrdosti 70 IRHD a tloušťky přibližně 3 mm, přičemž šířka stykové plochy po celém obvodu je přibližně 15 mm. Podpěra sestává z tuhého kusu, který odpovídá tvaru čelního skla tak, aby maketa hlavy udeřila na vnitřní povrch. Kde je to nutné, přitiskne se čelní sklo k podpěře vhodným zařízením. Podpěra spočívá na tuhém podstavci, pod nímž je pryžová vložka o tvrdosti 70 IRHD a tloušťce přibližně 3 mm.

Povrch čelního skla musí být prakticky kolmý ke směru pádu makety hlavy.

Maketa hlavy musí narazit na čelní sklo v místě vzdáleném nejvýše 40 mm od jeho geometrického středu na té straně, která představuje vnitřní stranu tabule bezpečnostního skla, když je montována na vozidlo, a smí narazit pouze jednou.

Nárazový povrch plstěného obložení se musí vyměnit po 12 zkouškách.

4. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI ODĚRU

4.1 **Zařízení:**

4.1.1 Přístroj pro odírání ([1]) je schematicky naznačen na obrázku 4 a sestává z:

— vodorovné otáčivé desky se středním upnutím, která se otáčí proti smyslu otáčení hodinových ručiček otáčkami 65 až 75 otáčkami za minutu, a

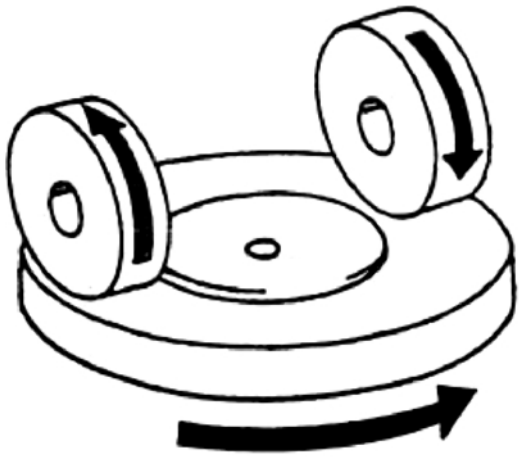

Obrázek 4 — Nákres principu přístroje pro odírání

— dvou zatížených paralelních ramen, z nichž každé nese zvláštní odírací kotouč volně se točící na vodorovném hřídeli s kuličkovými ložisky; každý kotouč spočívá na zkušebním vzorku tlakem vyvozovaným hmotností 500 g.

Otočná deska přístroje pro odírání se musí otáčet pravidelně, přibližně v jedné rovině (odchylka od této roviny nesmí být větší než ± 0,05 mm na vzdálenost 1,6 mm od obvodu otočné desky). Kotouče musí být namontovány takovým způsobem, aby se ve styku s rotujícím zkušebním kusem točily v opačných smyslech tak, že při každém otočení zkušebního kusu vykonají dvakrát stlačující a odírací akci podél zakřivených čar na prstencové ploše o velikosti cca 30 cm^2.

4.1.2 Odírací kotouče ([2]), každý o průměru 45 mm až 50 mm a tloušťce 12,5 mm, jsou tvořeny zvláštním jemně prosátým abrazivem zapuštěným do středně tvrdé pryže. Kotouče musí mít tvrdost (72 ± 5) IRHD, měřeno ve čtyřech rovnoměrně rozložených bodech na střednici odírajícího povrchu, přičemž tlak působí svisle podél průměru kotouče; údaje se zjišťují 10 sekund po plném působení tlaku.

Odírací kotouče musí být připraveny k užití při velmi pomalém otáčení ve styku s tabulí plochého skla, aby se zajistilo, že jejich povrch je úplně rovný.

4.1.3 Světelný zdroj tvoří žárovka s vláknem ležícím v rovnoběžnostěnu o rozměrech (1,5 × 1,5 × 3) mm. Napětí na vlákně musí být takové, aby jeho barevná teplota byla (2 856 ± 50) K. Toto napětí musí být stabilizováno s dovolenou odchylkou ±1/1 000. Přístroj užitý k ověření napětí musí mít příslušnou přesnost.

4.1.4 Optický systém, který má čočku s ohniskovou vzdáleností *f* alespoň 500 mm korigovanou pro chromatické aberace. Plné otevření čočky nesmí být větší než *f*/20. Vzdálenost mezi čočkou a světelným zdrojem musí být seřízena tak, aby se dosáhlo svazku v podstatě rovnoběžných paprsků světla. K omezení průměru svazku světelných paprsků na (7 ± 1) mm se vkládá clona. Tato clona se umístí ve vzdálenosti (100 ± 50) mm od čočky na straně odlehlé od zdroje světla.

([1]) Vhodný přístroj pro odírání dodává Teledyne Taber USA.
([2]) Vhodné odírací kotouče může dodat Teledyne Taber (USA).

4.1.5 Zařízení pro měření rozptýleného světla (viz obrázek 5), které se skládá z fotoelektrického článku s integrující koulí o průměru 200 mm až 250 mm. Koule musí být opatřena otvory pro vstup a výstup světla. Vstupní otvor musí být kruhový a musí mít průměr alespoň dvojnásobku průměru svazku paprsků světla. Výstupní otvor koule musí být opatřen buď světelnou zádrží, nebo etalonem odrazivosti, podle postupu popsaného v bodu 4.4.3 níže. Světelná zádrž musí absorbovat veškeré světlo, není-li do svazku světelných paprsků vložen žádný zkušební kus.

Osa svazku světelných paprsků musí procházet středem otvorů pro vstup a výstup. Průměr *b* výstupního otvoru světla musí být roven $2a \cdot \text{tg } 4^{o}$, kde *a* je průměr koule.

Fotoelektrický článek se montuje takovým způsobem, aby nemohl být zasažen světlem přicházejícím přímo od vstupního otvoru nebo od etalonu odrazivosti.

Povrchy vnitřku integrující koule a etalonu odrazivosti musí mít v podstatě stejnou odrazivost a musí být matné a neselektivní. Výstup fotoelektrického článku musí být lineární s přesností ± 2 % v rozsahu užitých intenzit světla.

Konstrukce přístroje musí být taková, aby nedošlo k vychýlení ručičky galvanometru, když je koule temná. Celý přístroj musí být v pravidelných intervalech ověřován etalony definovaného rozptylu světla. Jestliže se měření rozptylu světla provádí užitím jiných přístrojů nebo metod, než jaké jsou popsány výše, musí být výsledky korigovány tak, aby byly uvedeny do souladu s výsledky získanými výše popsaným přístrojem.

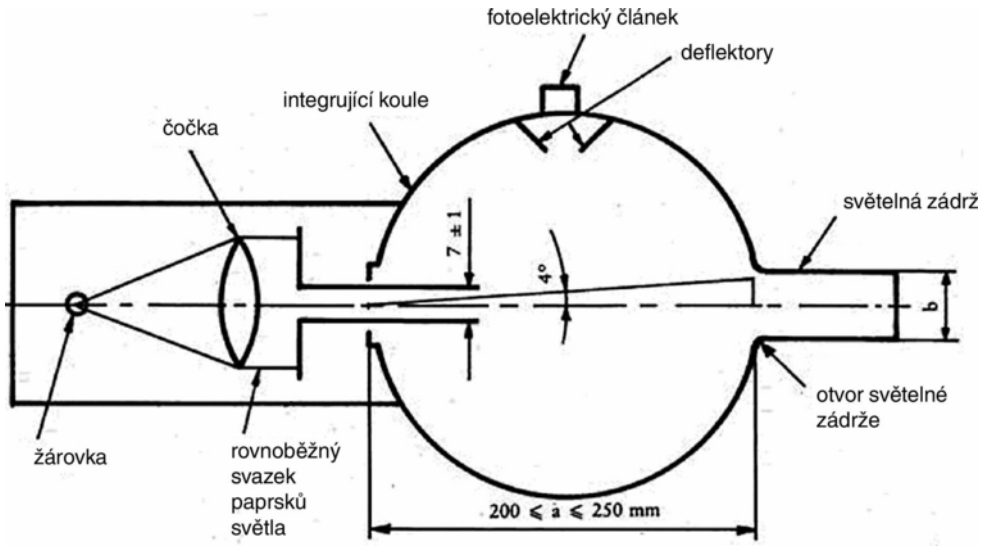

Obrázek 5 — Zařízení k měření rozptýleného světla

4.2 **Zkušební podmínky**

4.2.1 teplota: (20 ± 5) °C,

4.2.2 tlak: od 860 mbar do 1 060 mbar,

4.2.3 relativní vlhkost: (60 ± 20) %.

4.3 **Zkušební kusy**

Zkušebními kusy jsou ploché čtverce, jejichž strany měří 100 mm, mají oba povrchy v podstatě rovinné a rovnoběžné a v případě potřeby mají uprostřed vyvrtaný upevňovací otvor průměru (6,4 + 0,2/– 0) mm.

4.4 **Postup zkoušky**

Zkouška odolnosti proti oděru se provádí na tom povrchu zkušebního kusu, který reprezentuje vnější stranu tabule vrstveného skla při jeho namontování na vozidlo, a v případě skla s plastickým povlakem i na vnitřní straně.

4.4.1 Bezprostředně před odíráním a po něm se zkušební kusy očistí takto:

a) lněnou tkaninou pod čistou tekoucí vodou;

b) opláchnutím destilovanou nebo demineralizovanou vodou;

c) osušením proudem kyslíku nebo dusíku;

d) odstraněním případných stop vody jemným otřením vlhkým lněným hadříkem.

Jakékoli užití ultrazvuku je nutno vyloučit. Po očištění mohou být zkušební kusy uchopeny pouze za okraje a musí být uloženy tak, aby se zabránilo poškození nebo znečištění jejich povrchů.

4.4.2 Zkušební kusy se stabilizují minimálně 48 hodin při (20 ± 5) °C a (60 ± 20) % relativní vlhkosti.

4.4.3 Zkušební kus se umístí bezprostředně ke vstupnímu otvoru integrující koule. Úhel mezi kolmicí k povrchu zkušebního kusu a osou svazku světelných paprsků nesmí přesahovat 8°.

Potom se provedou čtyři měření a údaje se zapíší do následující tabulky:

Údaj/měření	Se zkušebním kusem	Se světelnou zádrží	S etalonem odrazivosti	Představovaná veličina
T_1	ne	ne	ano	dopadající světlo
T_2	ano	ne	ano	veškeré světlo propouštěné zkušebním kusem
T_3	ne	ano	ne	světlo rozptýlené přístrojem
T_4	ano	ano	ne	světlo rozptýlené přístrojem a zkušebním kusem

Měření T_1, T_2, T_3, T_4 se opakují s jinými stanovenými polohami zkušebního kusu, aby se zjistila jeho stejnorodost.

Vypočte se součinitel celkové propustnosti $T_t = T_2/T_1$

Vypočte se součinitel propustnosti pro rozptýlené světlo T_d podle vzorce:

$$T_d = (T_4 - T_3(T_2/T_1))/T_1$$

Vypočte se procento snížení průhlednosti vlivem rozptylu světla takto:

$$(T_d/T_t) \times 100\ \%$$

Změří se počáteční snížení průhlednosti u zkušebního kusu nejméně ve čtyřech bodech rovnoměrně rozložených v neodírané oblasti podle výše uvedeného vzorce. U každého zkušebního kusu se stanoví průměr z výsledků. Namísto čtyř měření lze průměrnou hodnotu získat rovnoměrným otáčením kusu třemi otáčkami za sekundu nebo většími.

Pro každou tabuli bezpečnostního skla se při tomtéž zatížení zkouší třikrát. Snížení průhlednosti se užije jako měřítko oděru spodní vrstvy povrchu po vykonání zkoušky odolnosti zkušebního kusu proti oděru.

Podle výše uvedeného vzorce se nejméně ve čtyřech bodech rovnoměrně rozložených v odřeném úseku změří rozptýlené světlo. U každého zkušebního kusu se stanoví průměr z výsledků. Místo čtyřmi měřeními lze průměrnou hodnotu získat rovnoměrným otáčením kusu třemi otáčkami za sekundu nebo většími.

4.5 Odolnost proti oděru se musí zkoušet pouze podle uvážení zkušební laboratoře s přihlédnutím k informacím, které má již k dispozici. S výjimkou materiálů z plastového skla nevyžadují například změny v mezivrstvách nebo v tloušťce materiálu obvykle další zkoušky.

4.6 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

5. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI VYSOKÉ TEPLOTĚ

5.1 **Postup zkoušky**

Tři zkušební čtvercové vzorky o velikosti alespoň (300 × 300) mm odebrané laboratoří ze tří čelních skel nebo popřípadně tří tabulí skel jiných než čelní sklo, jejichž jeden z rozměrů odpovídá hornímu okraji tabule, se ohřejí na 100 °C.

Tato teplota se udržuje po dobu 2 hodin a pak se nechá zkušební vzorek nebo vzorky vychladnout na teplotu místnosti. Jestliže tabule bezpečnostního skla má oba vnější povrchy z neorganického materiálu, mohou být zkoušky vykonány ponořením zkušebního vzorku na stanovenou dobu svisle do vroucí vody, přičemž se dbá na to, aby se vyloučil nežádoucí tepelný šok. Jestliže jsou vzorky vyříznuty z čelních skel, musí být jeden okraj takového zkušebního vzorku částí okraje čelního skla.

5.2 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností:**

	Bezbarvá	*Zbarvená*
Zbarvení mezivrstvy:	1	2

Jiné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

5.3 Vyhodnocení výsledků

5.3.1 Výsledek zkoušky odolnosti proti vysoké teplotě se považuje za kladný, jestliže se nevytvoří bubliny nebo jiné vady dále než 15 mm od neodříznutého okraje nebo 25 mm od odříznutého okraje zkušebního kusu nebo vzorku, nebo dále než 10 mm od jakékoli trhliny, která může vzniknout v průběhu zkoušky.

5.3.2 Sada zkušebních kusů nebo vzorků předložených ke schválení typu konstrukční části se považuje z hlediska zkoušky odolnosti proti vysoké teplotě za vyhovující, jestliže je splněna některá z následujících podmínek:

5.3.2.1 všechny zkoušky dávají vyhovující výsledek;

5.3.2.2 jedna zkouška dává nevyhovující výsledek, další série zkoušek na nové sadě zkušebních kusů nebo vzorků dává vyhovující výsledky.

6. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI ZÁŘENÍ

6.1 **Postup zkoušky**

6.1.1 Přístrojové vybavení

6.1.1.1 Zdroj záření skládající se ze středotlaké rtuťové výbojky s trubicovou křemíkovou baňkou bezozonového typu. Osa baňky musí být ve svislé poloze. Jmenovité hodnoty výbojky musí být: délka 360 mm, průměr 9,5 mm, délka oblouku (300 ± 4) mm, příkon (750 ± 50) W.

Může být užit jakýkoli jiný zdroj záření, který dává tentýž účinek jako výše specifikovaná výbojka. K ověření, že účinky jiného zdroje jsou tytéž, se provede srovnávací měření množství emitované energie v rozmezí vlnových délek od 300 nm do 450 nm, přičemž ostatní vlnové délky se odstraní vhodnými filtry. Alternativní zdroj se pak užívá s těmito filtry.

U tabule bezpečnostního skla, pro kterou není uspokojivá korelace mezi zkouškou a podmínkami užívání, bude nutno upravit zkušební podmínky.

6.1.1.2 Napájecí transformátor a kondenzátor způsobilý dodávat výbojce (bod 6.1.1.1) špičkové zapalovací napětí minimálně 1 100 V a provozní napětí (500 ± 50) V.

6.1.1.3 Zařízení pro uchycení a otáčení zkušebních vzorků rychlostí 1 až 5 otáček/min kolem centrálně umístěného zdroje záření za účelem zajištění rovnoměrné expozice.

6.1.2 Zkušební vzorky

6.1.2.1 Rozměr zkušebních vzorků musí být (76 × 300) mm.

6.1.2.2 Zkušební vzorky musí být odříznuty laboratoří z horní části tabulí takovým způsobem, že:

— u tabulí skla jiných než čelní skla se horní okraj zkušebního vzorku shoduje s horním okrajem tabule,

— u čelních skel se horní okraj zkušebního vzorku shoduje s horním okrajem zóny, v níž se kontroluje a zjišťuje propustnost světla podle bodu 9.1.2.2 této přílohy.

6.1.3 Postup zkoušky

Před ozářením se zkontroluje u tří zkušebních vzorků normální propustnost světla stanovená podle bodu 9.1.1 až 9.1.2 v této příloze. Část každého zkušebního vzorku se chrání před zářením, potom se zkušební vzorek umístí do zkušebního přístroje v podélném směru 230 mm od osy výbojky a rovnoběžně s ní. Teplota zkušebních vzorků se udržuje v průběhu zkoušky na (45 ± 5) °C. Strana každého zkušebního vzorku, která by při montáži na traktor tvořila vnější stranu zasklení, musí být obrácena k výbojce. Pro typ výbojky specifikovaný v bodu 6.1.1.1 musí být doba expozice 100 hodin.

Po ozáření se změří opět normální propustnost světla v exponované oblasti každého zkušebního vzorku.

6.1.4 Každý zkušební kus nebo vzorek (celkový počet tři kusy) je výše popsaným postupem vystaven na každý bod zkušebního kusu nebo vzorku záření tak, že záření má na užitou mezivrstvu týž účinek, jaký by mělo sluneční záření 1 400 W/m^2 po dobu 100 hodin.

6.2 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

	Bezbarvé	*Zbarvené*
Zbarvení skla	2	1
Zbarvení mezivrstvy	1	2

Jiné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

6.3 **Vyhodnocení výsledků**

6.3.1 Výsledek zkoušky odolnosti proti záření se považuje za kladný, jestliže jsou splněny tyto podmínky:

6.3.1.1 Celková propustnost světla měřená podle bodu 9.1.1 až 9.1.2 této přílohy neklesne pod 95 % původní hodnoty před ozářením a v žádném případě neklesne pod:

6.3.1.1.1 70 % u tabulí skla jiných než čelní skla, u nichž se vyžaduje splnění požadavků z hlediska řidičova pole výhledu ve všech směrech;

6.3.1.1.2 75 % u čelních skel v zóně, v níž se kontroluje normální propustnost světla, jak je stanoveno v bodu 9.1.2.2 níže.

6.3.1.2 Zkušební kus nebo vzorek smí však při pozorování proti bílému pozadí po ozáření vykazovat slabé zabarvení, nesmí však být zřejmá žádná jiná závada.

6.3.2 Sada zkušebních kusů nebo vzorků předložených ke schválení typu se považuje za uspokojivou z hlediska odolnosti proti záření, jestliže je splněna některá z následujících podmínek:

6.3.2.1 všechny zkoušky dávají vyhovující výsledek nebo

6.3.2.2 jedna zkouška dává nevyhovující výsledek, další série zkoušek na nové sadě zkušebních vzorků dává vyhovující výsledky.

7. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI VLHKOSTI

7.1 **Postup zkoušky**

Tři vzorky nebo zkušební kusy o rozměrech alespoň 300 mm × 300 mm se udržují ve svislé poloze po dva týdny v uzavřeném kontejneru, v němž se udržuje teplota (50 ± 2) °C a relativní vlhkost (95 ± 4) % ([1]).

Zkušební vzorky musí být připraveny takovým způsobem, že:

— jeden okraj každého zkušebního vzorku musí být částí původního okraje tabule,

— má-li se zkoušet více zkušebních vzorků současně, musí se mezi nimi zajistit dostatečný volný prostor.

Musí se učinit opatření zabraňující tomu, aby kondenzát ze stěn nebo stropu zkušební komory dopadal na zkušební vzorky.

7.2 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

	Bezbarvá	*Zbarvená*
Zbarvení mezivrstvy	1	2

Jiné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

7.3 **Vyhodnocení výsledků**

7.3.1 Bezpečnostní sklo se považuje za vyhovující z hlediska odolnosti proti vlhkosti, jestliže není po pobytu v trvání 2 hodin v okolní atmosféře u normálních neupravených vrstvených skel a 48 hodin v okolní atmosféře u sklo-plastů a tabulí skel s plastickým povlakem pozorována význačná změna dále než 10 mm od neřezaných okrajů a dále než 15 mm od řezaných okrajů.

7.3.2 Sada zkušebních kusů nebo vzorků předložených ke schválení typu se považuje za vyhovující z hlediska odolnosti proti vlhkosti, je-li splněna některá z následujících podmínek:

7.3.2.1 všechny zkoušky dávají vyhovující výsledek nebo

7.3.2.2 jedna zkouška dává nevyhovující výsledek, další série zkoušek na nové sadě zkušebních vzorků dává vyhovující výsledky.

8. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI ZMĚNÁM TEPLOTY

8.1 **Postup zkoušky**

Dva zkušební kusy o rozměrech (300 × 300) mm se umístí v uzavřené komoře na dobu 6 hodin při teplotě (– 40 ± 5) °C, pak se umístí v okolním vzduchu o teplotě (23 ± 2) °C na dobu 1 hodiny nebo do dosažení stabilní teploty. Pak se umístí do proudu vzduchu horkého (72 ± 2) °C na dobu 3 hodin. Zkušební kusy se pak opět umístí do okolního vzduchu o teplotě (23 ± 2) °C, ochladí se na tuto teplotu a potom se prohlédnou.

8.2 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

	Bezbarvé	*Zbarvené*
Zbarvení mezivrstvy nebo povlaku	1	2

Jiné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

8.3 **Vyhodnocení výsledků**

Výsledek zkoušky odolnosti proti změnám teploty se pokládá za kladný, jestliže zkušební kusy nevykazují praskliny, zakalení (opacitu), odlupování vrstev nebo jiné zjevné zhoršení.

([1]) Tyto zkušební podmínky nedovolují jakoukoli kondenzaci na zkušebních kusech.

9. ZKOUŠKY OPTICKÝCH VLASTNOSTÍ

9.1 **Zkouška propustnosti světla**

9.1.1 Přístrojové vybavení

9.1.1.1 Světelný zdroj tvoří žárovka s vláknem ležícím v rovnoběžnostěnu měřícím (1,5 × 1,5 × 3) mm. Napětí na vlákně musí být takové, aby jeho barevná teplota byla (2 856 ± 50) K. Toto napětí musí být stabilizováno v mezích ± 1/1 000. Přístroj užitý k ověření napětí musí mít odpovídající přesnost.

9.1.1.2 Optický systém sestávající z čočky s ohniskovou vzdáleností alespoň 500 mm korigovanou pro chromatické aberace. Plné otevření čočky nesmí být větší než f/20. Vzdálenost mezi čočkou a světelným zdrojem musí být seřízena tak, aby se dosáhlo svazku v podstatě rovnoběžných paprsků světla.

K omezení průměru svazku světelných paprsků na (7 ± 1) mm se vkládá clona. Tato clona se umístí ve vzdálenosti (100 ± 50) mm od čočky na straně odlehlé od zdroje světla. Měření se provádí v bodě, který leží ve středu svazku světelných paprsků.

9.1.1.3 Měřicí zařízení

Přijímač musí mít relativní spektrální citlivost v podstatě shodnou s relativní spektrální světelnou účinností CIE (Commission internationale de l'éclairage) [1] pro fotopické vidění. Citlivý povrch přijímače musí být pokryt rozptylujícím médiem a musí mít průřez rovný alespoň dvojnásobku průřezu rovnoběžného svazku paprsků světla emitovaného optickým systémem. Užije-li se integrující koule, musí mít otvor koule plochu příčného řezu alespoň dvojnásobnou, než je průřez rovnoběžné části paprsků. Linearita přijímače a příslušného měřicího přístroje musí být lepší než 2 % účinné části stupnice. Přijímač musí být umístěn na ose svazku světelných paprsků.

9.1.2 Postup zkoušky

Přístroj ukazující odezvu přijímače se seřídí tak, že ukazuje 100 dílků, jestliže do cesty světelných paprsků není vložena tabule bezpečnostního skla. Jestliže světlo na přijímač nedopadá, musí přístroj ukazovat nulu.

Tabule bezpečnostního skla se umístí ve vzdálenosti od přijímače rovnající se přibližně pětinásobku průměru přijímače. Tabule bezpečnostního skla se vloží mezi clonu a přijímač a její sklon se seřídí takovým způsobem, že úhel dopadu svazku světelných paprsků je roven (0 ± 5)°. Součinitel normální propustnosti světla se měří na tabuli bezpečnostního skla a pro každý měřený bod se odečte počet dílků *n* indikovaný na indikačním přístroji. Normální propustnost τ_r je rovna n/100.

9.1.2.1 U čelních skel se mohou užít alternativní metody užívající buď zkušební kus odříznutý z nejplošší části čelního skla, nebo zvlášť připravený plochý čtverec mající charakteristiky materiálu a tloušťku jako u skutečného čelního skla, přičemž se měří kolmo k tabuli skla.

9.1.2.2 Zkouší se v zóně I podle bodu 9.2.5.2 této přílohy.

9.1.2.3 U traktorů, u kterých není možné stanovit zónu I podle bodu 9.2.5.2, se zkouší v zóně I' podle bodu 9.2.5.3 této přílohy.

9.1.3 Indexy obtížnosti vedlejších vlastností

	Bezbarvé	*Zbarvené*
Zbarvení skla	1	2
Zbarvení mezivrstvy	1	2
(u vrstvených čelních skel)		
	Vloženy	*Nevloženy*
Zbarvené nebo ztemňující pruhy	1	2

Jiné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

[1] Mezinárodní komise pro osvětlení (Commission internationale de l'éclairage).

9.1.4 Vyhodnocení výsledků

9.1.4.1 Normální propustnost světla měřená podle bodu 9.1.2 nesmí u čelních skel být nižší než 75 % a u tabulí skla jiných než čelní skla nesmí být nižší než 70 %.

9.1.4.2 U skel namontovaných v místech, která nejsou podstatná pro pole výhledu řidiče (např. zasklená střecha), smí být normální součinitel propustnosti světla nižší než 70 %. Tabule skla, jejichž normální součinitel propustnosti světla je nižší než 70 %, musí být označeny příslušnou doplňující značkou.

9.2 **Zkouška optického zkreslení**

9.2.1 Rozsah platnosti

Specifikovaná metoda je projekční metoda k vyhodnocování optického zkreslení tabule bezpečnostního skla.

9.2.1.1 Definice

9.2.1.1.1 Optická odchylka: úhel mezi skutečným a zdánlivým směrem bodu pozorovaného skrz tabuli bezpečnostního skla, přičemž velikost úhlu je funkcí úhlu dopadu záměrné přímky, tloušťky a sklonu tabule skla a poloměru zakřivení v bodě dopadu.

9.2.1.1.2 Optické zkreslení ve směru MM': algebraický rozdíl úhlové odchylky Δ_α měřené mezi dvěma body M a M' na povrchu tabule bezpečnostního skla; vzdálenost mezi oběma body je taková, že jejich průměty na rovině kolmé ke směru pozorování mají od sebe danou vzdálenost Δ_x (viz obrázek 6).

Odchylka proti smyslu otáčení hodinových ručiček se považuje za kladnou a ve smyslu otáčení ručiček za zápornou.

9.2.1.1.3 Optické zkreslení v bodě M: maximální optické zkreslení pro všechny směry MM' od bodu M.

9.2.1.2 Přístrojové vybavení

Metoda se zakládá na promítnutí vhodného rastru zkoušenou tabulí bezpečnostního skla na promítací plochu. Změna tvaru promítnutého obrazu při vložení tabule bezpečnostního skla do dráhy světla je měřítkem zkreslení. Přístroj musí obsahovat tyto následující položky uspořádané podle obrázku 9.

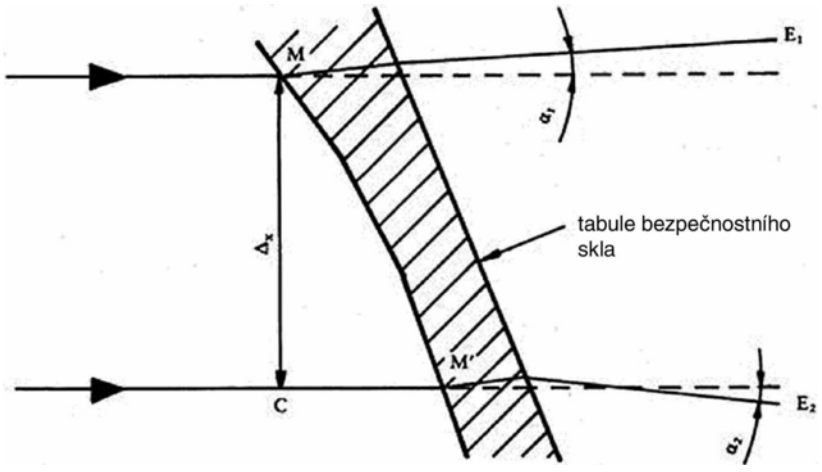

Obrázek 6 — Schematické znázornění optického zkreslení

Poznámky: $\Delta_\alpha = \alpha_1 - \alpha_2$, tj. optické zkreslení ve směru MM'.

$\Delta_x = MC$ tj. vzdálenost mezi dvěma přímkami rovnoběžnými se směrem pozorování a procházejícími body M a M'.

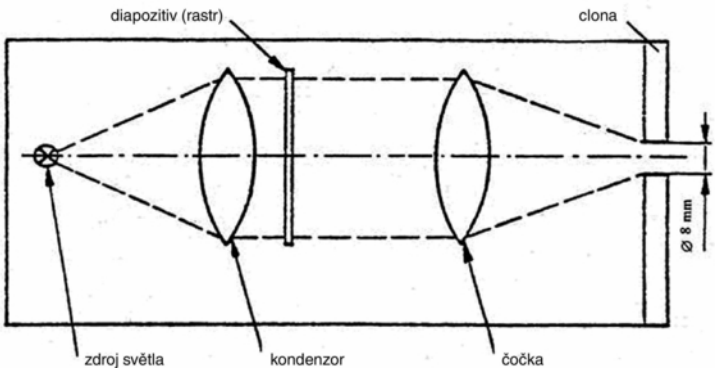

Obrázek 7 — Optické uspořádání promítacího zařízení

9.2.1.2.1 Promítací zařízení dobré kvality s bodovým zdrojem světla vysoké intenzity mající například tyto vlastnosti:

— ohniskovou vzdálenost alespoň 90 mm,

— aperturu přibližně 1/2,5,

— 150 W křemíkovou halogenovou žárovku (je-li užita bez filtru),

— 250 W křemíkovou halogenovou žárovku (je-li užita se zeleným filtrem).

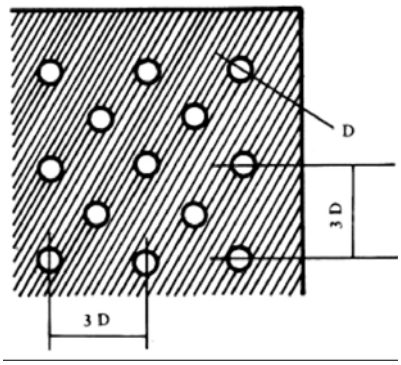

Obrázek 8 — Zvětšená část diapozitivu

Promítací zařízení je schematicky znázorněno na obrázku 7. Clona Φ 8 mm je umístěna přibližně 10 mm od přední čočky.

9.2.1.2.2 Diapozitivy (rastry) vytvořené například sítí světlých kroužků na tmavém pozadí (viz obrázek 8). Diapozitivy musí být dostatečně vysoké kvality a kontrastní, aby umožnily měřit s chybou menší než 5 %. Není-li vložena zkoumaná tabule bezpečnostního skla, musí být rozměry kroužků takové, že když jsou promítnuty, vytvářejí na promítací ploše síť kroužků o průměru $((R_1 + R_2)/R_1)\Delta_x$, kde Δ_x = 4 mm (viz obrázky 6 a 9).

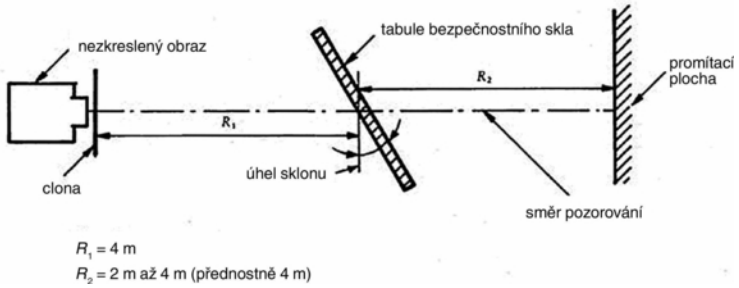

Obrázek 9 — Uspořádání přístroje pro zkoušku optického zkreslení

9.2.1.2.3 Držák skla, pokud možno takový, aby umožňoval svislé a vodorovné snímání i otáčení tabule bezpečnostního skla.

9.2.1.2.4 Kontrolní šablona k měření změn v rozměrech, kde je žádoucí rychlé hodnocení. Vhodné provedení je znázorněno na obrázku 10.

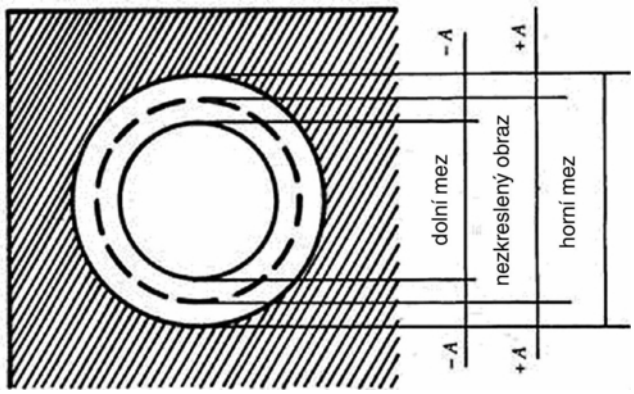

Obrázek 10 — Provedení vhodné kontrolní šablony

9.2.1.3 Postup zkoušky

9.2.1.3.1 Obecně

Tabule bezpečnostního skla se namontuje do držáku (bod 9.2.1.2.3) ve stanoveném úhlu sklonu. Zkušební obraz se promítne vyšetřovanou plochou. Tabule bezpečnostního skla se natáčí nebo pohybuje buď vodorovně, nebo svisle za účelem vyšetření celé specifikované plochy.

9.2.1.3.2 Hodnocení s užitím kontrolní šablony

Jestliže postačí rychlé hodnocení s možnou chybou až 20 %, vypočte se hodnota A (viz obrázek 10) z mezní hodnoty $\Delta\alpha_L$ pro změnu v odchylce a z hodnoty R_2 pro vzdálenost od tabule bezpečnostního skla k promítací ploše:

$$A = 0{,}145\ \Delta\alpha_L \cdot R_2$$

Vztah mezi změnou průměru promítnutého obrazu Δd změnou úhlové odchylky $\Delta\alpha$ je dán rovnicí:

$$\Delta d = 0{,}29\ \Delta\alpha \cdot R_2$$

kde:

Δd je v mm,

A je v mm,

$\Delta\alpha_L$ je v obloukových minutách,

$\Delta\alpha$ je v obloukových minutách, a

R_2 je v metrech.

9.2.1.3.3 Měření fotoelektrickým zařízením

Jestliže se vyžaduje přesné měření s možnou chybou menší než 10 % mezní hodnoty, měří se Δd na projekční ose, přičemž hodnota šířky světelné stopy se zjišťuje v místě, kde je jas 0,5násobkem maximální hodnoty jasu.

9.2.1.4 Vyjádření výsledků

Optické zkreslení tabulí bezpečnostního skla se vyhodnotí změřením Δd v každém bodě povrchu a ve všech směrech za účelem nalezení Δd max.

9.2.1.5 Alternativní metoda

Navíc se jako alternativa k promítacím technikám připouští strioskopická technika, za předpokladu dodržení přesnosti měření uvedených v bodech 9.2.1.3.2 a 9.2.1.3.3.

9.2.1.6 Vzdálenost Δx musí být 4 mm.

9.2.1.7 Čelní sklo musí být namontováno s týmž úhlem sklonu, jako je na traktoru.

9.2.1.8 Osa projekce ve vodorovné rovině musí být přibližně kolmá ke stopě čelního skla v této rovině.

9.2.2 Měří se v zóně I podle bodu 9.2.5.2 této přílohy.

9.2.2.1 U traktorů, u kterých není možno stanovit zónu I podle bodu 9.2.5.2 této přílohy, se zkouší v zóně I' podle bodu 9.2.5.3 této přílohy.

9.2.2.2 Typ traktoru

Je-li čelní sklo určeno k montáži na typ traktoru, který má odlišné pole výhledu než má typ traktoru, pro který již bylo schváleno, zkoušky se opakují.

9.2.3 Indexy obtížnosti vedlejších vlastností

9.2.3.1 Druh materiálu

Leštěné zrcadlové sklo	*Plavené sklo*	*Tabulové sklo*
1	1	2

9.2.3.2 Jiné vedlejší vlastnosti

Jiné vedlejší vlastností se neuvažují.

9.2.4 Počet vzorků

Ke zkoušce se předloží čtyři vzorky.

9.2.5 Definice pole výhledu čelních skel traktorů

9.2.5.1 Pole výhledu je definováno na podkladě:

9.2.5.1.1. očního bodu jak je stanoveno v bodu 1.2 přílohy Ive směrnici 2008/2/ES. Tento bod je dále označen jako bod O;

9.2.5.1.2 přímky OQ, která je vodorovnou přímkou procházející očním bodem O a je kolmá na podélnou střední rovinu traktoru;

9.2.5.2 Zóna I je zóna čelního skla ohraničená průsečnicemi čelního skla se čtyřmi následujícími rovinami:

P_1 — svislou rovinou procházející bodem O a svírající s podélnou střední rovinou vozidla směrem vlevo úhel 15°;

P_2 — svislou rovinou symetrickou k P_1 podle podélné střední roviny vozidla.

Pokud to není možné (např. střední podélná rovina souměrnosti vozidla neexistuje), vezme se jako P_2 rovina souměrná k P_1 podle podélné roviny vozidla procházející vztažným bodem;

P_3 — rovinou procházející přímkou OQ a svírající směrem nahoru s vodorovnou rovinou úhel 10°;

P_4 — rovinou procházející přímkou OQ a svírající směrem dolů s vodorovnou rovinou úhel 8°.

9.2.5.3 U traktorů, u kterých není možno stanovit zónu I definovanou v bodu 9.2.5.2 této přílohy, se zkouší v zóně I' sestávající z celé plochy čelního skla.

9.2.6 Vyhodnocení výsledků

Typ čelního skla se pokládá za vyhovující z hlediska optického zkreslení, jestliže u čtyř vzorků předložených ke zkoušení nepřekročí optická zkreslení v žádné ze zón I nebo I' maximální hodnotu 2 obloukových minut.

9.2.6.1 Neprovádějí se žádná měření v obvodovém pásmu širokém 100 mm.

9.2.6.2 U dělených čelních skel se neprovádějí žádná měření v pruhu širokém 35 mm od okraje tabule, který může přiléhat k dělicímu sloupku okna.

9.3 **Zkouška oddělování sekundárního obrazu**

9.3.1 Rozsah užití

Jsou přípustné dva zkušební postupy:

— terčová zkouška, a

— zkouška kolimačním dalekohledem.

Těchto zkoušek lze užít k schválení typu konstrukční části, kontrole jakosti nebo k hodnocení výroby.

9.3.1.1 Terčová zkouška

9.3.1.1.1 Přístrojové vybavení

Tato zkouška spočívá v pozorování osvětleného terče tabulí bezpečnostního skla. Terč může být umístěn tak, že se zkouška omezí na výsledek zkoušky „vyhovuje – nevyhovuje".

Terč musí mít přednostně jedno ze dvou následujících provedení:

a) terč s osvětleným prstencem, jehož vnější průměr D svírá v bodě vzdáleném x metrů úhel η obloukových minut (obrázek 11a) nebo

b) terč s osvětleným prstencem a středovým otvorem, u něhož rozteč D mezi okrajem středového otvoru a vnitřní kružnicí prstence svírá v bodě vzdáleném x metrů úhel η obloukových minut (obrázek 11b),

přičemž platí:

η je mezní hodnota oddělování sekundárního obrazu,

x je vzdálenost od tabule bezpečnostního skla k terči (minimálně 7 m),

D je dáno vzorcem:

$$D = x \cdot \tan \eta$$

Osvětlený terč je částí světelné skříňky s rozměry přibližně (300 × 300 × 150) mm, jejíž přední část je nejvhodněji zhotovena ze skla zakrytého neprůsvitným černým papírem nebo natřeného matným černým nátěrem. Skříňka je osvětlena vhodným zdrojem světla. Vnitřek skříňky je natřen matným bílým nátěrem. Může vyhovovat i užití jiných terčů, jako např. podle obrázku 14. Je též možné nahradit terčový systém promítacím systémem a zkoumat výsledné obrazy na projekční ploše.

9.3.1.1.2 Postup zkoušky

Tabule bezpečnostního skla se při stanoveném úhlu sklonu namontuje ve vhodném držáku takovým způsobem, že se pozorování provádí ve vodorovné rovině procházející středem terče.

Světelná skříňka musí být pozorována v temném nebo polotemném prostoru každou částí vyšetřované plochy, aby se zjistil výskyt jakéhokoli sekundárního obrazu souvisejícího s osvětleným terčem. Tabule bezpečnostního skla se natočí podle potřeby tak, aby se zajistil správný směr pozorování. K pozorování se může užít monokuláru.

9.3.1.1.3 Vyjádření výsledků

Je třeba stanovit, zda se

— při užití terče a) (viz obrázek11a) oddělí primární a sekundární obrazy kružnice, tj. zda je překročena mezní hodnota η, nebo

— při užití terče b) (viz obrázek 11b) posune sekundární obraz středového otvoru za vnitřní okraj prstence, tj. zda je překročena mezní hodnota η.

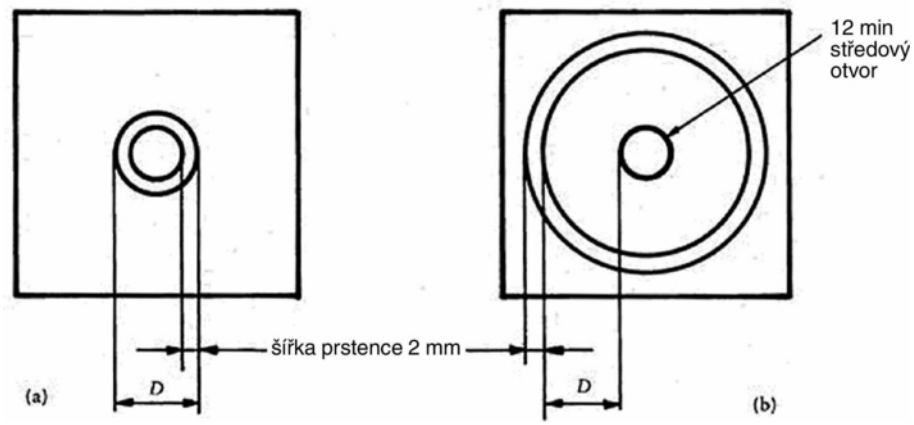

Obrázek 11 — ozměry terčů

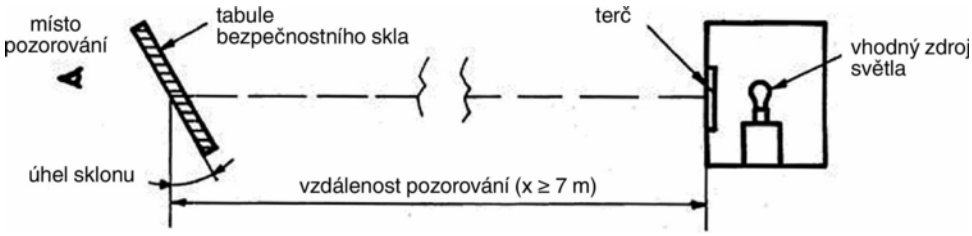

Obrázek 12 — Uspořádání přístroje

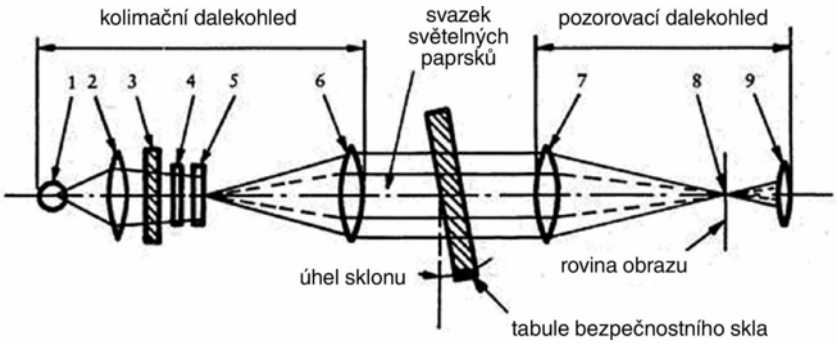

1. baňka žárovky
2. apertura kondenzoru > 8,6 mm
3. apertura matnice > apertura kondenzoru
4. barevný filtr se středovým otvorem přibližně 0,3 mm v průměru, průměr > 8,6 mm
5. destička se soustavou polárních souřadnic, průměr > 8,6 mm
6. achromatická čočka, f ≥ 86 mm, apertura 10 mm
7. achromatická čočka, f ≥ 86 mm, apertura 10 mm
8. černá skvrna o průměru přibližně 0,3 mm
9. achromatická čočka, f = 20 mm, apertura ≤ 10 mm

Obrázek 13 — Přístroj pro zkoušku s kolimačním dalekohledem

9.3.1.2 Zkouška s kolimačním dalekohledem

Je-li třeba, užije se postupu popsaného v tomto bodu.

9.3.1.2.1 Přístrojové vybavení

Přístroj se skládá z kolimátoru a z dalekohledu a může se uspořádat podle obrázku 13. Může se však užít jiný rovnocenný optický systém.

9.3.1.2.2 Postup zkoušky

Kolimační dalekohled vytváří v nekonečnu obraz systému polárních souřadnic s jasným bodem v jeho středu (viz obrázek 14). V ohniskové rovině pozorovacího dalekohledu je na optické ose umístěna malá neprůsvitná skvrna o průměru o něco větším, než je průměr promítaného jasného bodu tak, aby byl jasný bod zakryt.

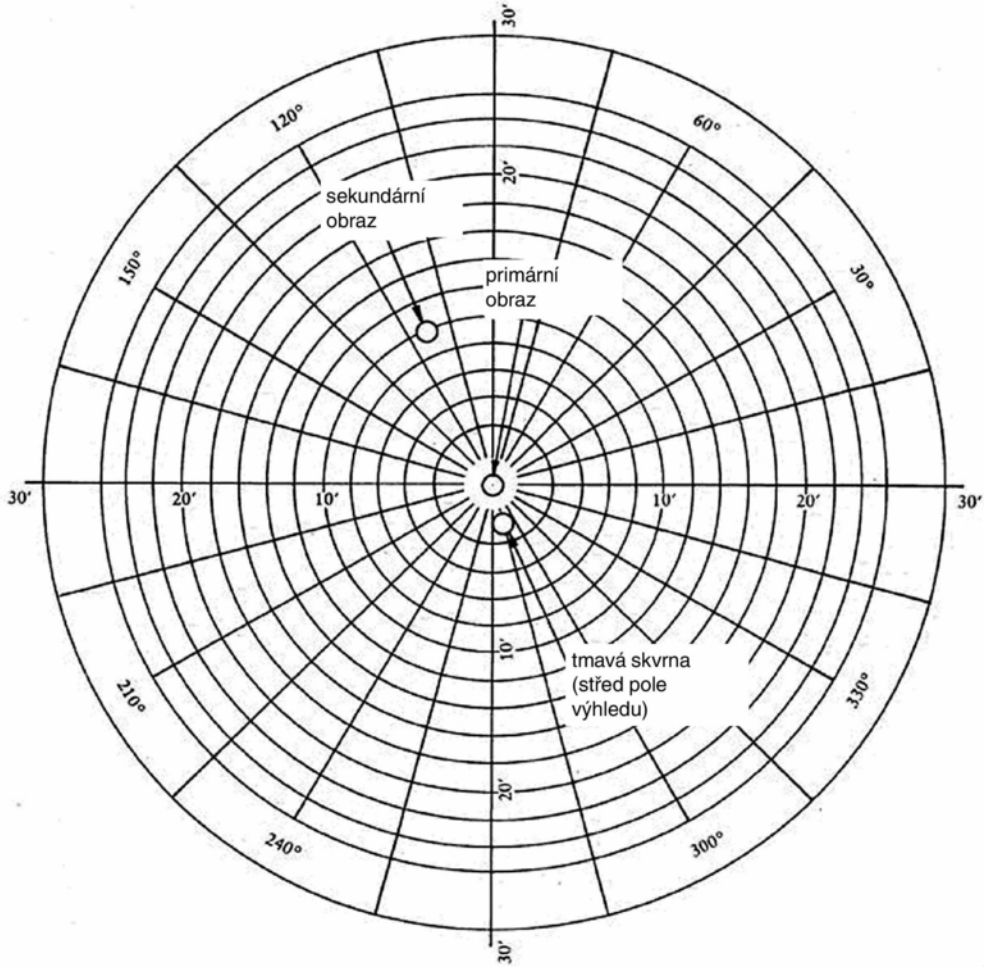

Obrázek 14 — Příklad pozorování při zkoušce s kolimačním dalekohledem

Když je mezi dalekohled a kolimátor vložen zkušební kus, který dává sekundární obraz, objeví se v jisté vzdálenosti od středu systému polárních souřadnic druhý, méně jasný bod. Úhel oddělování sekundárního obrazu může být zjištěn ze vzdáleností mezi body viděnými pozorovacím dalekohledem (viz obrázek 14). (Vzdálenost mezi tmavou skvrnou a jasným bodem ve středu systému polárních souřadnic udává optickou odchylku).

9.3.1.2.3 Vyjádření výsledků

Tabule bezpečnostního skla se nejprve zkoumá jednoduchým ohledáním, aby se nalezla plocha s největším sekundárním obrazem. Tato plocha se pak přezkoumá systémem s kolimačním dalekohledem při vhodném úhlu dopadu. Pak se změří maximální oddělování sekundárního obrazu.

9.3.1.3 Směr pozorování ve vodorovné rovině musí být přibližně kolmý ke stopě čelního skla v této rovině.

9.3.2 Podle kategorie traktorů se měří v zónách definovaných v bodu 9.2.2 výše.

9.3.2.1 Typ traktoru

Zkouška se musí opakovat, jestliže se má čelní sklo montovat na typ traktoru, který má dopředné pole výhledu odlišné od typu traktoru, pro který již bylo čelní sklo schváleno.

9.3.3 Indices of difficulty of the secondary characteristics

9.3.3.1 Druh materiálu

Leštěné zrcadlové sklo	*Plavené sklo*	*Tabulové sklo*
1	1	2

9.3.3.2 Jiné vedlejší vlastnosti

Žádné jiné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

9.3.4 Počet vzorků

Ke zkoušce se předloží čtyři vzorky.

9.3.5 Vyhodnocení výsledků

Typ čelního skla se pokládá za vyhovující z hlediska oddělování sekundárního obrazu, jestliže u čtyř vzorků předložených ke zkoušení nepřekročí oddělování primárního a sekundárního obrazu maximální hodnotu 15 obloukových minut.

9.3.5.1 Není třeba měřit v obvodovém pásmu širokém 100 mm.

9.3.5.2 U dělených čelních skel není třeba měřit v pásmu širokém 35 mm od okraje tabule, který může přiléhat k dělicímu sloupku okna.

9.4 **Zkouška rozlišování barev**

Pokud je čelní sklo zbarveno v zónách definovaných v bodech 9.2.5.2 nebo 9.2.5.3, zkoušejí se čtyři čelní skla na rozlišování následujících barev:

— bílá,

— selektivní žlutá,

— červená,

— zelená,

— modrá,

— oranžová.

10. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI HOŘENÍ

10.1 **Účel a rozsah platnosti**

Tato zkouška umožňuje stanovit rychlost vodorovného hoření materiálů užívaných v kabině traktoru po vystavení malému plameni. Zkouška umožňuje zkoušet materiály a komponenty užívané ve vozidlech jednotlivě nebo v kombinaci až do tloušťky 15 mm. Užívá se k posouzení stejnoměrnosti výrobních šarží takových materiálů z hlediska jejich chování při hoření. Vzhledem k tomu, že je mnoho rozdílů mezi skutečným stavem a zde předepsanými přesnými podmínkami zkoušení (umístění a orientace v traktoru, podmínky užívání, zdroje hoření atd.), nemůže být tento zkušební postup považován za vhodný pro zhodnocení skutečných vlastnosti hoření uvnitř traktoru.

10.2 **Definice**

10.2.1 Rychlost hoření: podíl prohořelé vzdálenosti změřené podle této metody a doby, kterou trvalo prohoření na tuto vzdálenost.

Je vyjádřena v milimetrech za minutu.

10.2.2 Kompozitní materiál: materiál, který sestává z více vrstev stejných nebo různých materiálů spojených na jejich povrchu tmelením, lepením, plátováním, svařováním atd. Když jsou různé materiály spojeny přerušovaně (například šitím, nýtováním, vysokofrekvenčním svařováním atd.) tak, že je možný odběr individuálních vzorků podle bodu 10.5, nepovažují se takové materiály za kompozitní.

10.2.3 Exponovaná strana: strana, která je obrácena směrem k prostoru pro cestující, když je materiál namontován na traktor.

10.3 **Princip zkoušky**

Vzorek se upne vodorovně do držáku tvaru U a vystaví se ve spalovací komoře po dobu 15 sekund působení definovaného plamene s nízkou energií, přičemž plamen působí na volný okraj vzorku. Zkouškou se zjistí, zda a kdy plamen zhasne, nebo doba, kterou plamen potřebuje k překonání měřené vzdálenosti.

10.4 **Zařízení**

10.4.1 Spalovací komora (viz obrázek 15), pokud možno z nerezavějící oceli, která má rozměry uvedené na obrázku 16. Přední část komory má ohnivzdorné pozorovací okénko, které může tvořit celou přední stěnu a které může sloužit jako vstupní dvířka.

Dno spalovací komory má větrací otvory a strop má kolem dokola větrací štěrbinu. Spalovací komora je umístěna na čtyřech patkách 10 mm vysokých.

Komora může mít na jednom konci otvor pro vsunutí držáku vzorku se vzorkem, na protější straně je otvor pro přívodní plynové potrubí. Roztavený materiál se zachycuje na pánvičce (viz obrázek 17) umístěné na dně komory mezi větracími otvory, aniž by je kdekoli zakrývala.

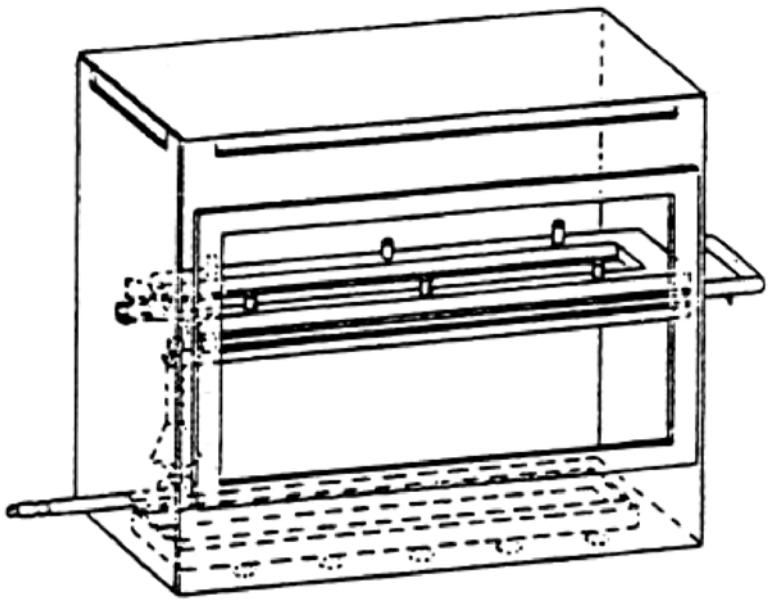

Obrázek 15 — Příklad spalovací komory s držákem vzorku a odkapávací pánvičkou

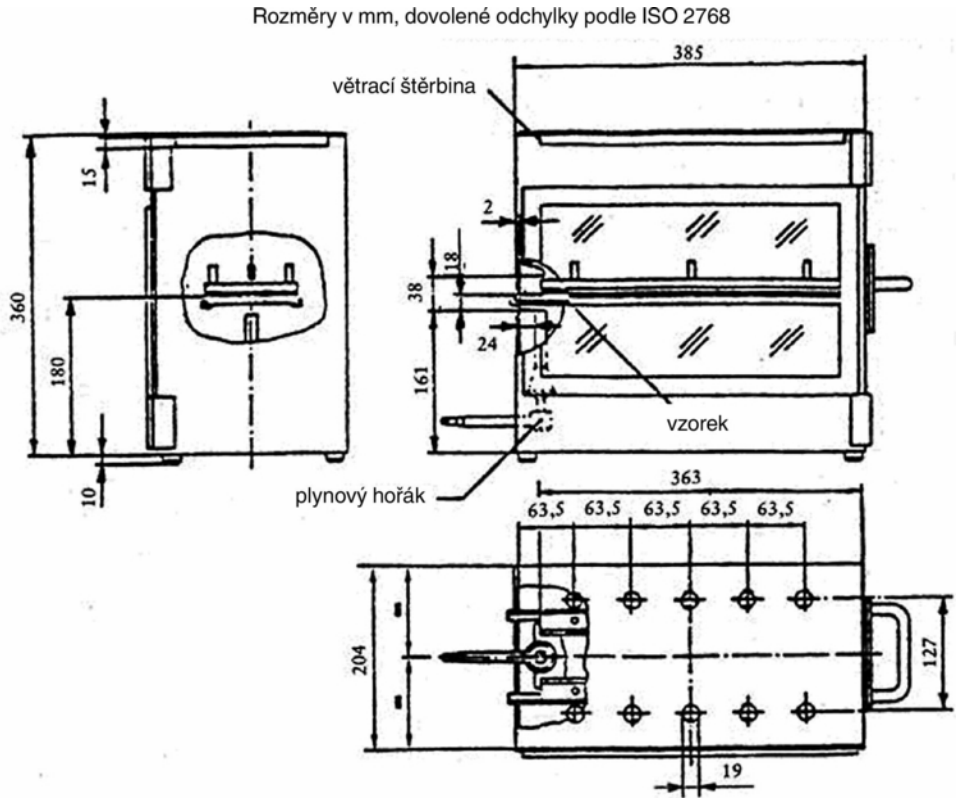

Obrázek 16 — Příklad spalovací komory

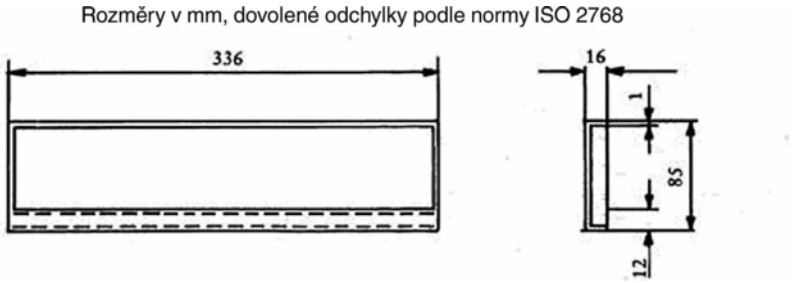

Obrázek 17 — Typická odkapávací pánvička

10.4.2 Držák vzorků sestávající ze dvou kovových desek tvaru U nebo rámů z nekorodujícího materiálu. Rozměry udává obrázek 18.

Spodní deska je opatřena kolíky a horní má odpovídající otvory, aby se zajistilo pevné uchycení vzorku. Kolíky slouží též jako měřicí body na počátku a na konci dráhy hoření.

S držákem vzorků se musí dodat podpěrná síť tvořená ohnivzdornými dráty o průměru 0,25 mm, které jsou napnuty mezi rameny dolní desky držáků vzorků ve vzdálenostech 25 mm (viz obrázek 19).

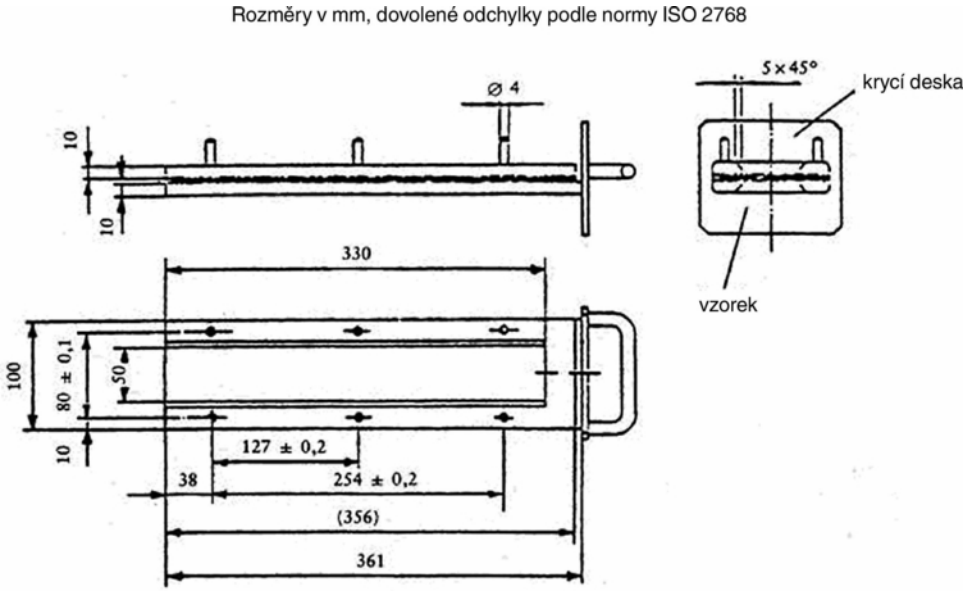

Obrázek 18 — Příklad držáku vzorků

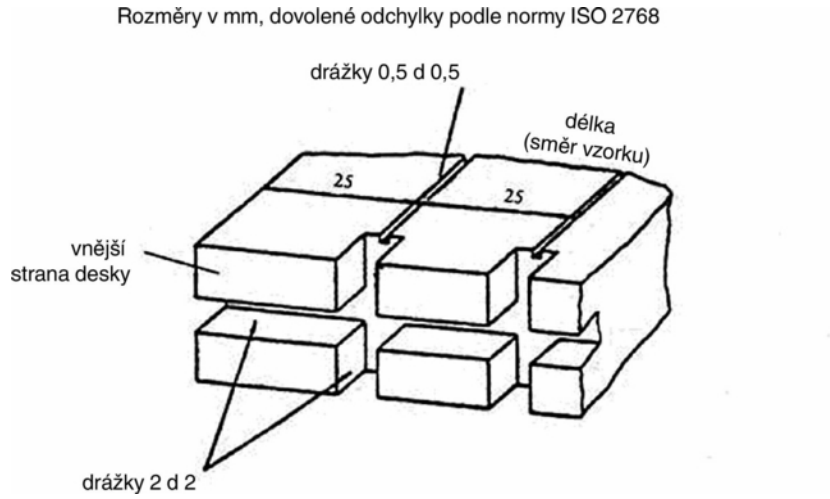

Obrázek 19 — Příklad konstrukce sekce spodní desky tvaru U pro vytvoření vhodného uchycení podpěrných drátů

Dolní strana vzorku musí být 178 mm nad deskou dna, vzdálenost předního okraje držáku vzorku od stěny komory musí být 22 mm, vzdálenost podélných stran držáku vzorku od boků komory musí být 50 mm (všechny rozměry vnitřní) (viz obrázky 15 a 16).

10.4.3 Plynový hořák: Zapalovací plamínek se vytváří Bunsenovým hořákem s vnitřním průměrem 9,5 mm. Je umístěn ve zkušební komoře tak, aby střed jeho trysky byl 19 mm pod středem spodního okraje volného konce vzorku (viz obrázek 16).

10.4.4 Plyn pro zkoušku: Plyn, který napájí hořák, musí mít výhřevnost okolo 38 MJ/m^3 (např. zemní plyn).

10.4.5 Kovový hřeben alespoň 110 mm dlouhý, se sedmi až osmi hladce zaoblenými zuby na každých 25 mm délky.

10.4.6 Stopky s přesností 0,5 s.

10.4.7 Digestoř: Spalovací komora může být umístěna v digestoři za předpokladu, že vnitřní objem digestoře je alespoň 20násobně, ne však více než 110násobně větší než objem spalovací komory, a za předpokladu, že žádný jednotlivý výškový, šířkový nebo délkový rozměr digestoře není větší než 2,5násobek některého z obou druhých rozměrů.

Před zkouškou se změří svislá rychlost vzduchu v digestoři 100 mm před místem určeným pro spalovací komoru a za ním. Musí být mezi 0,10 m/s a 0,30 m/s, aby obsluha nebyla obtěžována spalinami. Je možné užít digestoř s přirozeným větráním a vhodnou rychlostí vzduchu.

10.5 **Vzorky**

10.5.1 Tvar a rozměry

Tvar a rozměry vzorků znázorňuje obrázek 20. Tloušťka vzorku odpovídá tloušťce výrobku, který se má zkoušet. Nesmí být větší než 13 mm. Dovolí-li to odběr vzorků, musí mít vzorek konstantní průřez v celé své délce. Nedovolují-li tvar a rozměry výrobku odebrat vzorek daného rozměru, musí se dodržet tyto minimální rozměry:

a) vzorky o šířce 3 mm až 60 mm musí mít délku 356 mm; v tomto případě se materiál zkouší v celé šířce výrobku;

b) vzorky o šířce 60 mm až 100 mm musí mít délku 138 mm; v tomto případě odpovídá potenciální dráha hoření délce vzorku a měření začíná u prvního měřicího bodu;

c) vzorky o šířce menší než 60 mm a délce kratší než 356 mm, vzorky o šířce 60 mm až 100 mm a kratší než 138 mm ani vzorky o šířce menší než 3 mm nemohou být touto metodou zkoušeny.

10.5.2 Odběr vzorků

Z materiálu, který má být zkoušen, se odebere alespoň pět vzorků. U materiálů s odlišnými rychlostmi hoření podle směru materiálu (to se stanoví při předběžných zkouškách) se odebere pět (nebo více) vzorků a umístí do zkušebního zařízení tak, aby se změřila nejvyšší rychlost hoření. Když se materiál dodává v určitých šířkách, odřízne se v celé šířce kus dlouhý alespoň 500 mm. Z takto vyříznutého kusu se odeberou vzorky v místě vzdáleném nejméně 100 mm od okraje materiálu a v místech od sebe navzájem stejně vzdálených.

Pokud to dovolí tvar výrobku, odebírají se vzorky stejným způsobem z hotových výrobků. Je-li tloušťka výrobku větší než 13 mm, zmenší se mechanicky na 13 mm, a to na straně, která není přivrácena k prostoru pro cestující.

Kompozitní materiály (viz bod 10.2.2) se zkoušejí, jako kdyby byly homogenní.

U materiálů s vrstvami rozdílného složení na sebe složenými, které se nepovažují za kompozitní materiály, se všechny vrstvy materiálu umístěné v hloubce do 13 mm od povrchu a přivrácené k prostoru pro cestující zkoušejí samostatně.

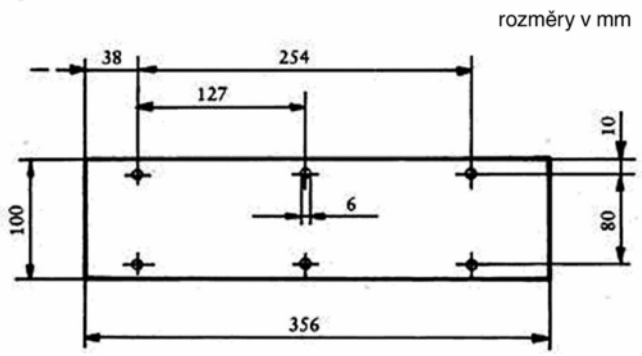

Obrázek 20 — Vzorek

10.5.3 Stabilizace

Vzorky se stabilizují po dobu alespoň 24 hodin, avšak ne déle než sedm dnů při teplotě (23 ± 2) °C a relativní vlhkosti (50 ± 5) % a udržují se při těchto podmínkách až do doby bezprostředně před zkoušením.

10.6 **Postup zkoušky**

10.6.1 Vzorky s vlasovými nebo chomáčovitými povrchy se umístí na rovnou plochu a hřebenem (viz bod 10.4.5) se přejedou dvakrát proti vlasu.

10.6.2 Vzorek se položí do držáku vzorku (bod 10.4.2) tak, že exponovaná (zkoušená) strana směřuje dolů k plameni.

10.6.3 Plamen plynového hořáku se pomocí značky na komoře seřídí na výšku 30 mm, přičemž přívod vzduchu k hořáku je uzavřen. K ustálení musí plamen hořet aspoň jednu minutu, než se zahájí první zkouška.

10.6.4 Držák vzorku se vsune do spalovací komory tak, aby byl konec vzorku vystaven plameni, a po 15 sekundách se uzavře přívod plynu.

10.6.5 Měření doby hoření začíná v okamžiku, kdy čelo plamene míjí první měřicí bod. Pozoruje se šíření plamene na té straně (horní nebo spodní), která hoří rychleji.

10.6.6 Měření doby hoření končí v okamžiku, kdy plamen dospěje k poslednímu měřicímu bodu nebo když plamen zhasne před dosažením tohoto bodu. Jestliže plamen nedosáhne posledního měřicího bodu, měří se prohořelá dráha až k bodu, kde plamen zhasl. Prohořelá dráha je ta část vzorku, která byla zničena hořením na povrchu nebo uvnitř.

10.6.7 Nevznítí-li se vzorek, nebo pokud po zhasnutí hořáku hoření nepokračuje, nebo pokud plamen zanikne před dosažením prvního měřicího bodu, takže se nenaměří žádná doba hoření, zaznamená se do zkušební zprávy, že rychlost hoření je 0 mm/min.

10.6.8 Když se provádí série zkoušek nebo když se zkouška opakuje, je nutno se před zahájením každé zkoušky přesvědčit, že teplota spalovací komory a držáku vzorku nepřesahuje 30 °C.

10.7 **Výpočet**

Rychlost hoření *B*, v mm/min, se vypočte ze vzorce:

$$B = (s/t) \times 60$$

kde:

s je prohořelá dráha v mm,

t je doba v sekundách, kterou trvalo prohoření dráhy s.

10.8 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastnosti**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

10.9 **Vyhodnocení výsledků**

Bezpečnostní skla s plastickým povlakem (bod 2.3) a skloplastová bezpečnostní skla (bod 2.4) se považují z hlediska odolnosti proti hoření za vyhovující, jestliže rychlost hoření nepřesahuje 250 mm/min.

11. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI CHEMIKÁLIÍM

11.1 **Potřebné chemikálie:**

11.1.1 neodírající mýdlový roztok: 1 % hmotnosti draselného oleátu v deionizované vodě;

11.1.2 prostředek k čištění oken: vodní roztok isopropanolu a dipropylenglykol-monometyletheru, každý v koncentraci 5 % až 10 % hmotnostních, a hydroxid amonný v koncentraci 1 % až 5 % hmotnostních;

11.1.3 neředěný denaturovaný alkohol: 1 objemový díl methylalkoholu v 10 objemových dílech ethylalkoholu;

11.1.4 referenční směs: směs 50 % objemových toluenu, 30 % objemových trimethylpentanu 2,2,4, 15 % objemových trimethyl-1-pentanu 2,4,4 a 5 % objemových ethylalkoholu;

11.1.5 referenční kerosin: směs 50 % objemových oktanu a 50 % objemových n-dekanu.

11.2 **Postup zkoušky**

Dva zkušební vzorky (180 × 25) mm se zkoušejí s každou z chemikálií uvedených výše v bodu 11.1 a pro každou zkoušku a výrobek se užije nový zkušební vzorek. Před každou zkouškou se zkušební vzorky očistí podle instrukcí výrobce, pak se stabilizují po dobu 48 hodin při teplotě (23 ± 2) °C a relativní vlhkosti (50 ± 5) %. Tyto podmínky se udržují během zkoušky. Zkušební vzorky se zcela ponoří do zkušební kapaliny na dobu 1 minuty, vyjmou se a bezprostředně se pak osuší čistou suchou savou bavlněnou látkou.

11.3 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

	Bezbarvé	*Zbarvené*
Zbarvení plastické mezivrstvy nebo povlaku	1	2

Žádné jiné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

11.4 **Vyhodnocení výsledků**

11.4.1 Zkouška odolnosti proti chemikáliím se považuje za vyhovující, jestliže zkušební vzorky nevykazují měknutí, mazlavost, povrchové trhliny nebo zjevnou ztrátu průhlednosti.

11.4.2 Série zkušebních vzorků předložených k schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska odolnosti proti chemikáliím, jestliže byla splněna některá z následujících podmínek:

11.4.2.1 všechny zkoušky dávají vyhovující výsledky;

11.4.2.2 jedna zkouška vykazuje nevyhovující výsledek, ale další série zkoušek nové sady zkušebních vzorků vykazuje výsledky vyhovující.

PŘÍLOHA III D

Tvrzená čelní skla

1. DEFINICE TYPU

Tvrzená čelní skla jsou považována za skla různých typů, jestliže se liší alespoň v jedné z následujících hlavních nebo vedlejších vlastností.

1.1 **Hlavní vlastnosti jsou tyto:**

1.1.1 obchodní název nebo značka;

1.1.2 tvar a rozměry.

Tvrzená čelní skla se z hlediska fragmentace a mechanických vlastností zařazují do jedné ze dvou skupin, tj.:

1.1.2.1 plochá čelní skla, a

1.1.2.2 zakřivená čelní skla;

1.1.3 třída tloušťky, k níž patří nominální tloušťka *e*, u níž je přípustná výrobní odchylka ± 0,2 mm:

- Třída I:		e ≤ 4,5 mm
- Třída II:	4,5 mm <	e ≤ 5,5 mm
- Třída III:	5,5 mm <	e ≤ 6,5 mm
- Třída IV:	6,5 mm <	e

1.2 **Vedlejší vlastnosti jsou tyto:**

1.2.1 druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo),

1.2.2 zbarvení (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.3 vodiče jsou/nejsou vloženy,

1.2.4 ztemňující pruhy na skle jsou/nejsou.

2. ZKOUŠKA FRAGMENTACE

2.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

2.1.1 Uvažuje se pouze druh materiálu.

2.1.2 U plaveného a u tabulového skla se uvažují shodné indexy obtížnosti.

2.1.3 Zkouška fragmentace se musí opakovat po přechodu od leštěného skla na plavené nebo tabulové sklo nebo naopak.

2.1.4 Zkoušky se musí opakovat, pokud jsou užity jiné než zbarvené ztemňující pruhy.

2.2 **Počet vzorků**

Zkouší se šest vzorků ze série s nejmenší rozvinutou plochou a šest vzorků ze série s největší rozvinutou plochou, vybraných podle předpisu v příloze III M.

2.3 **Jednotlivé zóny skla**

Tvrzené čelní sklo musí mít dvě hlavní zóny F I a F II. Může mít i mezilehlou zónu F III.

Tyto zóny jsou definovány takto:

2.3.1 zóna F I: obvodová zóna jemné fragmentace nejméně 7 cm široká, která probíhá kolem okraje čelního skla a zahrnuje vnější pruh široký 2 cm, který se nehodnotí;

2.3.2 zóna F II: průhledová zóna s proměnlivou fragmentací, která vždy zahrnuje obdélníkovou část o výšce nejméně 20 cm a o délce nejméně 50 cm.

2.3.2.1 Střed tohoto obdélníka leží uvnitř kružnice o poloměru 10 cm se středem na průmětu vztažného bodu.

2.3.2.2 U traktorů, u kterých není možno vztažný bod stanovit, se poloha průhledové zóny uvede ve zkušebním protokolu.

2.3.2.3 Výška výše popsaného obdélníku může být snížena na 15 cm u čelních skel, která jsou nižší než 44 cm;

2.3.3 zóna F III: mezilehlá zóna mezi zónami F I a F II, která není širší než 5 cm.

2.4 **Zkušební metoda**

2.4.1 Užije se metoda popsaná v bodě 1 přílohy III C.

2.5 **Body nárazu (viz příloha III N obrázek 2)**

2.5.1 Body nárazu se volí takto:

bod 1: ve střední části zóny F II v oblasti vysokého nebo nízkého pnutí;

bod 2: v zóně F III co nejblíže ke svislé rovině symetrie zóny F II;

bod 3 a 3': 3 cm od okraje na jedné ze střednic vzorku; pokud jsou znatelné stopy po kleštích, musí být jeden z bodů nárazu v blízkosti okraje se stopou po kleštích a druhý v blízkostí protilehlé strany;

bod 4: v místě, kde je poloměr zakřivení na nejdelší střednici nejmenší;

bod 5: 3 cm vlevo nebo vpravo od okraje vzorku v místě, kde je poloměr zakřivení okraje nejmenší.

2.5.2 Zkouška fragmentace se provede v každém bodu 1, 2, 3, 3', 4 a 5.

2.6 **Vyhodnocení výsledků**

2.6.1 Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže fragmentace splňuje podmínky uvedené níže v bodech 2.6.1.1, 2.6.1.2 a 2.6.1.3.

2.6.1.1 Zóna F I

2.6.1.1.1 Počet úlomků v kterémkoliv čtverci (5 × 5) cm není menší než 40 ani větší než 350. Přijatelné však je, pokud je počet menší než 40 a pokud je ve čtverci (5 × 5) cm ze kteréhokoliv čtverce (10 × 10) cm nejméně 160 úlomků.

2.6.1.1.2 Pro účely tohoto hodnocení se úlomky přesahující přes některou stranu čtverce počítají jako poloviční úlomky.

2.6.1.1.3 Fragmentace se neověřuje v pruhu 2 cm širokém kolem okraje vzorku, tento pruh představuje rám skla, ani uvnitř poloměru 7,5 cm kolem místa nárazu.

2.6.1.1.4 Jsou přípustné maximálně tři úlomky o ploše větší než 3 cm^2. Žádné dva z těchto úlomků nesmějí být uvnitř stejné kružnice o poloměru 10 cm.

2.6.1.1.5 Připouští se úlomky podlouhlého tvaru za předpokladu, že jejich konce nejsou jako ostří nože a že jejich délka nepřesahuje 7,5 cm s výjimkou případu 2.6.2.2 níže; pokud tyto podlouhlé úlomky dosahují až ke kraji skla, nesmějí s ním tvořit úhel větší než 45°.

2.6.1.2 Zóna F II

2.6.1.2.1 Zbytková průhlednost po roztříštění se zkouší na obdélníkové ploše jak je stanovena v bodu 2.3.2. V tomto obdélníku musí celkový povrch úlomků o ploše větší než 2 cm^2 představovat nejméně 15 % plochy obdélníka. U skla, které je nižší než 44 cm nebo jehož montážní úhel je menší než 15°, však musí být procento výhledu v odpovídajícím obdélníku nejméně rovno 10 %.

2.6.1.2.2 Žádný úlomek nesmí být větší než 16 cm^2 s výjimkou případu podle bodu 2.6.2.2.

2.6.1.2.3 Uvnitř poloměru 10 cm od bodu dopadu, ale pouze v té části kružnice, která spadá do zóny F II, jsou přípustné tři úlomky o ploše větší než 16 cm^2, ale ne větší než 25 cm^2.

2.6.1.2.4 Úlomky musí být v podstatě pravidelné a bez hrotů popsaných v bodu 2.6.1.2.4.1. Může však být nejvýše 10 nepravidelných úlomků v kterémkoliv obdélníku (50 x 20) cm a nejvýše 25 nepravidelných úlomků na celé ploše čelního skla.

Žádný z těchto úlomků však nesmí mít při měření podle bodu 2.6.1.2.4.1 hrot o délce větší než 35 cm.

2.6.1.2.4.1 Úlomek se považuje za nepravidelný úlomek, pokud nemůže být vepsán do kružnice o průměru 40 mm, pokud má nejméně jeden hrot delší než 15 mm, měřeno od vrcholu hrotu k průřezu, jehož šířka je rovna tloušťce skla, a pokud má jeden nebo více hrotů s vrcholovým úhlem menším než 40°.

2.6.1.2.5 Úlomky podélného tvaru jsou v zóně F II jako celku přípustné za předpokladu, že nejsou delší než 10 cm, s výjimkou případu podle bodu 2.6.2.2.

2.6.1.3 Zóna F III

Úlomky v této zóně musí mít vlastnosti, které leží mezi vlastnostmi úlomků přípustných v obou sousedících zónách (F I a F II).

2.6.2 Čelní sklo předložené ke schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska fragmentace, jestliže je splněna alespoň jedna z následujících podmínek:

2.6.2.1 všechny zkoušky při užití bodů nárazu předepsaných v bodu 2.5.1 daly vyhovující výsledek;

2.6.2.2 jedna zkouška ze všech zkoušek s body nárazu podle bodu 2.5.1 dala nevyhovující výsledek, avšak nebyly překročeny níže uvedené mezní hodnoty:

zóna F I: nejvýše 5 úlomků dlouhých 7,5 až 15 cm;

zóna F II: nejvýše 3 úlomky plochy mezi 16 a 20 cm^2 v oblasti mimo kružnici o poloměru 10 cm se středem v bodu dopadu;

zóna F III: nejvýše 4 úlomky dlouhé 10 až 17,5 cm,

a je opakována na novém vzorku, který splňuje požadavky bodu 2.6.1 nebo vykazuje procentní odchylky v rozsahu výše uvedených mezních hodnot.

2.6.2.3 dvě zkoušky ze všech zkoušek s body nárazu podle bodu 2.5.1 daly nevyhovující výsledek, avšak nebyly překročeny mezní hodnoty stanovené v bodu 2.6.2.2, ale další série zkoušek s novou sadou vzorků vyhovuje požadavkům bodu 2.6.1, nebo ne více než dva vzorky nové sady vykazují odchylky v rozsahu mezních hodnot stanovených výše v bodu 2.6.2.2.

2.6.3 Jakékoliv výše uvedené odchylky musí být zmíněny ve zkušební zprávě, k níž se připojí fotografie příslušných částí čelního skla.

3. ZKOUŠKA NÁRAZEM MAKETY HLAVY

3.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

3.2 **Počet zkušebních vzorků**

3.2.1 Pro každou kategorii tloušťky čelního skla se ke zkoušce předloží čtyři zkušební vzorky s přibližně nejmenší rozvinutou plochou a čtyři zkušební vzorky s přibližně největší rozvinutou plochou, přičemž všech osm vzorků musí být téhož typu jako typ vybraný pro zkoušku fragmentace (viz bod 2.2).

3.2.2 Alternativně lze na základě rozhodnutí zkušební laboratoře pro každou kategorii tloušťky čelního skla podrobit zkoušce šest kusů, jejichž rozměry jsou (1 100 × 500) mm + 5/–2 mm.

3.3 **Postup zkoušky**

3.3.1 Užije se postup podle bodu 3 přílohy III C.

3.3.2 Výška pádu činí 1,50 m + 0/–5 mm.

3.4 **Vyhodnocení výsledků**

3.4.1 Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže se čelní sklo nebo zkušební vzorek rozbije.

3.4.2 Série zkušebních vzorků předložených k schválení typu konstrukční části se pokládá za vyhovující z hlediska zkoušky nárazem makety hlavy, jestliže je splněna alespoň jedna z následujících podmínek:

3.4.2.1 všechny zkoušky vykázaly uspokojivý výsledek;

3.4.2.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

4. OPTICKÉ VLASTNOSTI

Požadavky na optické vlastnosti podle bodu 9 přílohy III C platí pro všechny typy čelních skel.

PŘÍLOHA III E

Tabule rovnoměrně tvrzeného skla jiné než čelní skla [1]

1. DEFINICE TYPU

Tabule rovnoměrně tvrzeného skla jsou považovány za tabule skla různých typů, jestliže se liší alespoň v jedné z následujících hlavních nebo vedlejších vlastností.

1.1 **Hlavní vlastnosti jsou tyto:**

1.1.1 obchodní název nebo značka;

1.1.2 druh procesu tvrzení (termální nebo chemický);

1.1.3 kategorie tvaru; rozlišují se dvě kategorie:

1.1.3.1 tabule plochého skla;

1.1.3.2 tabule plochého a zakřiveného skla;

1.1.4 třída tloušťky, do níž patří nominální tloušťka *e*, u níž je přípustná výrobní odchylka ± 0,2 mm:

— Třída I:		e ≤ 3,5 mm
— Třída II:	3,5 mm <	e ≤ 4,5 mm
— Třída III:	4,5 mm <	e ≤ 6,5 mm
— Třída IV:	6,5 mm <	e

1.2 **Vedlejší vlastnosti jsou tyto:**

1.2.1 druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo),

1.2.2 zbarvení (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.3 vodiče jsou/nejsou vloženy.

2. ZKOUŠKA FRAGMENTACE

2.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností:**

Materiál	Index obtížnosti
Leštěné sklo	2
Plavené sklo	1
Tabulové sklo	1

Jiné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

2.2 **Výběr vzorků**

2.2.1 Z každé kategorie tvaru a z každé třídy tloušťky se vyberou obtížně vyrobitelné vzorky podle těchto kriterií:

2.2.1.1 u tabulí plochého skla se dodají dvě sady vzorků odpovídající:

2.2.1.1.1 největší rozvinuté ploše,

[1] Tento druh tabule rovnoměrně tvrzeného skla je také možno použít na čelní skla traktorů.

2.2.1.1.2 nejmenšímu úhlu mezi dvěma sousedními stranami;

2.2.1.2 u tabulí plochého a zakřiveného skla se dodají tři sady vzorků, odpovídající:

2.2.1.2.1 největší rozvinuté ploše,

2.2.1.2.2 nejmenšímu úhlu mezi dvěma přiléhajícími stranami,

2.2.1.2.3 největší výšce segmentu.

2.2.2 Zkoušky na vzorcích odpovídajících největší ploše S se považují za použitelné na jakoukoli jinou plochu menší než S + 5 %.

2.2.3 Jestliže předložené vzorky mají úhel γ menší než 30°, považují se zkoušky za použitelné na všechny vyráběné tabule s úhlem větším než (γ – 5°).

Jestliže předložené vzorky mají úhel γ rovný 30° nebo větší, považují se zkoušky za použitelné na všechny vyráběné tabule s úhlem rovným 30° nebo větším.

2.2.4 Jestliže je výška segmentu *h* předložených vzorků větší než 100 mm, považují se zkoušky za použitelné na všechny vyráběné tabule s výškou segmentu menší než (*h* + 30) mm.

Jestliže je výška segmentu *h* předložených vzorků rovna 100 mm nebo menší, považují se zkoušky za použitelné na všechny vyráběné tabule s výškou segmentu rovnou 100 mm nebo menší.

2.3 **Počet vzorků na sadu**

Počet vzorků v každé skupině je podle kategorie tvaru definované v bodu 1.1.3:

Druh skleněné tabule	Počet vzorků
Ploché (2 sady)	4
Ploché a zakřivené (3 sady)	5

2.4 **Postup zkoušky**

2.4.1 Užije se postup podle bodu 1 přílohy III C.

2.5 **Body nárazu (viz příloha III N obrázek 3)**

2.5.1 Pro ploché a zakřivené tabule skla musí být body nárazu znázorněné jednak na obrázcích 3a a 3b přílohy III N, a jednak na obrázku 3c přílohy III N tyto:

bod 1: 3 cm od okrajů tabule v části, kde je poloměr zakřivení okraje nejmenší;

bod 2: 3 cm od okraje na jedné ze střednic, přičemž se volí strana nesoucí případné stopy po kleštích;

bod 3: v geometrickém středu skla;

bod 4: pouze u zakřivených tabulí skla; tento bod se zvolí na nejdelší střednici v té části tabule, v níž je poloměr zakřivení nejmenší.

2.5.2 V každém předepsaném bodu nárazu se zkouší jednou.

2.6 **Vyhodnocení výsledků**

2.6.1 Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže fragmentace splňuje tyto podmínky:

2.6.1.1 Počet úlomků v kterémkoliv čtverci (5 × 5) cm není menší než 40 ani větší než 400 nebo 450 v případě skla o tloušťce nejvýše než 3,5 mm.

2.6.1.2 Pro účely tohoto hodnocení se úlomky přesahující přes některou stranu čtverce počítají jako poloviční úlomky.

2.6.1.3 Fragmentace se neověřuje po okraji vzorku v pruhu 2 cm širokém představujícím rám skla ani uvnitř poloměru 7,5 cm kolem místa nárazu.

2.6.1.4 Úlomky o ploše větší než 3 cm^2 se nepřipouštějí, s výjimkou u částí definovaných v bodu 2.6.1.3.

2.6.1.5 Připouští se několik málo úlomků podlouhlého tvaru za předpokladu, že:

— jejich konce nejsou jako ostří nože,

— pokud sahají k okraji tabule, netvoří s ním úhel větší než 45o,

a s výjimkou případu uvedeného v bodu 2.6.2.2, nejsou delší než 7,5 cm.

2.6.2 Sada vzorků předložených k schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska fragmentace, jestliže je splněna alespoň jedna z následujících podmínek:

2.6.2.1 všechny zkoušky při užití bodů nárazu předepsaných v bodu 2.5.1 daly vyhovující výsledek;

2.6.2.2 jedna zkouška ze všech zkoušek s body nárazu podle bodu. 2.5.1 dala nevyhovující výsledek, avšak nebyly překročeny tyto mezní hodnoty:

— nejvýše 5 úlomků dlouhých 6 až 7,5 cm,

— nejvýše 4 úlomky dlouhé 7,5 až 10 cm,

a je opakována na novém vzorku, který vyhovuje bodu 2.6.1 nebo vykazuje odchylky v rozsahu výše uvedených mezních hodnot;

2.6.2.3 dvě zkoušky ze všech zkoušek s body nárazu podle bodu 2.5.1 daly nevyhovující výsledek, avšak nebyly překročeny mezní hodnoty stanovené v bodu 2.6.2.2, ale další série zkoušek s novou sadou vzorků vyhovuje bodu 2.6.1, nebo ne více než dva vzorky nové sady vykazují odchylky v rozsahu mezních hodnot stanovených v bodu 2.6.2.2.

2.6.3 Jakékoliv výše uvedené odchylky musí být uvedeny ve zkušební zprávě, k níž se připojí fotografie příslušných částí tabule.

3. ZKOUŠKY MECHANICKÉ PEVNOSTI

3.1 **Zkouška nárazem koule 227 g**

3.1.1 Indexy obtížnosti vedlejších vlastností:

Materiál	Index obtížnosti	Zbarvení	Index obtížnosti
Leštěné sklo	2	bezbarvé	1
Plavené sklo	1	zbarvené	2
Tabulové sklo	1		

Jiné vedlejší vlastnosti (zda vodiče jsou/nejsou vloženy) se neuvažují.

3.1.2 Počet zkušebních kusů

Pro každou třídu tloušťky podle bodu 1.1.4 výše se ke zkoušce předloží šest zkušebních kusů.

3.1.3 Postup zkoušky

3.1.3.1 Užije se postup podle bodu 2.1 přílohy III C.

3.1.3.2 Výšku pádu (od spodku koule k hornímu povrchu zkušebního kusu) podle tloušťky tabule skla uvádí následující tabulka:

Jmenovitá tloušťka tabule skla (e)	Výška pádu
e ≤ 3,5 mm	2,0 m + 5 mm/–0 mm
3,5 mm < e	2,5 m + 5 mm/–0 mm

3.1.4 Vyhodnocení výsledků

3.1.4.1 Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže se zkušební vzorek nerozbije.

3.1.4.2 Série zkušebních vzorků předložených k schválení typu konstrukční části se pokládá za vyhovující z hlediska mechanické pevnosti, jestliže je splněna alespoň jedna z následujících podmínek:

3.1.4.2.1 ne více než jedna zkouška dala nevyhovující výsledek,

3.1.4.2.2 dvě zkoušky daly nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou šesti zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

4. OPTICKÉ VLASTNOSTI

4.1 **Propustnost světla**

Pro koeficient normální propustnosti světla rovnoměrně tvrzených tabulí skla nebo částí tabulí skla umístěných v místech podstatných pro řidičův výhled platí požadavky uvedené v bodu 9.1 přílohy III C.

PŘÍLOHA III F

Normální vrstvená čelní skla

1. DEFINICE TYPU

Čelní skla vyrobená z normálního vrstveného skla jsou považována za skla náležející k různým typům, jestliže se liší alespoň v jedné z následujících hlavních nebo vedlejších vlastností.

1.1 **Hlavní vlastnosti jsou tyto:**

1.1.1 obchodní název nebo značka;

1.1.2 tvar a rozměry.

Čelní skla vyrobená z normálního vrstveného skla patří z hlediska zkoušek mechanických vlastností a zkoušek odolnosti proti vlivům vnějšího prostředí do jedné skupiny;

1.1.3 počet vrstev skla;

1.1.4 jmenovitá tloušťka *e* čelního skla; připouští se výrobní odchylka (± 0,2 n) mm od jmenovité hodnoty, přičemž *n* je počet vrstev skla v čelním skle;

1.1.5 jmenovitá tloušťka mezivrstvy nebo mezivrstev;

1.1.6 druh a typ mezivrstvy nebo mezivrstev (např. PVB nebo jiné plastické materiály).

1.2 **Vedlejší vlastnosti jsou tyto:**

1.2.1 druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo),

1.2.2 zbarvení (celkové nebo částečné) mezivrstvy nebo mezivrstev (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.3 zbarvení skla (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.4 vodiče jsou/nejsou vloženy,

1.2.5 ztemňující pruhy na skle jsou/nejsou.

2. OBECNĚ

2.1 U normálních vrstvených čelních skel se s výjimkou zkoušek nárazem makety hlavy (bod 3.2) a zkoušek optických vlastností zkoušejí ploché zkušební vzorky, které jsou buď vyříznuty ze skutečných čelních skel, nebo které jsou zvlášť pro tento účel vyrobeny. V obou případech musí zkušební vzorky ve všech ohledech přesně reprezentovat čelní skla, pro která se žádá schválení typu konstrukční části.

2.2 Před každou zkouškou musí být zkušební vzorky uloženy na dobu alespoň čtyř hodin při teplotě (23 ± 2) °C. Zkouší se co nejdříve po vyjmutí zkušebních vzorků z prostoru, ve kterém byly uloženy.

3. ZKOUŠKA NÁRAZEM MAKETY HLAVY

3.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

3.2 **Zkouška nárazem makety hlavy na úplné čelní sklo**

3.2.1 Počet vzorků

Ke zkouškám se předloží čtyři vzorky z výrobní série, které mají nejmenší rozvinutou plochu a čtyři vzorky ze série, které mají největší rozvinutou plochu, vybrané podle přílohy III M.

3.2.2 Postup zkoušky

3.2.2.1 Užije se postup podle bodu 3.3.2 přílohy III C.

3.2.2.2 Výška pádu je 1,5 m + 0 mm/–5 mm.

3.2.3 Vyhodnocení výsledků

3.2.3.1 Zkouška se považuje za zkoušku s vyhovujícím výsledkem, jsou-li splněny tyto podmínky:

3.2.3.1.1 Zkušební vzorek praskne, přičemž se vytvoří četné kruhové trhliny se středem přibližně v bodu nárazu a nejbližší trhliny nejsou dále než 80 mm od bodu nárazu.

3.2.3.1.2 Úlomky skla zůstávají přilnuté k plastické mezivrstvě. Připouští se odloupnutí jednoho či více úlomků na každé straně trhliny za předpokladu, že jsou vně kružnice o poloměru 60 mm se středem v bodě nárazu a jsou méně než 4 mm široké.

3.2.3.1.3 Na straně nárazu:

3.2.3.1.3.1 Mezivrstva nesmí být obnažena na ploše větší než 20 cm^2.

3.2.3.1.3.2 Roztržení mezivrstvy se připouští do délky 35 mm.

3.2.3.2 Sada zkušebních vzorků podrobených zkoušce schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska chování při nárazu makety hlavy, je-li splněna jedna z těchto podmínek:

3.2.3.2.1 všechny zkoušky daly vyhovující výsledek, nebo

3.2.3.2.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních kusů nebo vzorků dává vyhovující výsledky.

3.3 **Zkouška nárazem makety hlavy na ploché zkušební vzorky**

3.3.1 Počet zkušebních vzorků

Ke zkoušce se předloží šest plochých zkušebních vzorků, jejichž rozměry jsou (1 100 + 5/–2) mm × (500 + 5/–2) mm.

3.3.2 Postup zkoušky

3.3.2.1 Užije se postup podle bodu 3.3.1 přílohy III C.

3.3.2.2 Výška pádu je 4 m + 25 mm/–0 mm.

3.3.3 Vyhodnocení výsledků

3.3.3.1 Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jsou-li splněny tyto podmínky:

3.3.3.1.1 zkušební vzorek povolí a praskne, přičemž se vytvoří četné kruhové trhliny se středem přibližně u bodu nárazu;

3.3.3.1.2 připouštějí se trhliny v mezivrstvě, avšak maketa hlavy nesmí vzorkem proniknout;

3.3.3.1.3 od mezivrstvy se nesmějí oddělit žádné velké úlomky skla.

3.3.3.2 Sada zkušebních vzorků podrobených zkoušce schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska chování při zkoušce nárazem makety hlavy, jestliže je splněna jedna z těchto podmínek:

3.3.3.2.1 všechny zkoušky daly vyhovující výsledek;

3.3.3.2.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků nebo vzorků dala vyhovující výsledky.

4. ZKOUŠKY MECHANICKÉ PEVNOSTI

4.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

4.2 **Zkouška nárazem koule 2 260 g**

4.2.1 Počet zkušebních vzorků

Ke zkoušce se předloží šest plochých čtvercových zkušebních vzorků o délce strany (300 + 10/–0) mm.

4.2.2 Postup zkoušky

4.2.2.1 Užije se postup podle bodu 2.2 přílohy III C.

4.2.2.2 Výška pádu (od spodní strany koule k hornímu povrchu zkušebního kusu) je 4 m + 25 mm/–0 mm.

4.2.3 Vyhodnocení výsledků

4.2.3.1 Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže koule do pěti sekund od okamžiku nárazu nepronikne tabulí skla.

4.2.3.2 Sada zkušebních vzorků podrobených zkoušce schválení typu konstrukční části se z hlediska zkoušky nárazem koule 2 260 g považuje za vyhovující, jestliže je splněna jedna z následujících podmínek:

4.2.3.2.1 všechny zkoušky daly vyhovující výsledek, nebo

4.2.3.2.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek na nové sadě zkušebních kusů nebo vzorků dala vyhovující výsledky.

4.3 **Zkouška nárazem koule 227 g**

4.3.1 Indexy obtížnosti vedlejších vlastností

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

4.3.2 Počet zkušebních vzorků

Ke zkoušce se předloží dvacet čtvercových zkušebních vzorků o délce strany (300 + 10/–0) mm.

4.3.3 Postup zkoušky

4.3.3.1 Užije se postup podle bodu 2.1 přílohy III C. Deset vzorků se podrobí zkoušce při teplotě (+ 40 ± 2) °C a deset při teplotě (– 20 ± 2) °C.

4.3.3.2 Výšky pádu pro různé kategorie tlouštěk a hmotnosti oddělených úlomků jsou uvedeny v následující tabulce:

	+ 40 °C		– 20 °C	
Tloušťka zkušebního vzorku	Maximální přípustná hmotnost úlomků	Výška pádu	Maximální přípustná hmotnost úlomků	mm
Výška pádu	m (*)	g	m (*)	g
e ≤ 4,5	9	12	8,5	12
4,5< e ≤ 5,5	10	15	9	15
5,5< e ≤ 6,5	11	20	9,5	20
e >6,5	12	25	10	25

(*) Pro výšku pádu je přípustná odchylka + 25 mm/–0 mm.

4.3.4 Vyhodnocení výsledků

4.3.4.1 Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jsou-li splněny tyto podmínky:

— koule nepronikne zkušebním vzorkem,

— zkušební vzorek se nerozbije na více kusů,

— jestliže se mezivrstva neroztrhne, nepřesahuje hmotnost úlomků oddělených od skla na straně protilehlé bodu nárazu příslušné hodnoty podle bodu 4.3.3.2.

4.3.4.2 Sada zkušebních vzorků dodaných ke zkoušce pro schválení typu se z hlediska zkoušky nárazem koule 227 g považuje za vyhovující, je-li splněna jedna z následujících podmínek:

4.3.4.2.1 alespoň osm zkoušek dalo při každé ze zkušebních teplot vyhovující výsledek, nebo

4.3.4.2.2 více než dvě zkoušky daly při každé ze zkušebních teplot nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

5. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI VLIVŮM VNĚJŠÍHO PROSTŘEDÍ

5.1 **Zkouška odolnosti proti oděru**

5.1.1 Indexy obtížnosti a postup zkoušky

Platí požadavky uvedené v bodu 4 přílohy III C; zkouška probíhá po 1 000 cyklů.

5.1.2 Vyhodnocení výsledků

Bezpečnostní sklo se pokládá za vyhovující z hlediska odolnosti proti oděru, pokud rozptyl světla vlivem odírání zkušebního vzorku nepřesahuje 2 %.

5.2 **Zkouška odolnosti proti vysoké teplotě**

Platí požadavky uvedené v bodu 5 přílohy III C.

5.3 **Zkouška odolnosti proti záření**

5.3.1 Obecný požadavek

Zkouší se jen tehdy, jestliže laboratoř po informacích o mezivrstvě, které má k dispozici, pokládá zkoušku za účelnou.

5.3.2 Platí požadavky uvedené v bodu 6 přílohy III C.

5.4 **Zkouška odolnosti proti vlhkosti**

Platí požadavky uvedené v bodu 7 přílohy III C.

6. OPTICKÉ VLASTNOSTI

Požadavky na optické vlastnosti uvedené v bodu 9 přílohy III C platí pro všechny typy čelního skla.

PŘÍLOHA III G

Tabule vrstveného skla jiné než čelní skla [1]

1. DEFINICE TYPU

Tabule vrstveného skla jiné než čelní skla jsou považovány za tabule skla náležející k různým typům, jestliže se liší alespoň v jedné z následujících hlavních nebo vedlejších vlastností.

1.1 **Hlavní vlastnosti jsou tyto:**

1.1.1 obchodní název nebo značka;

1.1.2 kategorie tloušťky skla, v níž leží jmenovitá tloušťka *e*, u které je přípustná výrobní odchylka (± 0,2 *n*) mm, kde *n* je počet vrstev skla v tabuli.

— Třída I:		e ≤ 5,5 mm
— Třída II:	5,5 mm <	e ≤ 6,5 mm
— Třída III:	6,5 mm <	e

1.1.3 jmenovitá tloušťka mezivrstvy nebo mezivrstev;

1.1.4 druh a typ mezivrstvy nebo mezivrstev (např. PVB nebo jiné plastické materiály);

1.1.5 jakákoli zvláštní úprava, které se podrobila některá z vrstev skla.

1.2 **Vedlejší vlastnosti jsou tyto:**

1.2.1 druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo),

1.2.2 zbarvení (celkové nebo částečné) mezivrstvy (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.3 zbarvení skla (bezbarvé nebo zbarvené).

2. OBECNĚ

2.1 U tabulí vrstveného skla jiného než čelní skla se zkoušejí ploché zkušební vzorky, které jsou buď vyříznuty ze skutečných tabulí skla, nebo zvlášť vyrobeny. V obou případech však zkušební vzorky musí ve všech ohledech přísně reprezentovat tabule skla ze sériové výroby, pro které se požaduje schválení typu konstrukční části.

2.2 Před každou zkouškou musí být zkušební vzorky uloženy po dobu nejméně čtyř hodin při teplotě (23 ± 2) °C. Zkušební vzorky se zkoušejí co nejdříve po jejich vyjmutí z místa, kde byly uloženy.

2.3 Tabule skla předložené k schválení typu konstrukční části jsou považovány za tabule, které splnily požadavky této přílohy, jestliže mají totéž složení jako čelní sklo, které bylo již schváleno jako typ podle ustanovení přílohy III F, III H nebo III I.

3. ZKOUŠKA NÁRAZEM MAKETY HLAVY

3.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

3.2 **Počet zkušebních vzorků**

Zkoušce se podrobí šest plochých zkušebních vzorků, jejichž rozměry jsou (1 100 + 25/–0) mm × (500 + 25/–0) mm.

[1] Tento druh tabule vrstveného skla je také možno použít na čelní skla traktorů.

3.3 **Postup zkoušky**

3.3.1 Užije se postup podle bodu 3 přílohy III C.

3.3.2 Výška pádu je 1,5 m + 0 mm/–5 mm. Tato hodnota se u tabulí skel užitých jako čelní sklo zvýší na 4 m + 25/–0 mm.

3.4 **Vyhodnocení výsledků**

3.4.1 Výsledek této zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže jsou splněny následující podmínky:

3.4.1.1 zkušební vzorek povolí a praskne, přičemž vykazuje četné kruhové trhliny se středem přibližně v bodu nárazu;

3.4.1.2 připouští se natržení mezivrstvy, avšak maketa hlavy nesmí proniknout sklem;

3.4.1.3 žádné velké úlomky skla se nesmějí oddělit od mezivrstvy.

3.4.2 Sada zkušebních vzorků předložených ke zkoušce schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska chování při nárazu makety hlavy, je-li splněna jedna ze dvou následujících podmínek:

3.4.2.1 všechny zkoušky daly vyhovující výsledek, nebo

3.4.2.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

4. MECHANICKÁ PEVNOST – ZKOUŠKA NÁRAZEM KOULE 227 g

4.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

4.2 **Počet zkušebních vzorků**

Zkoušejí se čtyři ploché čtvercové zkušební vzorky o délce strany (300 + 10/–0) mm.

4.3 **Postup zkoušky**

4.3.1 Užije se postup podle bodu 2.1 přílohy III C.

4.3.2 Výšku pádu (od spodku koule k hornímu povrchu zkušebního vzorku) podle tloušťky tabule skla uvádí následující tabulka:

Jmenovitá tloušťka zkušebního vzorku	Výška pádu	
e ≤ 5,5	5 m	
5,5 ≤ e ≤ 6,5	6 m	+ 25 mm/– 0 mm
6,5 ≤ e	7 m	

4.4 **Vyhodnocení výsledků**

4.4.1 Zkouška nárazem koule se považuje za zkoušku dávající vyhovující výsledek, jsou-li splněny následující podmínky:

— koule nepronikne zkušebním vzorkem,

— zkušební vzorek se nerozbije na více kusů,

— celková hmotnost několika úlomků, které mohou vzniknout na straně protilehlé bodu nárazu, nepřesáhne 15 g.

4.4.2 Sada zkoušených vzorků se považuje za vyhovující z hlediska mechanické pevnosti, je-li splněna jedna z následujících podmínek:

4.4.2.1 všechny zkoušky daly vyhovující výsledek, nebo

4.4.2.2 ne více než dvě zkoušky daly nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

5. ZKOUŠKY ODOLNOSTI PROTI VLIVŮM VNĚJŠÍHO PROSTŘEDÍ

5.1 **Zkouška odolnosti proti oděru**

5.1.1 Indexy obtížnosti a postup zkoušky

Platí požadavky bodu 4 přílohy III C; zkouška probíhá po dobu 1 000 cyklů.

5.1.2 Vyhodnocení výsledků

Bezpečnostní sklo se pokládá za vyhovující z hlediska odolnosti proti oděru, pokud rozptyl světla vlivem odírání zkušebního vzorku nepřesahuje 2 %.

5.2 **Zkouška odolnosti proti vysoké teplotě**

Platí požadavky bodu 5 přílohy III C.

5.3 **Zkouška odolnosti proti záření**

5.3.1 Obecné požadavky

Zkouší se jen tehdy, jestliže laboratoř po informacích o mezivrstvě, které má k dispozici, pokládá zkoušku za účelnou.

5.3.2 Platí požadavky bodu 6 přílohy III C.

5.4 **Zkouška odolnosti proti vlhkosti**

5.4.1 Platí požadavky bodu 7 přílohy III C.

6. OPTICKÉ VLASTNOSTI

6.1 **Propustnost světla**

Pro koeficient normální propustnosti světla rovnoměrně tvrzených tabulí skla nebo částí tabulí skla umístěných v místech podstatných pro řidičův výhled platí požadavky uvedené v bodu 9.1 přílohy III C.

PŘÍLOHA III H

Čelní skla z upraveného vrstveného skla

1. DEFINICE TYPU

Čelní skla vyrobená z upraveného vrstveného skla jsou považována za skla náležející k různým typům, jestliže se liší alespoň v jedné z následujících hlavních nebo vedlejších vlastností.

1.1 **Hlavní vlastnosti jsou tyto:**

1.1.1 obchodní název nebo značka;

1.1.2 tvar a rozměry.

Čelní skla vyrobená z upraveného vrstveného skla patří z hlediska zkoušek fragmentace, mechanických vlastností a odolnosti proti vlivům vnějšího prostředí do jedné skupiny;

1.1.3 počet vrstev skla;

1.1.4 jmenovitá tloušťka *e* čelního skla; připouští se výrobní odchylka (± 0,2 n) mm od jmenovité hodnoty, přičemž *n* je počet vrstev skla v čelním skle;

1.1.5 jakákoli zvláštní úprava jedné nebo více vrstev skla;

1.1.6 jmenovitá tloušťka mezivrstvy (mezivrstev)+

1.1.7 druh a typ mezivrstvy (mezivrstev) (např. PVB nebo jiné plastické materiály).

1.2 **Vedlejší vlastnosti jsou:**

1.2.1 druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo),

1.2.2 zbarvení (celkové nebo částečné) mezivrstvy nebo mezivrstev (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.3 zbarvení skla (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.4 vodiče jsou/nejsou vloženy,

1.2.5 ztemňující pruhy na skle jsou/nejsou.

2. OBECNĚ

2.1 U čelních skel z upraveného vrstveného skla se zkoušky nárazem makety hlavy provedou na vzorcích nebo plochých vzorcích zvlášť k tomuto účelu zhotovených. Zkušební vzorky však musí ze všech hledisek přesně odpovídat sériově vyráběným čelním sklům, pro která se žádá schválení typu konstrukční části.

2.2 Před každou zkouškou musí být zkušební vzorky uloženy po dobu nejméně čtyř hodin při teplotě (23 ± 2) °C. Zkouší se co nejdříve po vyjmutí zkušebních kusů nebo vzorků z prostoru, v němž byly uloženy.

3. POŽADOVANÉ ZKOUŠKY

Čelní skla vyrobená z upraveného vrstveného skla se podrobí:

3.1 zkouškám vyžadovaným v příloze III F pro čelní skla z normálního vrstveného skla,

3.2 zkoušce fragmentace popsané v následujícím bodu 4.

4. ZKOUŠKA FRAGMENTACE

4.1 **Index obtížnosti vedlejších vlastností**

Materiál	Index obtížnosti
Leštěné sklo	2
Plavené sklo	1
Tabulové sklo	1

4.2 **Počet zkušebních kusů nebo vzorků**

Pro každý bod nárazu se ke zkoušce předloží jeden vzorek nebo jeden zkušební kus o rozměrech (1 100 + 5/–2) mm × (500 + 5/–2) mm.

4.3 **Postup zkoušky**

Užije se postup popsaný v bodu 1 přílohy III C.

4.4 **Bod (body) nárazu**

Je proveden náraz na každou vnější upravenou vrstvu tabule ve středu vzorku.

4.5 Vyhodnocení výsledků

4.5.1 Výsledek zkoušky fragmentace se považuje za vyhovující pro každý bod nárazu, jestliže součet ploch úlomků přesahujících v obdélníku podle bodu 2.3.2 přílohy III D plochu 2 cm^2 tvoří nejméně 15 % plochy tohoto obdélníka.

4.5.1.1 U vzorku platí:

4.5.1.1.1 střed obdélníka je umístěn v kružnici o poloměru 10 cm se středem v průmětu vztažného bodu jak je stanoveno v bodu 1.2 přílohy I směrnice 2008/2/ES.

4.5.1.1.2 U traktorů, u kterých není možno stanovit vztažný bod, musí být poloha pole výhledu uvedena ve zkušebním protokolu.

4.5.1.1.3 Výška zmíněného obdélníka může být zmenšena na 15 cm u čelních skel, která mají výšku menší než 44 cm a montážní úhel je menší než 15° od svislice; procento výhledu musí být rovno nejméně 10 % plochy odpovídajícího obdélníka.

4.5.1.2 V případě zkušebního kusu je střed obdélníka situován na nejdelší ose kusu 450 mm od jednoho z okrajů.

4.5.2 Vzorky nebo zkušební kusy předložené k schválení typu konstrukční části se považují za vyhovující z hlediska fragmentace, je-li splněna jedna z následujících podmínek:

4.5.2.1 zkouška dala vyhovující výsledek v každém bodě nárazu, nebo

4.5.2.2 zkouška byla opakována s novou sadou čtyř vzorků pro každý bod nárazu, pro který byl dříve výsledek nevyhovující; všechny čtyři nové zkoušky v týchž bodech daly vyhovující výsledek.

PŘÍLOHA III I

Bezpečnostní skla s plastickým povlakem na vnitřní straně

1. Bezpečnostní skla podle příloh III D až III H opatřené na vnitřní straně vrstvou plastického materiálu musí splňovat následující požadavky, které doplňují požadavky příslušných příloh.

2. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI ODĚRU

2.1 **Indexy obtížnosti a postupy zkoušek**

Povlak z plastického materiálu se musí podrobit zkoušce podle přílohy III C bod 4; zkouška probíhá po 100 cyklů.

2.2 **Vyhodnocení výsledků**

Povlak z plastického materiálu se považuje za vyhovující z hlediska odolnosti proti oděru, pokud rozptyl světla vlivem odírání zkušebního vzorku nepřesahuje 4 %.

3. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI VLHKOSTI

3.1 U tvrzeného bezpečnostního skla s plastickým povlakem se zkouší odolnost proti vlhkosti.

3.2 Platí požadavky bodu 7 přílohy III C.

4. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI ZMĚNÁM TEPLOTY

Platí požadavky bodu 8 přílohy III C.

5. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI HOŘENÍ

Platí požadavky bodu 10 přílohy III C.

6. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI CHEMIKÁLIÍM

Platí požadavky bodu 11 přílohy III C.

PŘÍLOHA III J

Skloplastová čelní skla

1. DEFINICE TYPU

Skloplastová čelní skla jsou považována za skla náležející k různým typům, jestliže se liší alespoň v jedné z následujících hlavních nebo vedlejších vlastností:

1.1 **Hlavní vlastnosti jsou tyto:**

1.1.1 obchodní název nebo značka;

1.1.2 tvar a rozměry.

Skloplastová čelní skla patří z hlediska zkoušek mechanické pevnosti, odolnosti proti vlivům vnějšího prostředí, odolnosti proti změnám teploty a odolnosti proti chemikáliím do jedné skupiny;

1.1.3 počet plastových vrstev;

1.1.4 jmenovitá tloušťka *e* čelního skla, u níž je přípustná výrobní odchylka ± 0,2 mm;

1.1.5 jmenovitá tloušťka vrstvy skla;

1.1.6 jmenovitá tloušťka plastové mezivrstvy nebo vrstev;

1.1.7 druh a typ plastové mezivrstvy (mezivrstev) (např. PVB nebo jiné plastické materiály) na vnitřní straně;

1.1.8 jakákoli zvláštní úprava vrstvy skla.

1.2 **Vedlejší vlastnosti jsou tyto:**

1.2.1 druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo),

1.2.2 zbarvení (celkové nebo částečné) plastové mezivrstvy nebo vrstev (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.3 zbarvení skla (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.4 vodiče jsou/nejsou vloženy,

1.2.5 ztemňující pruhy na skle jsou/nejsou.

2. OBECNĚ

2.1 U čelních skel vyrobených ze skloplastu se zkoušky s výjimkou zkoušek nárazem makety hlavy (bod 3.2) a optických vlastností provedou na plochých zkušebních vzorcích, které jsou buď vyříznuty ze skutečných tabulí skla, nebo jsou zvlášť k tomuto účelu vyrobeny. V obou případech však musí zkušební vzorky ze všech hledisek přesně odpovídat sériově vyráběným čelním sklům, pro která se žádá schválení typu konstrukční části.

2.2 Před každou zkouškou musí být zkušební vzorky uloženy po dobu nejméně čtyř hodin při teplotě (23 ± 2) °C. Zkouší se co nejdříve po vyjmutí zkušebních kusů nebo vzorků z prostoru, v němž byly uloženy.

3. ZKOUŠKA NÁRAZEM MAKETY HLAVY

3.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

3.2 **Zkouška úplného čelního skla nárazem makety hlavy**

3.2.1 Počet zkušebních vzorků

Ke zkouškám se předloží čtyři vzorky z výrobní série, které mají nejmenší rozvinutou plochu, a čtyři vzorky ze série, které mají největší rozvinutou plochu, vybrané podle ustanovení přílohy III M.

3.2.2 Postup zkoušky

3.2.2.1 Užije se postup podle bodu 3.3.2 přílohy III C.

3.2.2.2 Výška pádu je 1 500 mm + 0 mm/–5 mm.

3.2.3 Vyhodnocení výsledků

3.2.3.1 Tato zkouška se považuje za zkoušku s vyhovujícím výsledkem, jsou-li splněny tyto podmínky:

3.2.3.1.1 zkušební vzorek se rozbije, přičemž se vytvoří četné kruhové trhliny se středem přibližně v bodu nárazu a nejbližší trhliny nejsou dále než 80 mm od bod nárazu;

3.2.3.1.2 úlomky skla zůstávají přilnuté k plastické mezivrstvě. Připouští se odloupnutí jednoho či více úlomků na každé straně trhliny za předpokladu, že jsou vně kružnice o průměru 60 mm se středem v bodě nárazu a jsou méně než 4 mm široké;

3.2.3.1.3 roztržení mezivrstvy na straně dopadu se připouští do délky 35 mm.

3.2.3.2 Sada zkušebních vzorků předložených ke zkoušce schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska chování při nárazu makety hlavy, je-li splněna jedna z těchto dvou podmínek:

3.2.3.2.1 všechny zkoušky dávají vyhovující výsledky, nebo

3.2.3.2.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

3.3 **Zkouška nárazem makety hlavy na ploché zkušební vzorky**

3.3.1 Počet zkušebních vzorků

Ke zkoušce se předloží šest plochých zkušebních vzorků měřících (1 100 + 5/–2) × (500 + 5/–2) mm.

3.3.2 Postup zkoušky

3.3.2.1 Užije se postup podle bodu 3.3.1 přílohy III C.

3.3.2.2 Výška pádu je 4 m + 25 mm/–0 mm.

3.3.3 Vyhodnocení výsledků

3.3.3.1 Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jsou-li splněny tyto podmínky:

3.3.3.1.1 Tabule skla povolí a praskne, při čemž se vytvoří četné kruhové trhliny se středem zhruba v bodu nárazu.

3.3.3.1.2 Připouštějí se trhliny v mezivrstvě, avšak maketa hlavy nesmí proniknout tabulí.

3.3.3.1.3 Od mezivrstvy se nesmějí oddělit velké úlomky skla.

3.3.3.2 Sada zkušebních vzorků podrobených zkoušce schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska chování při zkoušce nárazem makety hlavy, jestliže je splněna jedna z těchto dvou podmínek:

3.3.3.2.1 všechny zkoušky daly vyhovující výsledky, nebo

3.3.3.2.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

4. ZKOUŠKY MECHANICKÉ PEVNOSTI

4.1 **Index obtížnosti, postup zkoušek a vyhodnocení výsledků**

Platí požadavky bodu 4 přílohy III.

4.2 Neplatí však třetí podmínka z bodu 4.3.4.1 přílohy III F.

5. ZKOUŠKY ODOLNOSTI PROTI VLIVŮM VNĚJŠÍHO PROSTŘEDÍ

5.1 **Zkouška odolnosti proti oděru**

5.1.1 Zkouška odolnosti proti oděru na vnější straně

5.1.1.1 Platí požadavky bodu 5.1 přílohy III F.

5.1.2 Zkouška odolnosti proti oděru na vnitřní straně

5.1.2.1 Platí požadavky bodu 2 přílohy III I.

5.2 **Zkouška odolnosti proti vysoké teplotě**

Platí požadavky bodu 5 přílohy III C.

5.3 **Zkouška odolnosti proti záření**

Platí požadavky bodu 6 přílohy III C.

5.4 **Zkouška odolnosti proti vlhkosti**

Platí požadavky bodu 7 přílohy III C.

5.5 **Zkouška odolnosti proti změnám teploty**

Platí požadavky bodu 8 přílohy III C.

6. OPTICKÉ VLASTNOSTI

Požadavky přílohy bodu 9 přílohy III C týkající se optických vlastností platí pro všechny typy čelního skla.

7. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI HOŘENÍ

Platí požadavky bodu 10 přílohy III C.

8. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI CHEMIKÁLIÍM

Platí požadavky bodu 11 přílohy III C.

PŘÍLOHA III K

Skloplastové tabule jiné než čelní skla [1]

1. DEFINICE TYPU

Skloplastové tabule jiné než čelní skla jsou považovány za tabule náležející k různým typům, jestliže se liší alespoň v jedné z následujících hlavních nebo vedlejších vlastností.

1.1 **Hlavní vlastnosti jsou tyto:**

1.1.1 obchodní název nebo značka;

1.1.2 třída tloušťky, v níž leží jmenovitá tloušťka *e*, u které je přípustná výrobní odchylka ± 0,2 mm:

— třída I: $e \leq 3{,}5$ mm

— třída II: $3{,}5 \text{ mm} < e \leq 4{,}5$ mm

— třída III: $4{,}5 \text{ mm} < e$

1.1.3 jmenovitá tloušťka vrstvy nebo vrstev plastického materiálu tvořících mezivrstvu (mezivrstvy);

1.1.4 jmenovitá tloušťka tabule skla;

1.1.5 druh plastického materiálu tvořícího mezivrstvu (mezivrstvy) (např. PVB nebo jiné plastické materiály) a plastickou vrstvu na vnitřní straně;

1.1.6 jakákoli zvláštní úprava, které se tabule popřípadě podrobila.

1.2 **Vedlejší vlastnosti jsou tyto:**

1.2.1 druh materiálu (leštěné sklo, plavené sklo, tabulové sklo),

1.2.2 zbarvení (celkové nebo částečné) plastické mezivrstvy nebo mezivrstev (bezbarvé nebo zbarvené),

1.2.3 zbarvení skla (bezbarvé nebo zbarvené).

2. OBECNĚ

2.1 U skloplastových tabulí jiných než čelní skla se zkoušejí ploché zkušební vzorky, které jsou buď vyříznuty ze skutečných tabulí skla, nebo které jsou zvlášť k tomuto účelu vyrobeny. V obou případech musí zkušební vzorky ve všech ohledech přísně reprezentovat sériově vyráběné tabule skla, pro které se žádá schválení typu konstrukční části.

2.2 Před každou zkouškou se zkušební vzorky ze skloplastových tabulí uloží na dobu nejméně čtyř hodin při teplotě (23 ± 2) °C. Zkouší se co nejdříve po vyjmutí zkušebních vzorků z místa, v němž byly uloženy.

2.3 Tabule skla předložené ke schválení typu konstrukční části se považují za vyhovující ustanovením této přílohy, jestliže mají totéž složení jako čelní skla již schválená jako typ podle ustanovení přílohy III J.

[1] Tento druh plastové tabule je také možno použít na čelní skla traktorů.

3. ZKOUŠKA NÁRAZEM MAKETY HLAVY

3.1 **Indexy obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

3.2 **Počet zkušebních vzorků**

Zkouší se šest plochých zkušebních vzorků o rozměrech (1 100 + 5/–2) mm × (500 + 5/–2) mm.

3.3 **Postup zkoušky**

3.3.1 Užije se postup popsaný v bodu 3 přílohy III C.

3.3.2 Výška pádu je 1,5 m + 0 mm/–5mm. (Tato výška se zvětší na 4 m + 25/–0 mm u tabulí skla užitých jako čelní sklo traktoru).

3.4 **Vyhodnocení výsledků**

3.4.1 Výsledek této zkoušky se považuje za vyhovující, jsou-li splněny následující podmínky:

3.4.1.1 vrstva skla praskne a vykazuje četné trhliny;

3.4.1.2 připouští se natržení v mezivrstvě, avšak maketa hlavy nesmí projít zkušebním vzorkem;

3.4.1.3 žádné velké úlomky skla se nesmějí oddělit od mezivrstvy.

3.4.2 Série zkušebních vzorků předložených ke zkoušce schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska chování při zkoušce nárazem makety hlavy, je-li splněna jedna ze dvou následujících podmínek:

3.4.2.1 všechny zkoušky dávají vyhovující výsledky, nebo

3.4.2.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

4. MECHANICKÁ PEVNOST – ZKOUŠKA NÁRAZEM KOULE 227 G

4.1 Platí požadavky bodu 4 přílohy III G s výjimkou tabulky v bodu 4.3.2, která se nahradí tímto:

Jmenovitá tloušťka zkušebního vzorku	Výška pádu	
e ≤ 3,5 mm	5 m	
3,5 mm < e ≤ 4,5 mm	6 m	+ 25 mm/–0 mm
e > 4,5 mm	7 m	

4.2 Neplatí však požadavky uvedené v třetí odrážce bodu 4.4.1 přílohy III G.

5. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI VLIVŮM VNĚJŠÍHO PROSTŘEDÍ

5.1 **Zkouška odolnosti proti oděru**

5.1.1 Zkouška odolnosti proti oděru na vnější straně

Platí požadavky bodu 5.1 přílohy III G.

5.1.2 Zkouška odolnosti proti oděru na vnitřní straně

Platí požadavky bodu 2.1 přílohy III I.

5.2 **Zkouška odolnosti proti vysoké teplotě**

Platí požadavky bodu 5 přílohy III C.

5.3 **Zkouška odolnosti proti záření**

Platí požadavky bodu 6 přílohy III C.

5.4 **Zkouška odolnosti proti vlhkosti**

Platí požadavky bodu 7 přílohy III C.

5.5 **Zkouška odolnosti proti změnám teploty**

Platí požadavky bodu 8 přílohy III C.

6. OPTICKÉ VLASTNOSTI

Pro koeficient normální propustnosti světla tabulí skla nebo částí tabulí skla umístěných v místech podstatných pro řidičův výhled platí požadavky uvedené v bodu 9.1 přílohy III C.

7. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI HOŘENÍ

Platí požadavky bodu 10 přílohy III C.

8. ZKOUŠKA ODOLNOSTI PROTI CHEMIKÁLIÍM

Platí požadavky bodu 11 přílohy III C.

PŘÍLOHA III L

Celky s dvojitým zasklením

1. DEFINICE TYPU

Celky s dvojitým zasklením jsou považovány za náležející k různým typům, jestliže se liší alespoň v jedné z následujících hlavních nebo vedlejších vlastností.

1.1 **Hlavní vlastnosti jsou tyto:**

1.1.1 obchodní název nebo značka;

1.1.2 provedení celku s dvojitým zasklením (symetrické, asymetrické);

1.1.3 druh každé dílčí vrstvy podle definice v bodu 1 příloh III E, III G nebo III K;

1.1.4 jmenovitá tloušťka mezer mezi oběma tabulemi;

1.1.5 druh spojení (organické, sklo na sklo nebo sklo na kov).

1.2 Vedlejší vlastnosti jsou tyto:

1.2.1 Vedlejší vlastnosti každé z dílčích tabulí podle definice v bodu 1.2 příloh III E, III G nebo III K.

2. OBECNĚ

2.1 Každá z dílčích vrstev v celku s dvojitým zasklením musí být buď schválena jako typ konstrukční části, nebo být předmětem pro ni platných požadavků příloh (přílohy III E, III G nebo III K).

2.2 Zkoušky celků s dvojitým zasklením s jmenovitou šířkou mezery *e* se považují za použitelné pro všechny celky s dvojitým zasklením s týmiž vlastnostmi a jmenovitou šířkou mezery (*e* ± 3) mm. Žadatelé o schválení mohou však předložit pro schválení typu konstrukční části vzorek s nejmenší mezerou a vzorek s největší mezerou.

2.3 U celků s dvojitým zasklením s alespoň jednou tabulí vrstveného skla nebo skloplastovou tabulí se zkušební vzorky uloží po dobu nejméně čtyř hodin při teplotě (23 ± 2) °C. Zkouší se co nejdříve po vyjmutí zkušebních vzorků z místa, kde byly uloženy.

3. ZKOUŠKY NÁRAZEM MAKETY HLAVY

3.1 **Index obtížnosti vedlejších vlastností**

Žádné vedlejší vlastnosti se neuvažují.

3.2 **Počet zkušebních vzorků**

Zkouší se šest plochých zkušebních vzorků o rozměrech (1 100 + 5/–2) mm × (500 + 5/–2) mm pro každou třídu tloušťky dílčích tabulí a pro každou tloušťku mezery podle definice v bodu 1.1.4.

3.3 **Postup zkoušky**

3.3.1 Užije se postup, který je popsán v příloze III C bod 3.

3.3.2 Výška pádu je 1,5 m + 0 mm/–5 mm.

3.3.3 U celku s asymetrickým dvojitým zasklením se zkouší třikrát na jednom i na druhém povrchu.

3.4 **Vyhodnocení výsledků**

3.4.1 Celek s dvojitým zasklením obsahující dvě tabule rovnoměrně tvrzeného skla.

Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže obě dílčí tabule prasknou.

3.4.2 Celek s dvojitým zasklením obsahující tabule z vrstveného skla nebo ze sloplastu jiné než čelní skla.

Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže jsou splněny následující podmínky:

3.4.2.1 obě dílčí tabule zkušebního kusu povolí a prasknou, přičemž se vytvoří četné kruhové trhliny se středem přibližně v bodu nárazu;

3.4.2.2 natržení mezivrstvy je přípustné, avšak maketa hlavy nesmí proniknout zkušebním vzorkem;

3.4.2.3 žádné velké úlomky skla se nesmějí oddělit od mezivrstvy.

3.4.3 Celek s dvojitým zasklením s jednou tabulí z rovnoměrně tvrzeného skla a jednou tabulí z vrstveného skla nebo skloplastovou tabulí jinou než čelní sklo.

Výsledek zkoušky se považuje za vyhovující, jestliže jsou splněny následující podmínky:

3.4.3.1 tabule tvrzeného skla praskne.

3.4.3.2 Tabule vrstveného skla nebo skloplastová tabule povolí a praskne, při čemž se vytvoří četné kruhové trhliny se středem přibližně v bodu nárazu.

3.4.3.3 Natržení mezivrstvy nebo mezivrstev je přípustné, avšak maketa hlavy nesmí proniknout zkušebním vzorkem;

3.4.3.4 žádné velké úlomky skla se neoddělí od mezivrstvy.

3.4.4 Sada vzorků předložených ke zkoušce schválení typu konstrukční části se považuje za vyhovující z hlediska chování při zkoušce nárazem makety hlavy, je-li splněna jedna z následujících podmínek:

3.4.4.1 všechny zkoušky daly vyhovující výsledek;

3.4.4.2 jedna zkouška dala nevyhovující výsledek, avšak další série zkoušek s novou sadou zkušebních vzorků dala vyhovující výsledky.

4. OPTICKÉ VLASTNOSTI

Pro součinitel normální propustnosti světla tabulí skla nebo částí tabulí skla umístěných v místech podstatných pro řidičův výhled platí požadavky uvedené v bodu 9.1 přílohy III C.

PŘÍLOHA III M

Zařazování čelních skel do skupin ke zkouškám pro ehs schválení typu konstrukční části

1. Berou se v úvahu tyto základní parametry:

1.1 rozvinutá plocha čelního skla;

1.2 výška segmentu;

1.3 zakřivení.

2. Skupina je vytvořena v jedné třídě tloušťky.

3. Klasifikuje se ve vzestupném pořadí velikosti rozvinutých ploch. Vybere se pět největších a pět nejmenších rozvinutých ploch a očísluje se takto:

1	pro největší	1	pro nejmenší
2	pro nejblíže menší po 1	2	pro nejblíže větší po 1
3	pro nejblíže menší po 2	3	pro nejblíže větší po 2
4	pro nejblíže menší po 3	4	pro nejblíže větší po 3
5	pro nejblíže menší po 4	5	pro nejblíže větší po 4

4. V každé z obou skupin definovaných v bodu 3 se výšky segmentu označují takto:

1 pro největší výšku segmentu,

2 pro nejblíže nižší výšce segmentu,

3 pro nejblíže nižší výšku segmentu po předcházející hodnotě atd.

5. V každé z obou sklupin definovaných v bodu 3 se poloměry zakřivení označují takto:

1 pro nejmenší poloměr zakřivení,

2 pro nejblíže větší poloměr zakřivení,

3 pro poloměr zakřivení nejblíže větší k předcházejícímu poloměru, atd.

6. Hodnotící čísla přiřazená každému čelnímu sklu v obou skupinách definovaných v bodu 3 se sečtou.

6.1 Čelní sklo z pěti největších, které má nejmenší součet, a čelní sklo z pěti nejmenších, které má nejmenší součet, se podrobí plným zkouškám definovaným v přílohách III D, III F, III H, III I nebo III J.

6.2 U ostatních čelních skel z týchž skupin se ověřují optické vlastnosti podle bodu 9 přílohy III C.

7. Mohou se rovněž zkoušet čelní skla s tvarem nebo poloměrem zakřivení výrazně odlišným od extrémních hodnot vybrané skupiny, jestliže technická zkušebna usoudí, že by tyto parametry mohly mít znatelně nepříznivé účinky.

8. Vymezení skupiny se určí podle rozvinuté plochy čelních skel. Jestliže má čelní sklo předložené k schválení typu konstrukční části pro daný typ rozvinutou plochu o velikosti neležící ve schváleném rozmezí nebo má výrazně větší výšku segmentu nebo výrazně menší poloměr zakřivení, je považováno za nový typ a musí se podrobit doplňkovým zkouškám, jestliže technická zkušebna usoudí, že takové zkoušky jsou technicky nutné se zřetelem k informacím o výrobku a užitém materiálu, které má již k dispozici.

9. Pokud by držitel schválení typu konstrukční části měl později v úmyslu vyrábět jiný typ čelního skla ve stejné třídě tloušťky, pak musí:

9.1 zjistit, zda tento typ může být zahrnut mezi pět nejmenších nebo pět největších vybraných pro schválení typu konstrukční části dotyčné skupiny;

9.2 znovu přiřadit hodnotu čísla postupem podle bodu 3, 4 a 5;

9.3 je-li součet čísel přiřazených čelnímu sklu nově zahrnutému mezi pět největších nebo pět nejmenších čelních skel:

9.3.1 zjištěn jako nejmenší, provedou se následující zkoušky:

9.3.1.1 pro tvrzená čelní skla:

9.3.1.1.1 zkouška fragmentace,

9.3.1.1.2 zkouška nárazem makety hlavy,

9.3.1.1.3 zkouška optického zkreslení,

9.3.1.1.4 zkouška oddělování sekundárního obrazu,

9.3.1.1.5 zkouška propustnosti světla.

9.3.1.2 Pro čelní skla vyrobená z vrstveného skla nebo ze skloplastu:

9.3.1.2.1 zkouška nárazem makety hlavy,

9.3.1.2.2 zkouška optického zkreslení,

9.3.1.2.3 zkouška oddělování sekundárního obrazu,

9.3.1.2.4 zkouška propustnosti světla;

9.3.1.3 pro čelní skla z upraveného vrstveného skla: zkoušky uvedené v bodech 9.3.1.1.1, 9.3.1.1.2 a 9.3.1.2;

9.3.1.4 pro čelní skla s plastickým povlakem: zkoušky uvedené v bodu 9.3.1.1 nebo 9.3.1.2;

9.3.2 jestliže součet není zjištěn jako nejmenší, provedou se jen ty zkoušky, které jsou určeny k ověření optických vlastností podle bodu 9 přílohy III C.

PŘÍLOHA III N

Měření výšky segmentu a poloha bodů nárazu

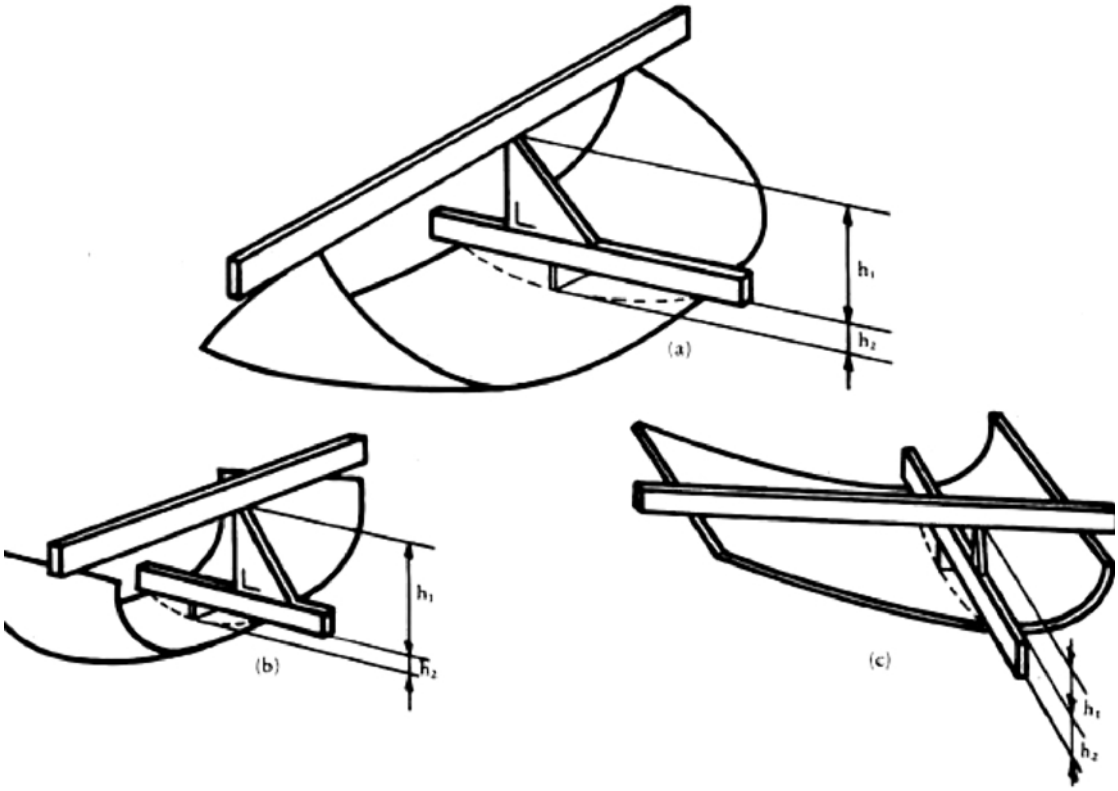

Obrázek 1 — Stanovení výšky h segmentu

Pro tabuli skla s jediným zakřivením je výška segmentu rovna h_1 (maximum).

Pro tabuli skla s dvojím zakřivením je výška segmentu rovna $h_1 + h_2$ (maximum).

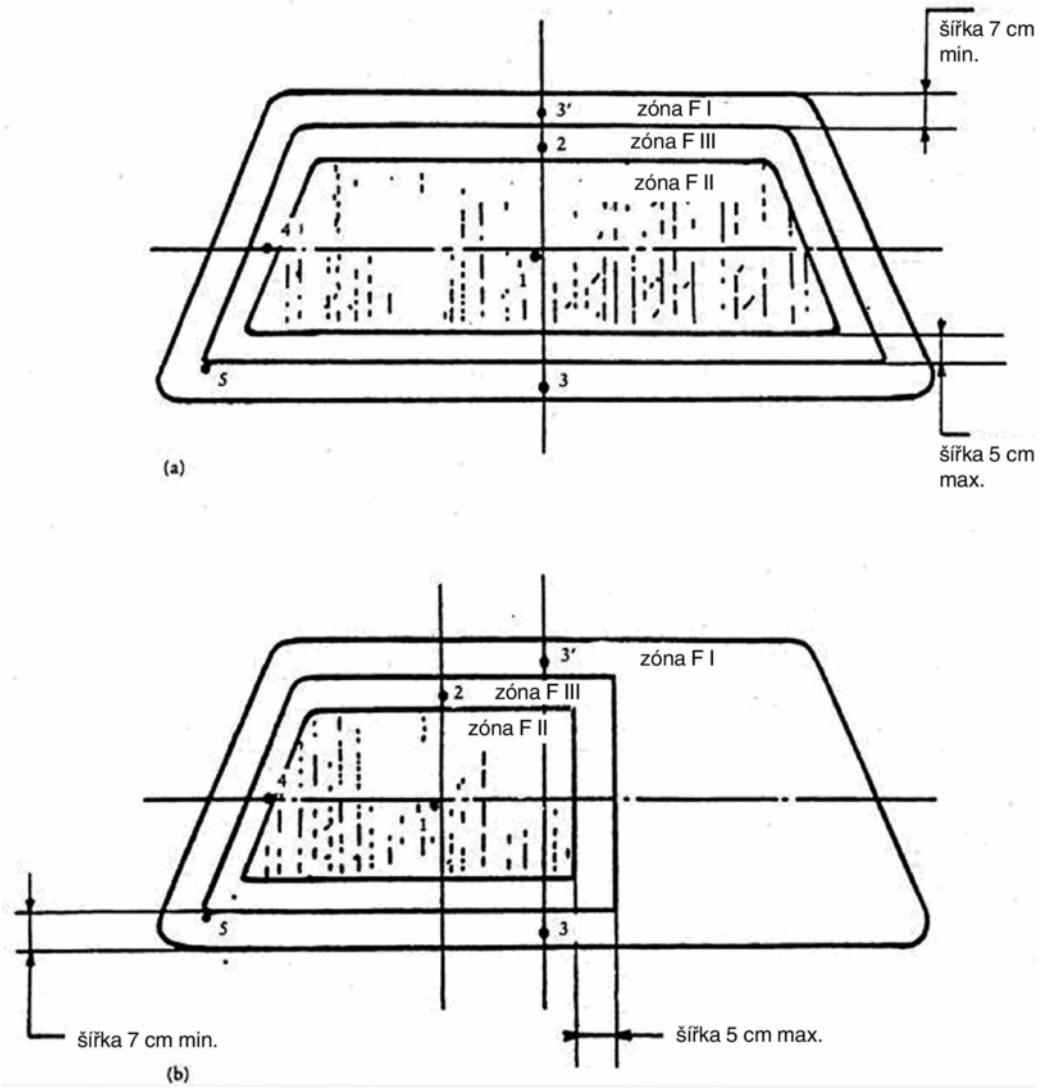

Obrázek 2 — Předepsané body nárazu pro tabule čelních skel

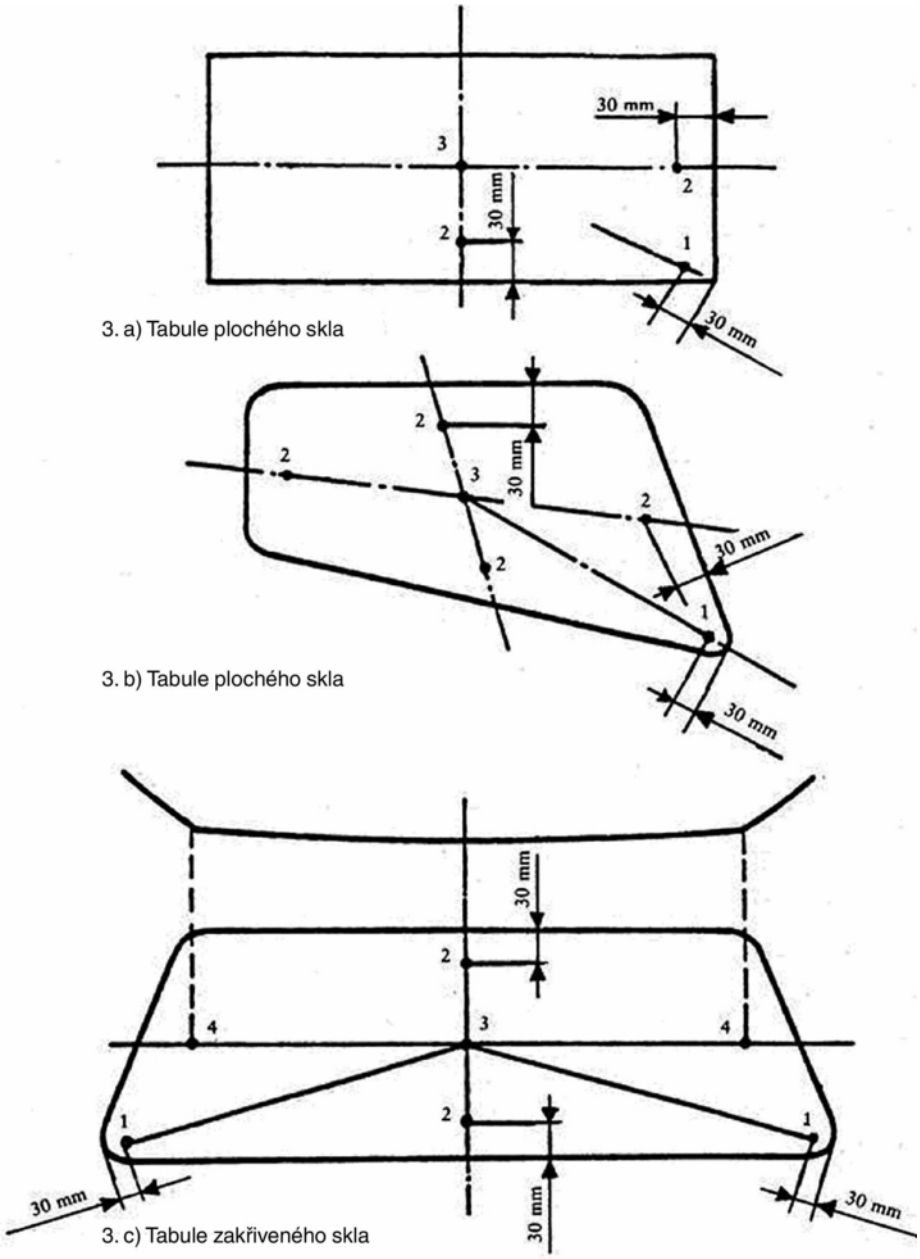

Obrázky 3a, 3b a 3c — Předepsané body nárazu pro tabule rovnoměrně tvrzeného skla

Body 2 na obrázcích 3a, 3b a 3c jsou příklady poloh pro bod 2 předepsaný v bodu 2.5 přílohy III E.

PŘÍLOHA III O

Kontroly shodnosti výroby

1. DEFINICE

Pro účely této přílohy se rozumí:

1.1 „typem výrobku“ všechny tabule skla, které mají tytéž hlavní vlastnosti;

1.2 „třídou tloušťky“ všechny tabule skla, jejichž složky mají tutéž tloušťku v mezích přípustných odchylek;

1.3 „výrobní jednotkou“ souhrn prostředků pro výrobu jednoho nebo více typů tabulí skla umístěných na stejném místě; může zahrnovat více výrobních linek;

1.4 „směnou“ období výroby jedné výrobní linky v průběhu denní pracovní doby;

1.5 „výrobním obdobím“ období trvalé výroby téhož typu výrobku toutéž výrobní linkou;

1.6 „P_s“ počet tabulí skla téhož vyráběného typu z téže výrobní směny;

1.7 „P_r“ počet tabulí skla téhož typu výrobku vyrobeného v průběhu výrobního období.

2. ZKOUŠKY

Tabule skla se podrobí následujícím zkouškám:

2.1 **Tvrzená čelní skla**

2.1.1 Zkouška fragmentace podle požadavků bodu 2 přílohy III D.

2.1.2 Zkouška propustnosti světla podle požadavků bodu 9.1 přílohy III C.

2.1.3 Zkouška optického zkreslení podle požadavků bodu 9.2 přílohy III C.

2.1.4 Zkouška oddělování sekundárního obrazu podle požadavků bodu 9.3 přílohy III C.

2.2 **Tabule rovnoměrně tvrzeného skla**

2.2.1 Zkouška fragmentace podle požadavků bodu 2 přílohy III E.

2.2.2 Zkouška propustnosti světla podle požadavků bodu 9.1 přílohy III C.

2.2.3 Tabule skla užité jako čelní sklo:

2.2.3.1 Zkouška optického zkreslení podle požadavků bodu 9.2 přílohy III C.

2.2.3.2 Zkouška oddělování sekundárního obrazu podle požadavků bodu 9.3 přílohy III C.

2.3 **Čelní skla z normálního vrstveného skla a skloplastová čelní skla**

2.3.1 Zkouška nárazem makety hlavy podle požadavků bodu 3 přílohy III F.

2.3.2 Zkouška nárazem koule 2 260 g podle požadavků bodu 4.2 přílohy III F a bodu 2.2 přílohy III C.

2.3.3 Zkouška odolnosti proti vysoké teplotě podle požadavků bodu 5 přílohy III C.

2.3.4 Zkouška propustnosti světla podle požadavků bodu 9.1 přílohy III C.

2.3.5 Zkouška optického zkreslení podle požadavků bodu 9.2 přílohy III C.

2.3.6 Zkouška oddělování sekundárního obrazu podle požadavků bodu 9.3 přílohy III C.

2.3.7 Pouze pro skloplastová čelní skla:

2.3.7.1 Zkouška odolnosti proti oděru podle požadavků bodu 2.1 přílohy III I.

2.3.7.2 Zkouška odolnosti proti vlhkosti podle požadavků bodu 3 přílohy III I.

2.3.7.3 Zkouška odolnosti proti chemikáliím podle požadavků bodu 11 přílohy III C.

2.4 **Tabule normálního vrstveného skla a skloplastové tabule jiné než čelní skla**

2.4.1 Zkouška nárazem koule 227 g podle požadavků bodu 4 přílohy III C.

2.4.2 Zkouška odolnosti proti vysoké teplotě podle požadavků bodu 5 přílohy III C.

2.4.3 Zkouška propustnosti světla podle požadavků bodu 9.1 přílohy III C.

2.4.4 Pouze pro skloplastové tabule:

2.4.4.1 Zkouška odolnosti proti oděru podle požadavků bodu 2.1 přílohy III I.

2.4.4.2 Zkouška odolnosti proti vlhkosti podle požadavků bodu 3 přílohy III I.

2.4.4.3 Zkouška odolnosti proti chemikáliím podle požadavků bodu 11 přílohy III C.

2.4.5 Výše uvedené podmínky se považují za splněné, jestliže byly příslušné zkoušky provedeny na čelním skle téhož složení.

2.5 **Čelní skla z upraveného vrstveného skla**

2.5.1 Kromě zkoušek stanovených v bodu 2.3 se provede zkouška fragmentace podle požadavků bodu 4 přílohy III H.

2.6 **Skla s plastickým povlakem**

Kromě zkoušek popsaných v různých bodech této přílohy se provádějí tyto zkoušky:

2.6.1 Zkouška odolnosti proti oděru podle požadavků bodu 2.1 přílohy III I.

2.6.2 Zkouška odolnosti proti vlhkosti podle požadavků bodu 3 přílohy III I.

2.6.3 Zkouška odolnosti proti chemikáliím podle požadavků bodu 11 přílohy III C.

2.7 **Celky s dvojitým zasklením**

Pro každou tabuli v celku s dvojitým zasklením se s touž četností a s týmiž požadavky provedou zkoušky, které jsou popsány v této příloze.

3. ČETNOST A VÝSLEDKY ZKOUŠEK

3.1 **Fragmentace**

3.1.1 Zkoušky

3.1.1.1 První série zkoušek pro zjištění bodu, v němž dojde k největšímu rozbití v každém bodu nárazu specifikovaném touto směrnicí, se dokumentuje fotografickými záznamy na začátku výroby každého nového typu tabule skla.

U tvrzených čelních skel se však první série zkoušek provede pouze tehdy, pokud je roční výroba tohoto typu skel větší než 200 kusů.

3.1.1.2 V průběhu výrobního období se provede kontrolní zkouška v bodu rozbití zjištěném podle bodu 3.1.1.1.

3.1.1.3 Kontrolní zkouška se provede na začátku každého výrobního období nebo po změně barvy.

3.1.1.4 V průběhu výrobního období se provedou kontrolní zkoušky s následující minimální četností:

Tvrzená čelní skla		Tabule tvrzeného skla jiné než čelní sklo		Čelní skla z upraveného vrstveného skla
$P_s \leq 200$:	jedna za výrobní období	$P_r \leq 500$:	jedna za směnu	0,1 % pro typ
$P_s > 200$:	jedna za každé 4 hodiny výroby	$P_r > 500$:	dvě za směnu	

3.1.1.5 Jedna kontrolní zkouška se provede na konci výrobního období na jedné z posledních vyrobených tabulí skla.

3.1.1.6 Pro $P_r < 20$ je zapotřebí pouze jedna zkouška fragmentace za výrobní období.

3.1.2 Výsledky

Všechny výsledky se musí dokumentovat, včetně těch, které jsou bez fotografického záznamu.

Kromě toho musí být proveden jeden fotografický záznam za každou směnu s výjimkou pro $P_r \leq 500$. V tomto případě se fotografický záznam pořídí jen za výrobní období.

3.2 **Náraz makety hlavy**

3.2.1 Zkoušky

Kontrolují se vzorky odpovídající alespoň 0,5 % denní produkce vrstvených čelních skel z jedné výrobní linky. Zkouší se maximálně 15 čelních skel za den.

Výběr vzorků musí reprezentovat výrobu různých typů čelního skla.

Se souhlasem orgánu státní správy mohou být tyto zkoušky nahrazeny zkouškou nárazem koule 2 260 g (viz bod 3.3 dále). V každém případě musí být zkoušky nárazem makety hlavy provedeny jednou ročně alespoň na dvou vzorcích pro každou třídu tloušťky.

3.2.2 Výsledky

Všechny výsledky se zaznamenají.

3.3 **Náraz koule 2 260 g**

3.3.1 Zkoušky

Kontrola musí pro každou kategorii tloušťky proběhnout alespoň jednou za měsíc.

3.3.2 Výsledky

Všechny výsledky se zaznamenají.

3.4 **Náraz koule 227 g**

3.4.1 Zkoušky

Zkušební kusy se vyříznou ze vzorků. Z praktických důvodů však lze zkoušet na dokončených výrobcích nebo na jejich částech.

Kontroluje se počet vzorků odpovídající 0,5 % výroby za jednu směnu, maximálně 10 vzorků za den.

3.4.2 Výsledky

Všechny výsledky se zaznamenají.

3.5 **Odolnost proti vysoké teplotě**

3.5.1 Zkoušky

Zkušební kusy se vyříznou ze vzorků. Z praktických důvodů však lze zkoušet na dokončených výrobcích nebo na jejich částech. Ty musí být vybrány tak, aby všechny mezivrstvy byly zkoušeny v poměru k jejich užití.

Kontrolují se nejméně tři vzorky pro každou barvu mezivrstvy odebrané z denní produkce.

3.5.2 Výsledky

Všechny výsledky se zaznamenají.

3.6 **Propustnost světla**

3.6.1 Zkoušky

K této zkoušce se předloží reprezentativní vzorky zbarvených dokončených výrobků.

Kontroly se provedou alespoň na počátku každého výrobního období ve kterém dojde ke změně ve vlastnostech tabule skla, které ovlivňují výsledky zkoušky.

Tabule skla s normální propustností světla změřenou při zkouškách pro schválení typu konstrukční části a činící 80 % nebo více u čelních skel a 75 % nebo více u tabulí skla jiných než čelní skla, a tabule skla kategorie V jsou z této zkoušky vyjmuty.

Dodavatel skla může alternativně předložit pro tabule tvrzeného skla certifikát shody, z něhož vyplývá splnění výše uvedených požadavků.

3.6.2 Výsledky

Hodnota propustnosti světla se zaznamená. U čelního skla se stínícími pruhy nebo se ztemňujícími pruhy se dále z výkresů zmíněných v příloze III A bod 3.2.1.2.2.3 zkontroluje, že takové pruhy jsou mimo zónu I'.

3.7 **Optické zkreslení a oddělování sekundárního obrazu**

3.7.1 Zkoušky

Každé čelní sklo se zkontroluje z hlediska vizuálních vad. S užitím postupu stanoveného v této směrnici nebo jakéhokoli jiného postupu dávajícího podobné výsledky se dále zkouší v různých polích výhledu s těmito minimálními četnostmi:

— $P_s \leq 200$ jeden vzorek za směnu,

— $P_s > 200$ dva vzorky za směnu

— 1 % celé produkce, přičemž vybrané vzorky reprezentují celou výrobu.

3.7.2 Výsledky

Všechny výsledky se zaznamenají.

3.8 **Odolnost proti oděru**

3.8.1 Zkoušky

Této zkoušce se podrobí jen tabule s plastickým povlakem a skloplastové tabule. Kontrola se provádí nejméně jednou měsíčně pro každý druh plastického povlaku nebo mezivrstvy.

3.8.2 Výsledky

Změřený rozptyl světla se zaznamená.

3.9 **Odolnost proti vlhkosti**

3.9.1 Zkoušky

Této zkoušce se podrobí pouze tabule skla s plastickým povlakem nebo skloplastové tabule. Kontrola se provádí nejméně jednou měsíčně pro každý druh plastického povlaku nebo mezivrstvy.

3.9.2 Výsledky

Všechny výsledky se zaznamenají.

3.10 **Odolnost proti chemikáliím**

3.10.1 Zkoušky

Této zkoušce se podrobí pouze tabule skla s plastickým povlakem a skloplastové tabule. Kontrola se provádí nejméně jednou měsíčně pro každý druh plastického povlaku nebo mezivrstvy.

3.10.2 Výsledky

Všechny výsledky se zaznamenají.

PŘÍLOHA III P

VZOR

Název správního orgánu

Příloha k certifikátu ES schválení typu traktoru z hlediska (čelního skla a jiných tabulí skla)

(Čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/37/ES ze dne 26. května 2003 o schvalování typu zemědělských a lesnických traktorů, jejich přípojných vozidel a výměnných tažených strojů, jakož i jejich systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků)

ES schválení typu č. …… Rozšíření č. ……

1. Značka (obchodní firma) traktoru:

……

2. Typ a případný obchodní název traktoru:

……

3. Jméno a adresa výrobce:

……

4. Jméno a adresa případného zástupce výrobce:

……

5. Popis typu čelního skla a jiných tabulí skla (tvrzené, vrstvené, plastové, skloplastové, rovné, zakřivené atd.)

……

6. Značka ES schváleni typu konstrukční části pro čelní sklo a pro jiné tabule skla:

……

7. Datum předložení traktoru k ES schválení typu:

……

8. Technická zkušebna provádějící zkoušky pro schválení typu:

……

9. Datum protokolu vydaného touto zkušebnou:

……

10. Číslo protokolu vydaného touto zkušebnou:

……

11. ES schválení typu konstrukční části pro čelní sklo a jiné tabule skla uděleno/odmítnuto ([1]):

12. Místo: ……

13. Datum: ……

14. Podpis: ……

15. K tomuto certifikátu jsou přiloženy následující dokumenty opatřené ve výše uvedeným čís1em ES schválení typu:

…… rozměrové výkresy;

…… nákresy nebo fotografie čelního skla a jiných tabulí skla na kabině traktoru.

Tyto údaje musí být předány příslušným správním orgánům ostatních členských států na požádání.

16. Poznámky:

……

……

……

……

……

([1]) Nehodící se škrtněte.

PŘÍLOHA IV

Mechanická spojovací zařízení ke spojení traktoru s taženým vozidlem a vertikální zatížení v bodě spojení

1. DEFINICE

1.1 „Mechanickým spojovacím zařízením ke spojení traktoru s taženým vozidlem“ se rozumějí konstrukční části na traktoru a na přípojném vozidle, které vytvářejí mechanické spojení mezi těmito vozidly.

Tato směrnice pojednává pouze o mechanických spojovacích zařízeních umístěných na traktoru.

Mezi mnoha druhy mechanických spojovacích zařízení pro traktory lze v podstatě rozlišit:

— čepové spojení (viz dodatek 1 obrázky 1 a 2),

— vlečný hák (viz obr. 1 – „Rozměry závěsného háku“ v ISO 6489-1:2001),

— tažná oj (viz dodatek 1 obrázek 3).

1.2 „Typem mechanického spojovacího zařízení ke spojení traktoru s taženým vozidlem“ se rozumějí ty konstrukční části, které se vzájemně výrazně neodlišují zejména v těchto bodech:

1.2.1 druh mechanického spojovacího zařízení;

1.2.2 oko oje (40 mm nebo 50 mm v průměru),

1.2.3 vnější tvar, rozměry nebo způsob činnosti (např. samočinné nebo nesamočinné),

1.2.4 materiál,

1.2.5 hodnota D podle definice v dodatku 2 při dynamických zkouškách nebo přípojná hmotnost podle dodatku 3 při statických zkouškách a svislé zatížení v bodě spojení S.

1.3 „Vztažným středem mechanického spojovacího zařízení“ se rozumí bod se stejnou vzdáleností od přírub na ose čepu v případě čepového připojení přívěsu a průsečík roviny souměrnosti háku a obalové křivky konkávního dílu tohoto háku ve výšce doteku s okem, když je hák v tažné poloze.

1.4 „Výškou mechanického spojovacího zařízení nad zemí“ se rozumí vzdálenost mezi vodorovnou rovinou vedenou vztažným středem mechanického spojovacího zařízení a vodorovnou rovinou, na níž stojí kola traktoru.

1.5 „Přesahem c mechanického spojovacího zařízení“ se rozumí vzdálenost mezi vztažným středem mechanického zařízení ke spojení a svislou rovinou vedenou osou zadního kola traktoru.

1.6 „Svislým zatížením v bodě spojení S“ se rozumí zatížení působící ve statickém stavu závěsným okem taženého vozidla na vztažný střed mechanického spojovacího zařízení.

1.7 „Samočinným“ se rozumí takové mechanické spojovací zařízení, které se při zavedení oka oje bez dalšího ovládání uzavře a zajistí.

1.8 „Rozvorem náprav traktoru l“ se rozumí vzdálenost mezi svislými rovinami probíhajícími kolmo k podélné střední rovině traktoru a jdoucími středem náprav traktoru.

1.9 „Hmotností na přední nápravu nenaloženého traktoru m_a“ se rozumí část hmotnosti traktoru, která je za statických podmínek přenášena přední nápravou na vozovku.

2. OBECNÉ POŽADAVKY

2.1 Mechanická spojovací zařízení mohou být konstruována jako samočinná nebo nesamočinná.

2.2 Mechanická spojovací zařízení na traktoru musí z hlediska rozměrů a pevnosti splňovat požadavky bodů 3.1 až 3.2 a z hlediska svislým zatížení v bodě spojení požadavky bodu 3.3.

2.3 Mechanická spojovací zařízení musí být konstruována a vyrobena tak, aby za normálních podmínek fungovala uspokojivě nepřetržitě a aby si podržela vlastnosti předepsané v této směrnici.

2.4 Všechny prvky mechanického spojovacího zařízení musí být z materiálů dostatečné jakosti, aby obstály při zkouškách uvedených v bodě 3.2, a musí si trvale udržet mechanickou pevnost.

2.5 Všechny spoje a jejich zajištění musí být možno snadno spojit i uvolnit a musí být konstruovány tak, aby za normálních provozních podmínek nemohlo dojít k jejich nahodilému uvolnění.

U samočinných spojovacích zařízení musí být uzamčená poloha zajištěna dvěma navzájem nezávisle působícími bezpečnostními pojistkami. Při odpojování je však přípustné jejich uvolnění jedním společným ovládačem.

2.6 Oko oje musí být schopno vodorovného výkyvu nejméně o 60° na obě strany podélné osy spojovacího zařízení nepřipojeného k vozidlu. Kromě toho je vždy požadována svislá pohyblivost o 20° nahoru a dolů (viz též dodatek 1).

Úhlů výkyvu není třeba dosáhnout současně.

2.7 Čelisti musí připouštět axiální pohyblivost oka oje nejméně o 90° doprava nebo doleva kolem podélné osy spojovacího zařízení při jeho trvalém brzdění momentem od 30 Nm do 150 Nm.

Tažný hák musí připouštět osové otáčení oka oje o minimálně 20° doprava a doleva od podélné osy tažného háku.

2.8 Za podmínky, že alespoň jedno mechanické spojovací zařízení obdrželo ES schválení typu, jsou pod dobu deseti let ode dne vstupu směrnice 89/173/EHS v platnost povolena jiná mechanická spojovací zařízení a spojky, aniž by se ES schválení typu traktoru stalo neplatným, za podmínky, že jejich montáží nejsou dotčena dílčí schválení typu.

2.9 Aby se zabránilo neúmyslnému odpojení od závěsného kroužku, nesmí vzdálenost mezi vlečným hákem a kotvou (upínacím zařízením) překročit 10 mm při maximálním jmenovitém zatížení.

3. ZVLÁŠTNÍ POŽADAVKY

3.1 **Rozměry**

Rozměry mechanického spojovacího zařízení na traktoru musí splňovat požadavky dodatku 1 obrázků 1, 2 a 3. Neuvedené rozměry je možno volit libovolně.

3.2 **Pevnost**

3.2.1 Pevnost mechanického spojovacího zařízení se zkouší dynamicky podle dodatku 2 nebo staticky podle dodatku 3.

3.2.2 Zkouška nesmí vyvolat žádné trvalé deformace, lomy nebo trhliny.

3.3 **Svislé zatížení v bodě spojení S**

3.3.1 Maximální svislé statické zatížení v bodě spojení stanoví výrobce. Nesmí však v žádném případě překročit 3 tuny.

3.3.2 Podmínky vyhovění:

3.3.2.1 Přípustné svislé statické zatížení v bodě spojení nesmí překročit technicky přípustné svislé zatížení v bodě spojení podle doporučení výrobce traktoru ani svislé statické zatížení v bodě spojení podle údaje v EHS schválení typu konstrukční části pro závěsné zařízení.

3.3.2.2 Musí být splněny požadavky směrnice 2009/63/ES ([1]) příloha I bod 2, ale nesmí být překročeno maximální zatížení zadní nápravy.

3.4 **Montážní výška zařízení ke spojení nad vozovkou (h)**

(viz obrázek dále).

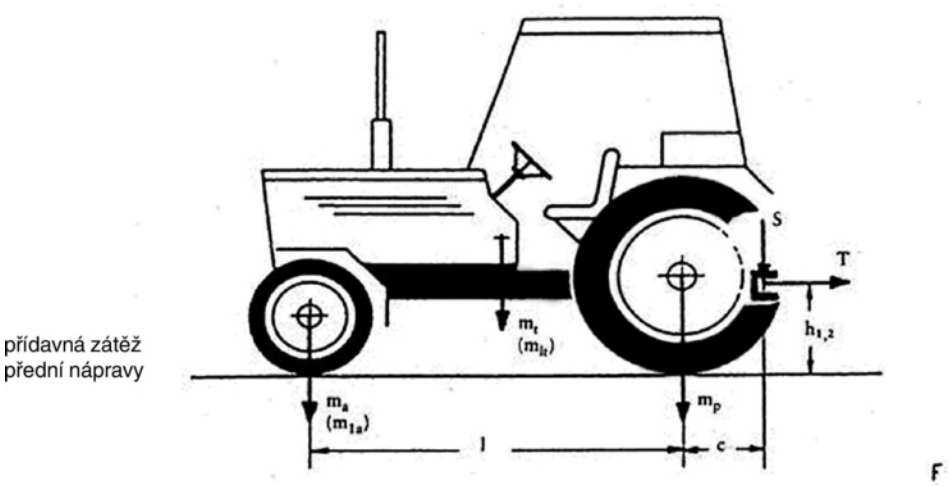

3.4.1 Všechny traktory s naloženou hmotností vyšší než 2,5 t musí být vybaveny spojovacím zařízením pro přípojné vozidlo se světlou výškou vyhovující jedné z následujících rovnic:

$$h_1 \leq \frac{(m_a - 0{,}2.m_t).l - (S.c)}{0{,}6.(0{,}8.m_t + S)}$$

nebo

$$h_2 \leq \frac{(m_{la} - 0{,}2.m_t).l - (S.c)}{0{,}6.(0{,}8.m_{lt} - 0{,}2.m_t + S)}$$

kde je:

m_t: hmotnost traktoru (viz bod 1.6 přílohy I),

m_{lt}: hmotnost traktoru (viz bod 1.6 přílohy I) s přídavnou zátěží na přední nápravě,

m_a: hmotnost na přední nápravu nenaloženého traktoru (viz bod 1.9 přílohy IV),

m_{la}: hmotnost na přední nápravu nenaloženého traktoru (viz bod 1.9 přílohy IV) s přídavnou zátěží na přední nápravě,

l: rozvor náprav traktoru (viz bod 1.8 přílohy IV),

S: svislé zatížení v bodě spojení (viz bod 1.6 přílohy IV),

c: vzdálenost mezi vztažným středem mechanického zařízení ke spojení a svislou rovinou vedenou osou zadního kola traktoru (viz bod 1.5 přílohy IV).

([1]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/63/ES ze dne 13. července 2009 o určitých konstrukčních částech a vlastnostech kolových zemědělských a lesnických traktorů (kodifikované znění) (Úř. věst. L 214, 19.8.2009, s. 23).

4. ŽÁDOST O ES SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI

4.1 Žádost o ES schválení typu konstrukční části pro mechanické spojovací zařízení traktoru podává výrobce mechanického spojovacího zařízení nebo jeho pověřený zástupce.

4.2 K žádosti pro každý typ mechanického spojovacího zařízení se přiloží tyto podklady a údaje:

— kótované výkresy spojovacího zařízení (tři kopie). Výkresy musí zejména podrobně znázorňovat požadované rozměry, jakož i rozměry pro upevnění,

— krátký technický popis spojovacího zařízení s uvedením způsobu provedení užitého materiálu,

— údaj hodnoty D podle přílohy 2 pro dynamické zkoušky nebo hodnoty T (tažná síla) podle přílohy 3 pro statické zkoušky a rovněž svislé zatížení v bodě spojení S,

— jeden nebo více vzorků zařízení podle požadavku technické zkušebny.

5. NÁPISY

5.1 Každé mechanické spojovací zařízení odpovídající typu, kterému bylo uděleno EHS schválení typu konstrukční části, musí být opatřeno těmito nápisy:

5.1.1 výrobní nebo obchodní značka;

5.1.2 značka ES schválení typu podle vzoru v dodatku 4;

5.1.3 u zařízení, které bylo na pevnost zkoušeno dynamicky podle dodatku 2 (dynamická zkouška):

přípustná hodnota *D*,

hodnota svislého zatížení v bodě spojení S;

5.1.4 u zařízení, které bylo zkoušeno staticky na pevnost podle dodatku 3 (statická zkouška):

přípojná hmotnost a svislé zatížení bodě spojení S.

5.2 Údaje musí být zřetelně viditelné, snadno čitelné a trvanlivé.

6. NÁVOD K POUŽITÍ

Ke každému mechanickému spojovacímu zařízení musí výrobce přiložit návod k použití. Tento návod musí obsahovat číslo ES schválení typu konstrukční části a hodnoty *D* nebo *T* podle způsobu zkoušky zařízení.

Dodatek 1

VÝKRES ČÁSTÍ MECHANICKÉHO SPOJOVACÍHO ZAŘÍZENÍ

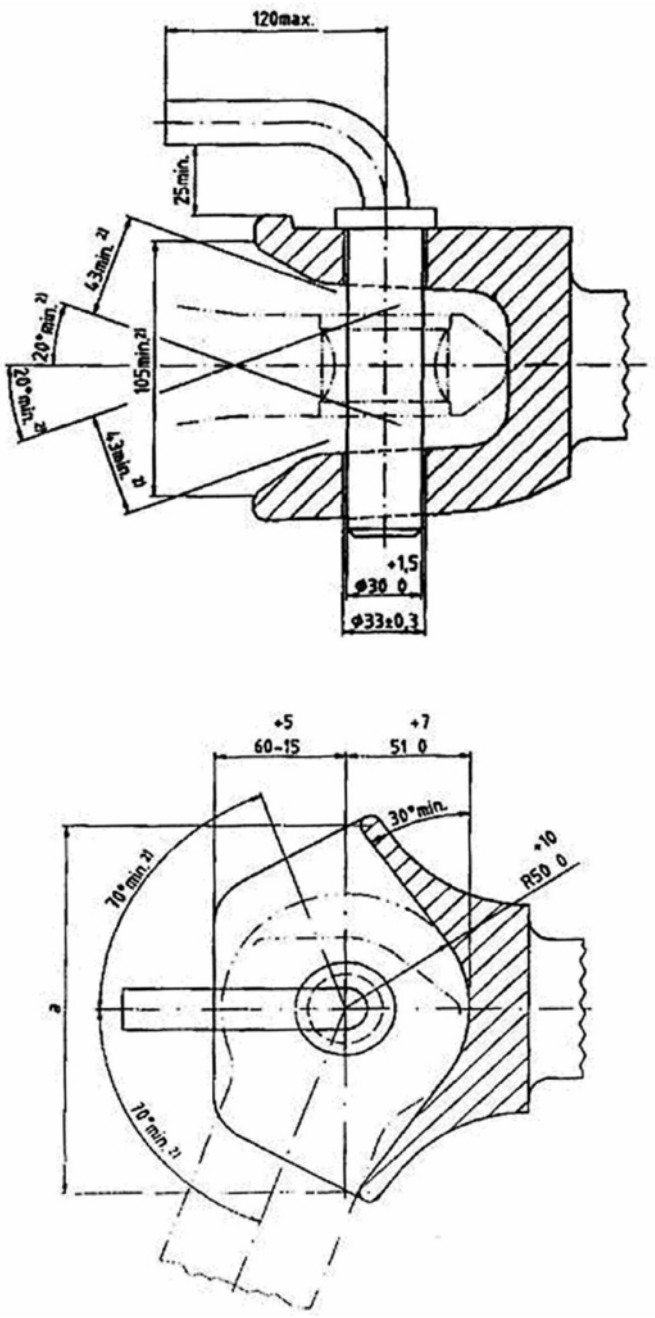

Obrázek 1a — Nesamočinné spojovací zařízení pro přívěs s válcovým blokovacím čepem

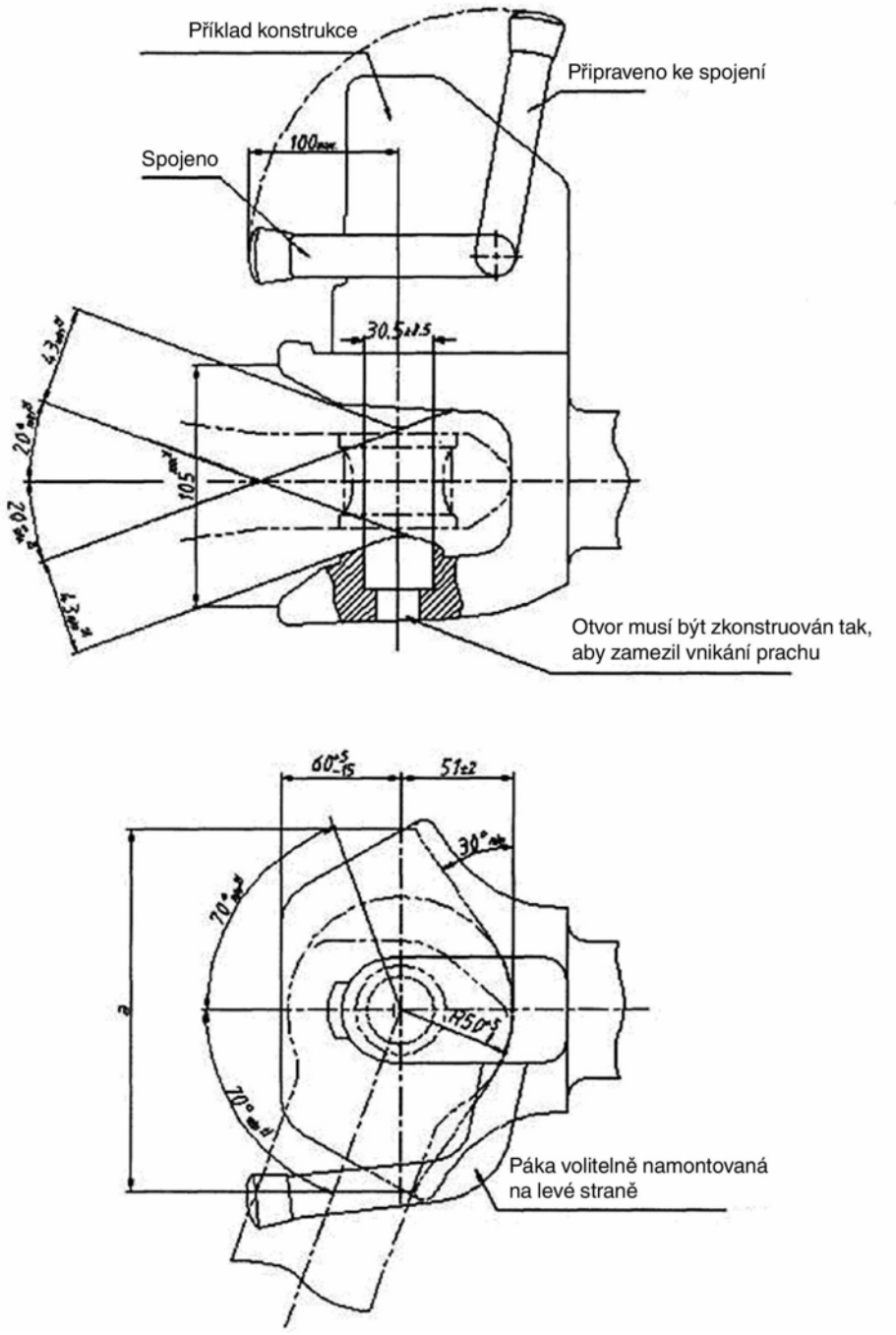

Obrázek 1b — Samočinné spojovací zařízení pro přívěs s válcovým blokovacím čepem

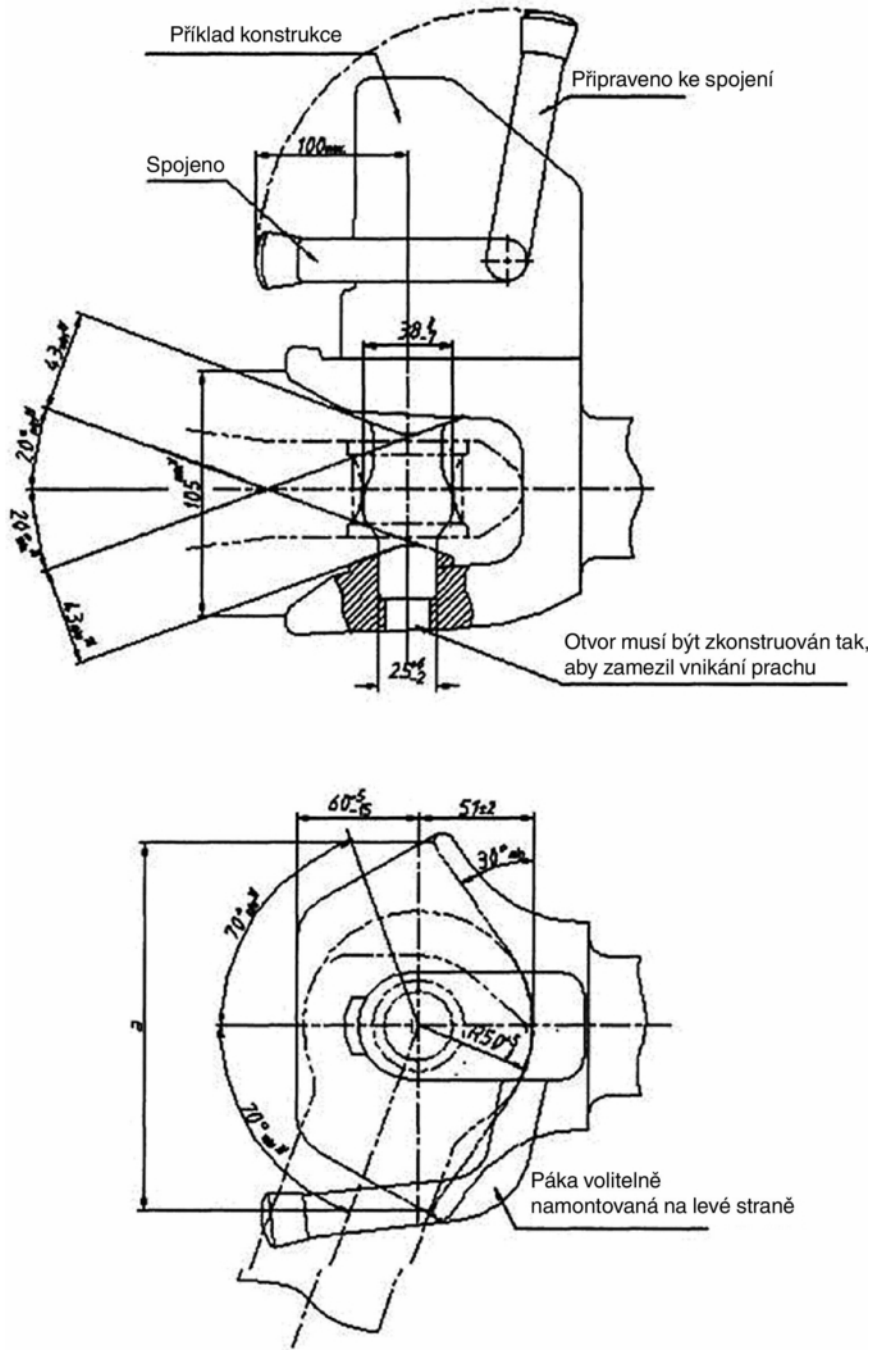

Obrázek 1c — Samočinné spojovací zařízení pro přívěs s vypouklým blokovacím čepem

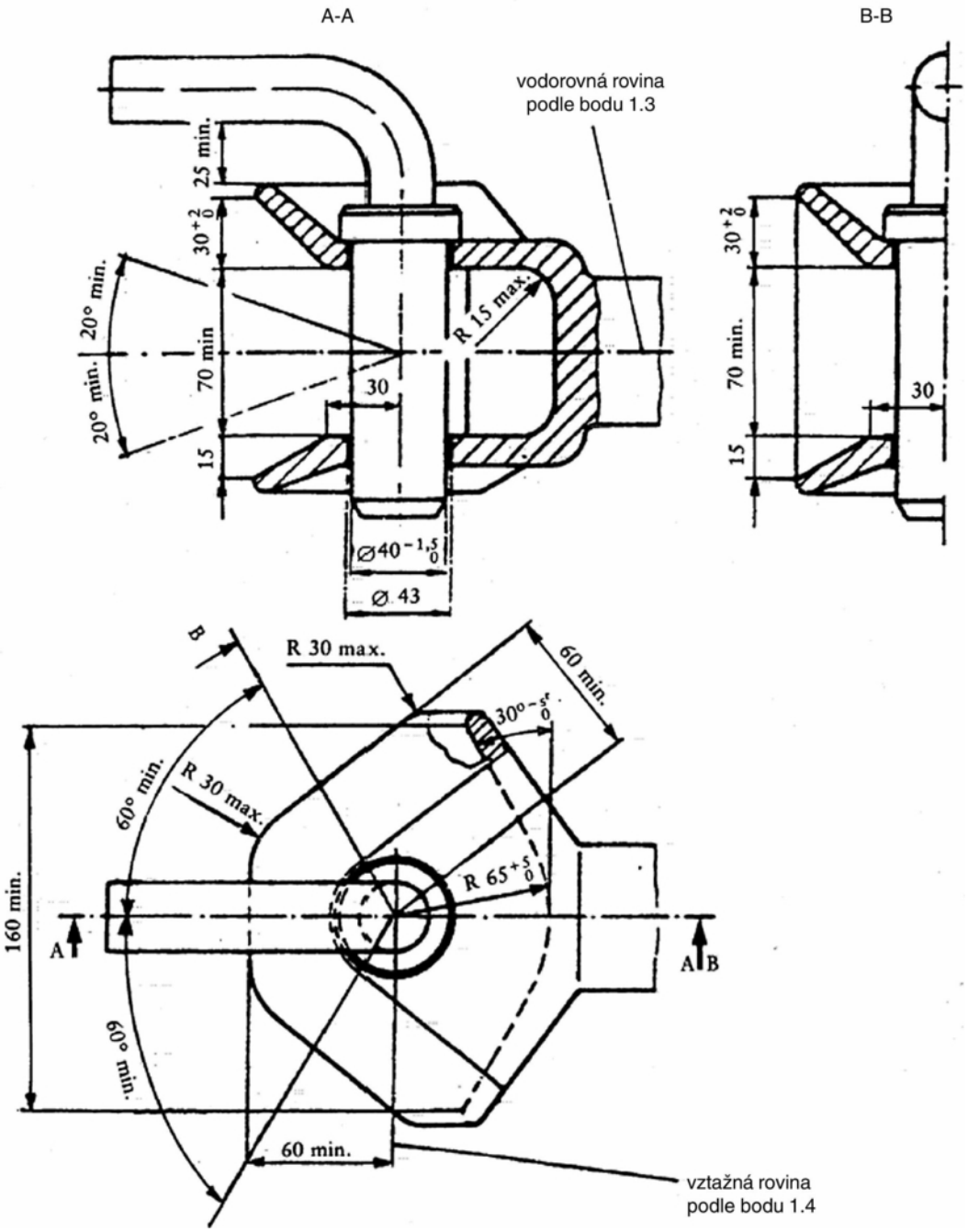

Obrázek 2 — Nesamočinné spojení pro přívěs

podle ISO 6489 část 2 z července 2002

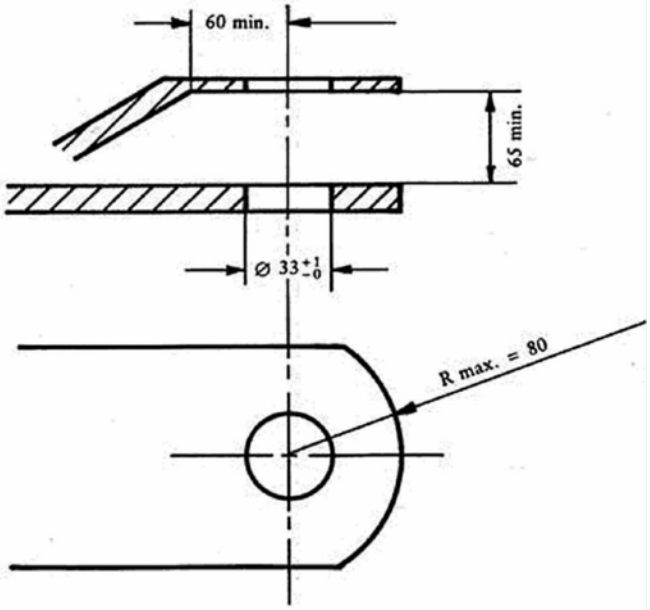

Obrázek 3 — Tažná oj traktoru

podle ISO 6489 část 3 z června 2004

Dodatek 2

DYNAMICKÁ ZKOUŠKA

1. POSTUP ZKOUŠKY

Pevnost mechanického spojovacího zařízení ke spojení traktoru s taženým vozidlem je třeba prokázat střídavým namáháním na zkušebním stavu.

Tento postup popisuje únavovou zkoušku kompletního mechanického spojovacího zařízení, kdy se zařízení se namontuje se všemi díly potřebnými k jeho upevnění a zkouší na zkušebním stavu.

Střídavé namáhání má být pokud možno sinusové (proměnné nebo narůstající) se zatěžovacím cyklem, který závisí na užitém materiálu. Při zkoušce se nesmějí objevit trhliny nebo lomy.

2. KRITÉRIA ZKOUŠKY

Základem zatěžovacích sil jsou vodorovné složky síly ve směru podélné osy vozidla společně se svislou složkou síly.

Neuvažují se svislé složky síly kolmé na podélnou osu vozidla a rovněž momenty, pokud jsou druhořadého významu.

Vodorovná složka síly ve směru osy vozidla je představována matematicky určenou silou o hodnotě *D*.

Na mechanické spojovací zařízení se užije následující rovnice:

$$D = g \cdot (M_T \cdot M_R)/ (M_T + M_R)$$

kde je:

M_T = maximální technicky přípustná hmotnost traktoru,

M_K = maximální technicky přípustná přípojná hmotnost,

g = 9,81 m/s^2.

Složky svislé síly kolmé na vozovku vytvářejí svislé zatížení v bodě spojení S.

Technicky přípustné hmotnosti udává výrobce.

3. PRŮBĚH ZKOUŠKY

3.1 **Obecné požadavky**

Zkušební síla působí na zkoušené zařízení prostřednictvím vhodného standardního oka oje pod úhlem, který je vytvořen působením svislé zkušební síly F_v a vodorovné zkušební síly F_h, a působí v podélné střední rovině odshora vpředu směrem dozadu dolů.

Zkušební síla působí v obvyklém bodu dotyku mezi mechanickým spojovacím zařízením a tažným okem.

Vůli mezi spojovacím zařízením a okem je třeba udržovat co nejmenší.

Zkušební síla působí v podstatě v proměnném smyslu kolem nulového bodu. Při proměnném smyslu zkušební síly je střední hodnota síly rovna nule.

Pokud není z důvodů konstrukce zařízení ke spojení (např. nadměrná vůle, tažný hák) možno zkoušet silou s proměnným smyslem působení, je možno působit narůstající silou ve směru tahu nebo tlaku podle toho, které namáhání je větší.

Při zkouškách s narůstajícím namáháním je zkušební síla rovna největší síle (maximální zatížení) a nejnižší síla (nejmenší zatížení) nemá překročit 5 % největší síly.

Při zkoušce silou s proměnným smyslem je třeba postarat se vhodným uspořádáním zkušebního zařízení a volbou zařízení vyvozujícího sílu o to, aby kromě uvažované zkušební síly nebyly vyvolány žádné přídavné momenty nebo síly směřující kolmo na zkušební sílu; úhlová chyba směru síly při zkoušce s namáháním silou s proměnným smyslem nemá být větší než ± 1,5°; při zkoušení s narůstající silou je třeba nastavit úhel při největší síle.

Zkušební frekvence nesmí překročit 30 Hz. Pro součásti z oceli nebo ocelové litiny činí počet zatěžovacích cyklů $2 \cdot 10^6$. Kontrola trhlin po zkoušce se uskutečňuje průnikem barev nebo podobným postupem.

Jestliže spojovací zařízení obsahuje pružiny nebo tlumiče, pak se tyto části při zkouškách nevymontovávají, je však možno je vyměnit, pokud jsou při zkouškách namáhány způsobem, který není obvyklý při běžném provozu (např. působení tepla), a pokud se poškodí. Ve zkušebním protokolu je třeba popsat jejich chování před zkouškami, v jejich průběhu a po zkouškách.

3.2 **Zkušební síly**

Zkušební síla se geometricky skládá z vodorovné a svislé složky:

$$F = \sqrt{F_h^2 + F_v^2}$$

kde platí:

F_h = ± 0,6 · D při síle s proměnným smyslem působení

nebo

F_h = 1,0 · D při narůstající síle (tah nebo tlak),

F_v = g · 1,5 · S

S = statické zatížení v bodě spojení (svislá složka síly působící na vozovku).

Dodatek 3

MECHANICKÉ SPOJOVACÍ ZAŘÍZENÍ

STATICKÁ ZKOUŠKA

1. ZKUŠEBNÍ PŘEDPISY

1.1 **Obecně**

1.1.1 Aby se zkontrolovaly konstrukční vlastnosti, podrobí se tažné zařízení statickým zkouškám podle požadavků bodů 1.2, 1.3 a 1.4.

1.2 **Příprava zkoušek**

Zkouší se na vhodném zařízení, přičemž tažné zařízení a díly určené k jeho připojení ke konstrukci podvozku traktoru musí být připevněny na tuhou konstrukci stejnými konstrukčními částmi, jako se užijí k montáži na traktor.

1.3 **Měřicí přístroje**

Přístroje pro měření užitých sil a posuvy musí mít tuto přesnost:

— síly ± 50 daN,

— posuvy ± 0,01 mm.

1.4 **Postup zkoušky**

1.4.1 Na zařízení ke spojení se nejprve působí předběžnou tažnou silou, která nepřekračuje 15 % zkušební tažné síly podle bodu 1.4.2.

1.4.1.1 Postup popsaný v bodu 1.4.1 se opakuje nejméně dvakrát; vychází se z nulové síly, která se postupně zvyšuje, až je dosažena hodnota síly podle předpisu v bodu 1.4.1, potom se síla opět postupně snižuje na hodnotu 500 daN; ustalovací síla musí být podržena nejméně po dobu 60 s.

1.4.2 Při záznamu údajů o závislosti síla/deformace při zkoušce tahem nebo pro graf na zapisovacím zařízení připojeném k tažnému zařízení se vychází pouze z působení síly zvyšující se z hodnoty 500 daN a působící na vztažný střed zařízení ke spojení.

Až do dosažení zkušebních sil, které se stanoví 1,5násobkem síly vyvolané technicky přípustnou přípojnou hmotností, nesmějí vzniknout lomy; kromě toho je třeba překontrolovat, zda má diagram závislosti síla/deformace v rozsahu od 500 daN do jedné třetiny maximální tažné síly pravidelný průběh bez nepravidelností.

1.4.2.1 Trvalá deformace se zjistí ze zaznamenané křivky síla/deformace při síle 500 daN po snížení zkušební síly zpět na tuto hodnotu.

1.4.2.2 Zjištěná hodnota trvalé deformace nesmí překročit 25 % největší dosažené pružné deformace.

1.5 Před zkouškou podle bodu 1.4.2 je třeba provést zkoušku, při níž se na vztažný střed zařízení ke spojení působí plynule se zvyšující silou, od počáteční hodnoty 500 daN až do trojnásobku maximálního přípustného svislého zatížení v bodě spojení doporučovaného výrobcem.

Při této zkoušce nesmí deformace zařízení ke spojení překročit 10 % zjištěné největší pružné deformace.

Kontrola se provede po snížení svislé síly na výchozí sílu 500 daN.

Dodatek 4

ZNAČKA SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI

Značku ES schválení typu konstrukční části tvoří:

— obdélníku, ve kterém je vepsáno malé písmeno e a rozlišovací písmeno (písmena) nebo číslo členského státu, který udělil schválení typu konstrukční části:

1 pro Německo; 2 pro Francii; 3 pro Itálii; 4 pro Nizozemsko; 5 pro Švédsko; 6 pro Belgii; 7 pro Maďarsko; 8 pro Českou republiku; 9 pro Španělsko; 11 pro Spojené království; 12 pro Rakousko; 13 pro Lucembursko; 17 pro Finsko; 18 pro Dánsko; 19 pro Rumunsko; 20 pro Polsko; 21 pro Portugalsko; 23 pro Řecko; 24 pro Irsko; 26 pro Slovinsko; 27 pro Slovensko; 29 pro Estonsko; 32 pro Lotyšsko; 34 pro Bulharsko; $_1$ 36 pro Litvu; 49 pro Kypr a 50 pro Maltu,

— v kterékoliv vhodné poloze v blízkosti obdélníku umístěné číslo ES schválení typu konstrukční části, které odpovídá číslu certifikátu ES schválení typu vydanému zařízení ke spojení z hlediska jeho pevnosti a rozměrů.

— písmeno D nebo S podle postupu zkoušky, kterému bylo mechanické zařízení ke spojení podrobeno (D = dynamická zkouška a S = statická zkouška), nad obdélníkem s písmenem e.

Příklad značky ES schválení typu konstrukční části

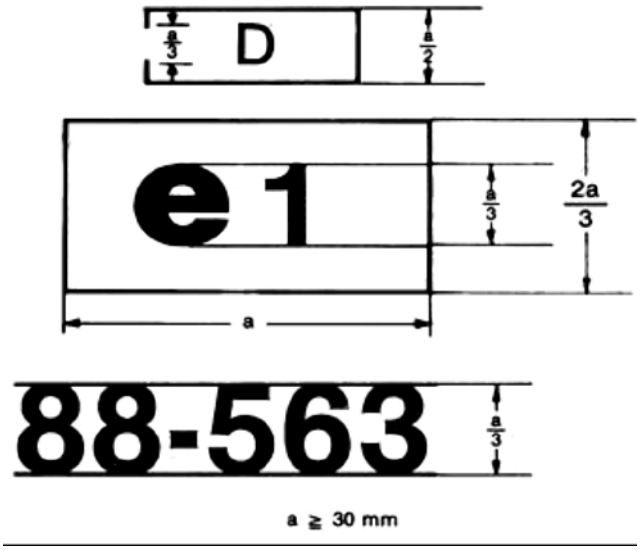

Zařízení ke spojení traktoru s taženým vozidlem opatřené výše uvedenou značkou ES schválení typu konstrukční části je dynamicky zkoušené (D) zařízení, kterému bylo uděleno ES schválení typu v Německu (e 1) pod číslem 88–563.

Dodatek 5

VZOR CERTIFIKÁTU ES SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI

Název správního orgánu

SDĚLENÍ O UDĚLENÍ, ODMÍTNUTÍ, ODEJMUTÍ NEBO O ROZŠÍŘENÍ ES SCHVÁLENÍ TYPU KONSTRUKČNÍ ČÁSTI PRO MECHANICKÉ SPOJOVACÍ ZAŘÍZENÍ (ČEPOVÉ SPOJENI, TAŽNÝ HÁK, TAŽNÁ OJ) Z HLEDISKA JEHO PEVNOSTI, ROZMĚRŮ A SVISLÉHO ZATÍŽENÍ V BODE SPOJENÍ

ES schválení typu konstrukční části č

……

…… rozšíření ([1])

1. Výrobní nebo obchodní značka:

……

……

2. Typ zařízení ke spojení: (čepové spojení, tažný hák, tažná oj) ([2]):

……

3. Jméno a adresa výrobce zařízení ke spojení

……

……

4. Jméno a adresa případného zástupce výrobce zařízení ke spojení:

……

5. Zařízení ke spojení bylo podrobeno dynamické/statické ([2]) zkoušce a schváleno jako typ pro tyto hodnoty:

5.1. *Dynamická zkouška:*

hodnota D:

…… kN

svislé zatížení v bode spojení N:

…… N

5.2. *Statická zkouška:*

Přípojná hmotnost:

…… kg

Svislé zatížení v bodě spojení:

…… N

6. Datum předložení k ES schválení typu konstrukční části:

……

7. Technická zkušebna:

……

8. Datum a číslo zkušebního protokolu:

……

9. ES schválení typu konstrukční části pro mechanické zařízení ke spojené uděleno/odmítnuto ([2]):

……

10. Místo: ……

11. Datum: ……

12. K tomuto sdělení jsou přiloženy následující dokumenty (např. protokol o zkoušce, výkresy). Tyto informace se na požádání poskytnou příslušným správním orgánům ostatních členských států:

……

……

13. Poznámky:

……

14. Podpis: ……

([1]) Uveďte, zda jde o první, druhé apod. rozšíření původního ES schválení typu konstrukční části.
([2]) Nehodící se škrtněte.

Dodatek 6

PODMÍNKY PRO UDĚLENÍ ES SCHVÁLENÍ TYPU

1. Žádost o udělení ES chválení typu traktoru z hlediska pevnosti a rozměrů mechanických spojovacích zařízení podává výrobce traktoru nebo jeho pověřený zástupce.

2. Technické zkušebně se ke zkouškám pro schválení typu předloží traktor představující schvalovaný typ, na kterém je namontováno řádně schválené spojovací zařízení ke spojení traktoru s taženým vozidlem.

3. Technická zkušebna ověří, zda je schválený typ spojovacího zařízení vhodný k montáži na traktor, pro který se požaduje schválení typu. Zejména překontroluje, zda připevnění spojovacího zařízení odpovídá tomu, které bylo zkoušeno při udělování EHS schválení typu konstrukční části.

4. Držitel ES schválení typu může požádat o rozšíření schválení typu na další typy zařízení ke spojení.

5. Příslušné orgány udělí takové rozšíření za těchto podmínek:

5.1 nový typ spojovacího zařízení má uděleno ES schválení typu konstrukční části;

5.2 spojovací zařízení je vhodné pro montáž na typ traktoru, pro který se požaduje rozšíření ES schválení typu;

5.3 připevnění spojovacího zařízení na traktor odpovídá tomu, které bylo užito při udělování ES schválení typu konstrukční části.

6. Certifikát, jehož vzor je uveden v příloze 5, se přiloží k certifikátu ES schválení typu nebo rozšíření ES schválení typu, jak v případě udělení, tak v případě odmítnutí.

7. Pokud se žádost o ES schválení typu traktoru podává současně s žádostí o ES schválení typu konstrukční části pro typ spojovacího zařízení montovaného na traktoru, pro který se žádá o ES schválení typu, body 2 a 3 se nepoužijí.

Dodatek 7

VZOR

Název správního orgánu

PŘÍLOHA K CERTIFIKÁTU ES SCHVÁLENÍ TYPU TRAKTORU Z HLEDISKA MECHANICKÉHO SPOJOVACÍHO ZAŘÍZENÍ A PEVNOSTI JEHO MONTÁŽE NA TRAKTOR

(Čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/37/ES ze dne 26. května 2003 o schvalování typu zemědělských a lesnických traktorů, jejich přípojných vozidel a výměnných tažených strojů, jakož i jejich systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků)

ES schválení typu konstrukční části č.: .....

..... rozšíření ([1])

1. Výrobní nebo obchodní značka traktoru

   .....

2. Typ traktoru a jeho obchodní název:

   .....

3. Jméno a adresa výrobce traktoru:

   .....

   .....

4. Jméno a adresa případného zástupce výrobce:

   .....

   .....

5. Výrobní nebo obchodní značka spojovacího zařízení:

   .....

   .....

6. Typ spojovacího zařízení:

   .....

7. Značka ES schválení typu konstrukční části:

   .....

8. Rozšíření ES schválení typu na tyto typy spojovacího zařízení:

   .....

   .....

9. Přípustné statické svislé zatížení v bodě spojení:

……

10. Datum předložení traktoru ke zkoušce pro ES schválení typu:

……

11. Technická zkušebna odpovědná za zkoušky pro ES schválení typu:

……

12. Datum zkušebního protokolu této zkušebny:

……

13. Číslo zkušebního protokolu této zkušebny:

……

14. ES schválení typu traktoru z hlediska spojovacího zařízení a pevnosti jeho montáže na traktor uděleno/odmítnuto (2).

15. Rozšíření ES schválení typu traktoru z hlediska spojovacího zařízení a pevnosti jeho montáže na traktor uděleno/odmítnuto (2).

……

16. Místo: ……

17. Datum: ……

18. Podpis: ……

(1) Popřípadě uveďte, zda jde o první, druhé apod. rozšíření původního ES schválení typu konstrukční části.
(2) Nehodící se škrtněte.

PŘÍLOHA V

Umístění a způsob připojení povinných štítků a nápisů na podvozku traktoru

1. OBECNĚ

1.1 Každý zemědělský a lesnický traktor musí být opatřen štítkem a nápisy uvedenými v následujících bodech. Štítek a nápisy připojuje výrobce nebo jeho pověřený zástupce.

2. ŠTÍTEK VÝROBCE

2.1 Štítek výrobce podle vzoru v příloze k tomuto dodatku musí být pevně připevněn na nápadném a snadno dostupném místě a na části, která není v provozu obvykle předmětem výměny. Musí zřetelně a nesmazatelně uvádět ve stanoveném pořadí následující informace:

2.1.1 Jméno výrobce.

2.1.2 Typ traktoru (popřípadě verze).

2.1.3 Číslo ES schválení typu:

Číslo ES tvoří obdélník, ve kterém je vepsáno malé písmeno *e* a rozlišovací písmeno (písmena) nebo číslo členského státu, který udělil ES schválení typu:

1 pro Německo; 2 pro Francii; 3 pro Itálii; 4 pro Nizozemsko; 5 pro Švédsko; 6 pro Belgii; 7 pro Maďarsko; 8 pro Českou republiku; 9 pro Španělsko; 11 pro Spojené království; 12 pro Rakousko; 13 pro Lucembursko; 17 pro Finsko; 18 pro Dánsko; 19 pro Rumunsko; 20 pro Polsko; 21 pro Portugalsko; 23 pro Řecko; 24 pro Irsko; 26 pro Slovinsko; 27 pro Slovensko; 29 pro Estonsko; 32 pro Lotyšsko; 34 pro Bulharsko; 36 pro Litvu; 49 pro Kypr a 50 pro Maltu,

a číslo schválení typu, které odpovídá číslu certifikátu schválení typu vydaného pro typ traktoru.

Mezi písmeno *e* následované rozlišovacím písmenem (písmeny) nebo číslem státu, který udělil ES schválení typu, a číslo schválení typu se umístí hvězdička.

2.1.4 Identifikační číslo traktoru.

2.1.5 Minimální a maximální hodnoty maximální přípustné hmotnosti naloženého traktoru v závislosti na typech pneumatik, které lze montovat.

2.1.6 Maximální přípustná hmotnost na každou nápravu v závislosti na typech pneumatik, které lze montovat. Tyto informace se sepisují v pořadí zepředu dozadu.

2.1.7 Technicky přípustné přípojné hmotnosti podle bodu 1.7 v příloze I.

2.1.8 Členské státy mohou pro traktory uvedené do provozu na jejich trhu požadovat, aby kromě názvu výrobce byl uveden i stát konečné montáže, pokud byla montáž traktoru dokončena jinde, než je stát výrobce, a nikoliv v členském státu Společenství.

2.2 Výrobce může pod předepsanými nápisy nebo po jejich stranách, mimo výrazně vyznačený obdélník obsahující výhradně údaje předepsané v bodech 2.1.1 až 2.1.7, uvést doplňkové informace (viz příklad štítku výrobce).

3. IDENTIFIKAČNÍ ČÍSLO TRAKTORU

Identifikační číslo vozidla je pevná kombinace znaků, které každému vozidlu přidělí výrobce. Jejich smyslem je, aby byla bez potřeby dalších údajů umožněna prostřednictvím výrobce jednoznačná identifikace každého traktoru, a zejména jeho typu, po dobu 30 let.

Identifikační číslo musí být v souladu s těmito požadavky:

3.1 Umístí se na štítku výrobce a také na podvozku nebo na jiné podobné konstrukci.

3.1.1 Pokud možno nesmí zabírat více než jeden řádek.

3.1.2 Vyznačí se vpředu vpravo na vozidle na podvozku nebo na podobné konstrukci.

3.1.3 Umístí se na zřetelně viditelném a snadno přístupném místě takovým způsobem, že je vyraženo nebo vylisováno, aby se zabránilo jeho přepsání nebo zničení.

4. ZNAKY

4.1 Pro všechna označení uvedená v bodech 2 a 3 je třeba užívat písmen latinské abecedy a arabských číslic. Pro údaje podle bodů 2.1.1 a 3 se však musí užít latinských písmen velké abecedy.

4.2 Pro identifikační číslo traktoru platí tato ustanovení:

4.2.1 užívání písmen I, O a Q, jakož i pomlček, hvězdiček a jiných zvláštních znaků není přípustné;

4.2.2 písmena a číslice musí mít tuto minimální výšku:

4.2.2.1 7 mm pro znaky umísťované přímo na podvozku, rámu nebo na jiné podobné konstrukci traktoru;

4.2.2.2 4 mm pro znaky na štítku výrobce.

Příklad štítku výrobce

Následující příklad nemá v žádném případě ovlivnit údaje, které mají být skutečně uvedeny na štítku výrobce; je uveden jen pro názornost.

STELLA TOVÁRNA NA TRAKTORY

Typ: 846 E

ES číslo: e * 1* 1 792

Identifikační číslo: GBS18041947

Celková přípustná hmotnost (*): 4 820 až 6 310 kg

Přípustná hmotnost na přední nápravu (*): 2 390 až 3 200 kg

Přípustná hmotnost na zadní nápravu (*): 3 130 až 4 260 kg

(*) V závislosti na namontovaných pneumatikách

Přípustná přípojná hmotnost:

— hmotnost nebrzděného přípojného vozidla: 3 000 kg

— hmotnost nezávisle brzděného přípojného vozidla: 6 000 kg

— hmotnost přívěsu s posilovaným brzděním: 3 000 kg

— přípojná hmotnost přívěsu s posilovaným brzděním (hydraulicky nebo pneumaticky brzděným): 12 000 kg

Dodatek

VZOR

Název správního orgánu

Příloha k certifikátu ES schválení typu traktoru z hlediska umístění a způsobu připojení povinných štítků a nápisů na podvozku traktoru

(Čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/37/ES ze dne 26. května 2003 o schvalování typu zemědělských a lesnických traktorů, jejich přípojných vozidel a výměnných tažených strojů, jakož i jejich systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků)

ES schválení typu konstrukční části č.: .....

1. Značka traktoru nebo obchodní firma výrobce:

   .....

2. Typ traktoru a případně jeho obchodní název:

   .....

3. Jméno a adresa výrobce traktoru:

   .....

4. Jméno a adresa případného zástupce výrobce:

   .....

5. Datum předložení traktoru k ES schválení typu:

   .....

6. Technická zkušebna provádějící zkoušky pro ES schválení typu:

   .....

7. Datum zkušebního protokolu této zkušebny:

   .....

8. Číslo zkušebního protokolu této zkušebny:

   .....

9. Dílčí ES schválení typu z hlediska umístění a způsobu připojení povinných štítků a nápisů na podvozku traktoru uděleno/odmítnuto ([1]).

10. Místo: .....

11. Datum: .....

12. Podpis: .....

13. K tomuto dokumentu jsou připojeny následující dokumenty opatřené výše uvedeným číslem ES schválené typu:

…… výkresy;

…… nákresy nebo fotografie umístění a způsobu připojení povinných štítků a nápisů na podvozku traktoru.

Údaje musí být na požádání předány příslušným správním orgánům ostatních členských států.

14. Poznámky: ……

……

……

……

(1) Nehodící se škrtněte.

PŘÍLOHA VI

OVLÁDÁNÍ BRZD TAŽENÝCH VOZIDEL A SPOJENÍ BRZD MEZI TRAKTOREM A TAŽENÝM VOZIDLEM

1. Pokud má traktor zařízení pro ovládání brzd přípojného vozidla, musí být ento ovládací prvek ovládán buď ručně nebo nožněa musí být možno na něj působit a ovládat jej ze sedadla řidiče, nesmí ale být ovlivňován jakýmkoliv jiným ovládáním nebo ovládacím prvkem.

   Je-li traktor vybaven hydraulickým nebo pneumatickým spojovacím potrubím umístěným mezi traktor a přípojné zařízení, musí být montován jen jediný ovládací prvek pro provozní brzdění jízdní soupravy vozidel.

2. Užitý brzdový systém může být systémem, jehož vlastnosti stanovuje příloha I směrnice 76/432/EHS týkající se brzdových zařízení kolových zemědělských a lesnických traktorů.

   Systém musí být konstruován a proveden tak, aby se zabezpečilo, že ovládání traktoru nebude nepříznivě ovlivněno při poruše nebo špatné funkci brzdového zařízení taženého vozidla nebo při porušení spojovacího potrubí.

3. Pokud je spojovací potrubí mezi traktorem a taženým vozidlem (vozidly) hydraulické nebo pneumatické, musí toto spojovací potrubí plnit jedny nebo druhé z následujících podmínek.

3.1 **Hydraulické spojovací potrubí**

Hydraulické spojovací potrubí musí být provedeno jako jednohadicové.

Musí odpovídat normě ISO 5676 z roku 1983; zástrčková část je na traktoru.

Ovládací prvek musí být proveden tak, aby při jeho výchozí (nulové) poloze byl ve spojovací hlavici nulový tlak; pracovní tlak nesmí být menší než 10 MPa a větší než 15 MPa.

Nesmí být možno odpojit zdroj energie od motoru.

3.2 **Pneumatické spojovací potrubí**

Spojovací potrubí mezi traktorem a taženým vozidlem (vozidly) musí být provedeno jako dvouhadicové: plnicí potrubí a ovládací potrubí, přičemž brzdění se uvádí v činnost nárůstem tlaku.

Spojkové hlavice musí odpovídat normě ISO 1728 z roku 1980.

Ovládací prvek musí umožňovat, aby do spojovací hlavice byl dodáván pracovní tlak alespoň v rozsahu od nejméně 0,65 MPa do nejvýše 0,8 MPa.

Dodatek

VZOR

Název správního orgánu

PŘÍLOHA K CERTIFIKÁTU ES SCHVÁLENÍ TYPU TRAKTORU Z HLEDISKA OVLÁDÁNI BRZD TAŽENÝCH VOZIDEL

(Čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/37/ES ze dne 26. května 2003 o schvalování typu zemědělských a lesnických traktorů, jejich přípojných vozidel a výměnných tažených strojů, jakož i jejich systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků)

ES schválení typu konstrukční části č.: .....

1. Značka (obchodní firma) traktoru:

.....

.....

2. Typ traktoru a popřípadě jeho obchodní název:

.....

3. Jméno a adresa výrobce traktoru:

.....

4. Jméno a adresa případného zástupce výrobce:

.....

5. Popis konstrukčních částí nebo vlastností ovládání brzd taženého vozidla:

.....

6. Datum předložení traktoru k ES schválení typu:

.....

7. Technická zkušebna provádějící zkoušky pro ES schválení typu:

.....

8. Datum protokolu této zkušebny:

.....

9. Číslo protokolu této zkušebny:

.....

10. ES schválení typu pro ovládání brzd taženého vozidla uděleno/odmítnuto ([1]):

11. Místo: ……

12. Datum: ……

13. Podpis: ……

14. K tomuto dokumentu jsou připojeny následující dokumenty opatřené výše uvedeným číslem ES schválené typu:

…… výkresy nebo fotografie odpovídajících částí traktoru.

Údaje musí být na požádání předány příslušným správním orgánům ostatních členských států.

15. Poznámky:

……

……

(1) Nehodící se škrtněte.

PŘÍLOHA VII

ČÁST A

Zrušená směrnice a její následné změny

(uvedené v článku 10)

Směrnice Rady 89/173/EHS (Úř. věst. L 67, 10.3.1989, s. 1)	
Akt o přistoupení z roku 1994, příloha I, bod XI.C. II.7 (Úř. věst. C 241, 29.8.1994, s. 207)	
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/54/ES (Úř. věst. L 277, 10.10.1997, s. 24)	pouze pokud jde o odkaz na směrnici 89/173/EHS v čl. 1 první odrážce
Směrnice Komise 2000/1/ES (Úř. věst. L 21, 26.1.2000, s. 16)	
Akt o přistoupení z roku 2003, příloha II, bod I.A.33 (Úř. věst. L 236, 23.9.2003, s. 62)	
Směrnice Komise 2006/26/ES (Úř. věst. L 65, 7.3.2006, s. 22)	pouze pokud jde o odkaz na směrnici 89/173/EHS v článku 4 a v příloze IV
Směrnice Rady 2006/96/ES (Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 81)	pouze pokud jde o odkaz na směrnici 89/173/EHS v článku 1 a v bodu A.31 přílohy

ČÁST B

Lhůty pro provedení ve vnitrostátním právu a použitelnost

(uvedené v článku 10)

Směrnice	Lhůta pro provedení	Datum použitelnosti
89/173/EHS	31. prosinec 1989	—
97/54/ES	22. září 1998	23. září 1998
2000/1/ES	30. červen 2000	—
2006/26/ES	31. prosinec 2006 [1]	—
2006/96/ES	1. leden 2007	—

[1] V souladu s článkem 5 směrnice 2006/26/ES:

„1. Pokud jde o vozidla, která splňují požadavky stanovené ve směrnicích 74/151/EHS, 78/933/EHS, 77/311/EHS a 89/173/EHS, ve znění této směrnice, s účinkem od 1. ledna 2007 nesmí členské státy z důvodů souvisejících s předmětem příslušné směrnice:

a) odepřít udělit ES schválení typu nebo vnitrostátní schválení typu;

b) zakázat registraci, prodej nebo uvedení tohoto vozidla do provozu.

2. Pokud jde o vozidla, která nesplňují požadavky stanovené ve směrnicích 74/151/EHS, 78/933/EHS, 77/311/EHS a 89/173/EHS, ve znění této směrnice, s účinkem od 1. července 2007 nesmí členské státy z důvodů souvisejících s předmětem příslušné směrnice:

a) nesmí udělit ES schválení typu;

b) mohou odmítnout udělit vnitrostátní schválení typu.

3. Pokud jde o vozidla, která nesplňují požadavky stanovené ve směrnicích 74/151/EHS, 78/933/EHS, 77/311/EHS a 89/173/EHS, ve znění této směrnice, s účinkem od 1. července 2009 členské státy z důvodů souvisejících s předmětem příslušné směrnice:

a) nesmí pro účely čl. 7 odst. 1 uznávat platnost prohlášení o shodě, která se dodávají spolu s novými vozidly podle ustanovení směrnice 2003/37/ES;

b) mohou odmítnout registraci, prodej nebo uvedení těchto nových vozidel do provozu.“

PŘÍLOHA VIII

SROVNÁVACÍ TABULKA

Směrnice 89/173/EHS	Směrnice 2006/26/ES	Tato směrnice
Článek 1		Článek 1
Čl. 2 odst. 1 návětí	Čl. 5 odst. 1, návětí	Čl. 2 odst. 1 první pododstavec, návětí
Čl. 2 odst. 1 první až šestá odrážka		—
Čl. 2 odst. 1 dovětí		—
	Čl. 5 odst. 1 písm. a) a b)	Čl. 2 odst. 1 první pododstavec písm. a) a b)
Čl. 2 odst. 2		Čl. 2 odst. 1 druhý pododstavec
—	Čl. 5 odst. 2	Čl. 2 odst. 2
—	Čl. 5 odst. 3	Čl. 2 odst. 3
Články 3 a 4		Články 3 a 4
Čl. 5 odst. 1		Čl. 5 první pododstavec
Čl. 5 odst. 2		Čl. 5 druhý a třetí pododstavec
Články 6 až 9		Články 6 až 9
Čl. 10 odst. 1		—
Čl. 10 odst. 2		Článek 10
—		Články 11 a 12
Článek 11		Článek 13
Přílohy I až VI		Přílohy I až VI
—		Příloha VII
—		Příloha VIII

CENY PŘEDPLATNÉHO NA ROK 2010 (bez DPH, včetně poštovného za obvyklou zásilku)

Úřední věstník EU, řady L + C, pouze tištěné vydání	22 úředních jazyků EU	1 100 EUR ročně
Úřední věstník EU, řady L + C, tištěné vydání + roční CD-ROM	22 úředních jazyků EU	1 200 EUR ročně
Úřední věstník EU, řada L, pouze tištěné vydání	22 úředních jazyků EU	770 EUR ročně
Úřední věstník EU, řady L + C, měsíční CD-ROM (souhrnný)	22 úředních jazyků EU	400 EUR ročně
Dodatek k Úřednímu věstníku (řada S), CD-ROM, 2 vydání týdně	mnohojazyčné: 23 úředních jazyků EU	300 EUR ročně
Úřední věstník EU, řada C – Výběrová řízení	jazyky, kterých se týká výběrové řízení	50 EUR ročně

Předplatné *Úředního věstníku Evropské unie*, který vychází v úředních jazycích Evropské unie, je k dispozici ve 22 jazykových verzích. Zahrnuje řady L (Právní předpisy) a C (Informace a oznámení).

Každá jazyková verze má samostatné předplatné.

V souladu s nařízením Rady (ES) č. 920/2005, zveřejněným v Úředním věstníku L 156 ze dne 18. června 2005, které stanoví, že orgány Evropské unie nejsou dočasně vázány povinností sepisovat všechny akty v irštině a zveřejňovat je v tomto jazyce, je Úřední věstník vydávaný v irském jazyce prodáván zvlášť.

Předplatné dodatku k Úřednímu věstníku (řada S – Dodatek k *Úřednímu věstníku Evropské unie*) zahrnuje znění ve všech 23 úředních jazycích na jednom mnohojazyčném CD-ROM.

Předplatné *Úředního věstníku Evropské unie* opravňuje na požádání k obdržení různých příloh Úředního věstníku. Předplatitelé jsou na vydávání příloh upozorňováni prostřednictvím „oznámení čtenářům“ zveřejňovaného v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Nosiče CD-ROM budou během roku 2010 nahrazeny nosiči DVD.

Prodej a předplatné

Předplatné různých placených periodik, jako například předplatné *Úředního věstníku Evropské unie*, lze získat u našich distributorů. Seznam distributorů se nachází na této internetové adrese:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_cs.htm

EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) nabízí přímý a bezplatný přístup k právu Evropské unie. Tyto internetové stránky umožňují nahlížet do *Úředního věstníku Evropské unie* a obsahují rovněž smlouvy, právní předpisy, judikaturu a návrhy právních předpisů.

Více informací o Evropské unii naleznete na adrese: http://europa.eu

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS